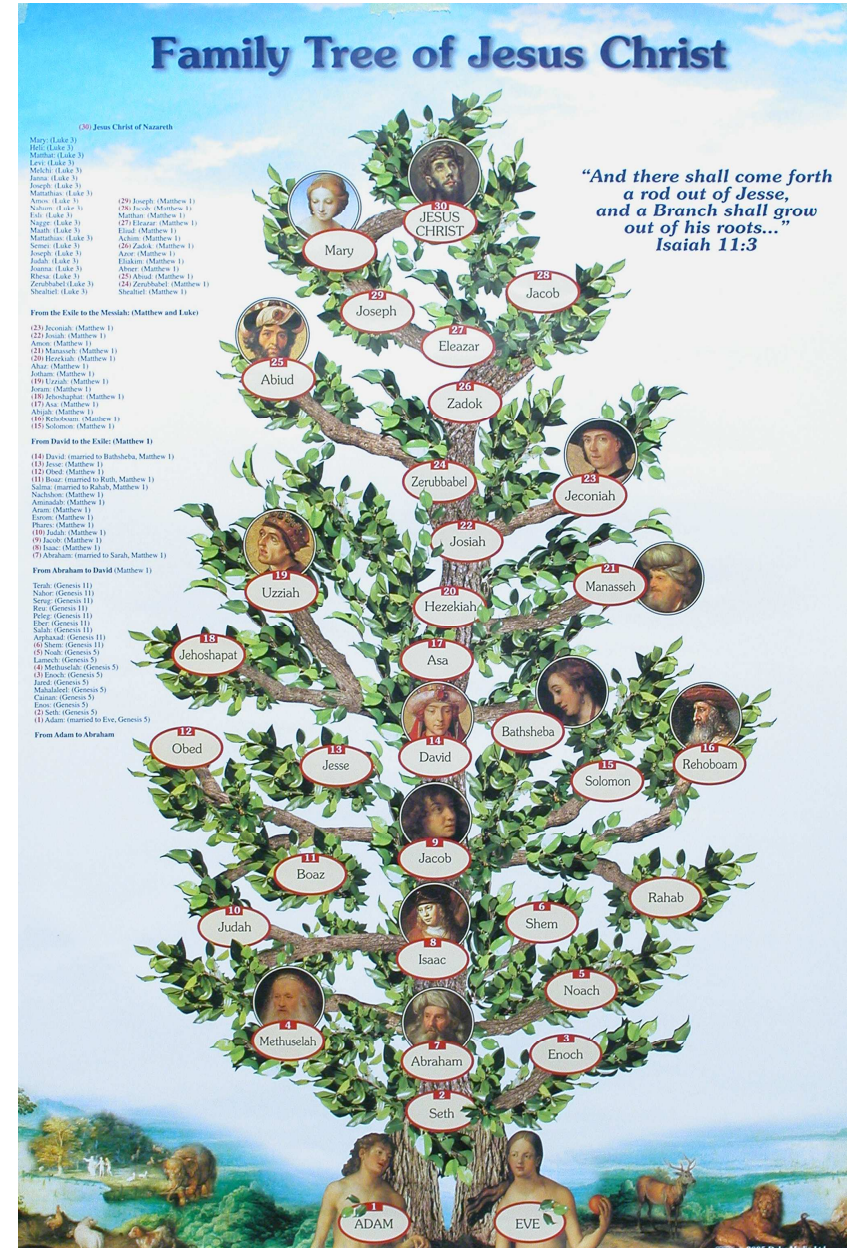

ВИТОМИР ХАЦИ ВАСИЋ

ДОКАЗИ О ПОСТОЈАЊУ БОГА

Свилајнац 2011

Поштовани читаоче,

Испричаћу вам једну бајку сличну истини, боље речено, истину сличну бајци.

Историја није оно што се догодило. Историја је оно што је записано. Најчешће је оно што сматрамо историјом дело аутора са политичким мотивима.

Историско сведочанство никада не може бити толико јасно да би смо знали како је то стварно било, али је зато релативно јасно сведочење о ономе што људи верују да се збило. А представа о ономе што људи верују да се збило много је важнија од оног шта се стварно збило, јер су њихови поступци засновани на истини која је истина њиховог уверења.

„Са религијом или без ње, добри људи ће чинити добро, а зли ће чинити зло. Али да би добри људи чинили зло, зато требају религију!“

Дип.пол. Витомир Васић проф.

УМЕСТО РЕЦЕНЗИЈЕ

Обично се пише о књизи, а ја ћу овај пут о писцу да би смо схватили саму књигу коју је он написао. Човек који се цео свој живот бави егзистенцијалним питањима, питањима о животу и смрти, он је себе начинио инструментом остварења једне велике идеје. Он уздижујући се духовно годинама долази до једног нивоа људске егзистенције где мора да се избори са питањима која је сам себи постављао.

Он је био свет-човек, он је оно што би смо назвали nirmanakaја. Ми немамо у нашој православној номенклатури тако добру реч. Nirmanakaја је онај који се жртвује за човечанство, који је цео живот и сво време посветио трагању за Богом. Он и после своје смрти остаје онај који прати шта се дешава са његовом идејом о трагању за Богом. Ако се његова идеја не остварује како треба, како је то космички записано онда се он враћа као tunku - као енергија која помаже остварењу те идеје.

Идеја се састоји у томе да сви људи на основу његових изнетих доказа схвате да постоји Бог који људима шаље јасну поруку да он постоји и да требају да се понашају по моралним законима које је он донео.

Духовни људи у Индији су са великим презиром посматрали техноцизам, технологију и материјализам Западног света.

Он у овој књизи показује vivekanamo што значи духовност технологије, да из науке оснујемо нешто што има основе религије, да постоје научни закони који су

чисто духовног карактера и постоји transcendencija пре свега у космологији да се схвати стварање света. Први пут сам нашла нешто конкретно и то у овој књизи да постоји Бог, али и не како је настао Бог.

Најдубља космолошка филозофија у хришћанској цркви забрањује човеку да мисли о Богу, да уопште постоје нека знања о Богу. Управо он се дрзнуо да разбија вишевековне догме, то му није први пут, он је то радио у својим претходним књигама.

Ако га знамо као бившег професора марксизма, заступника атеизма и дијалектичког материјализма питамо се како је дошло до метаноје - промене личности. То ме много подсећа на Павла и његов преображај у великог борца за хришћанство. На то питање надам се да ћемо наћи одговор у свим његовим књигама ако их само добро анализирамо. Није довољна само ова књига, јер он се у свакој књизи открива део по део. Мислим да је до метаноје дошло када је проучавао будизам на Тајланду а посебно хиндуизам у Индији. Знам да се после повратка из Индије променио, јер је био под јаким утицајем Саи Бабе кога је проучавао. Од тада почиње његово трагање за правим и јединим Богом.

На крају могу да цитирам Библију. „И тражићете ме, и наћи ће те ме кад ме потражите свим срцем својим и даћу вам да ме нађете.“

Profesor Theology Gvozdenović Anja
Georgetown University
Frankfurt am Mein

ПРАВО СВЕТО ТРОЈСТВО

Jehve - Alah - Bog

УВОД

Сврха ове књиге је да вас забави својим садржајем, али и да вас обавести и упозори. Не треба је схватити буквално, али ни олако. Могућност да поред овог, нама једино познатог, света постоји још један, паралелни, врло је велика. Научници који се баве овом могућношћу више од сто година, данас се слажу да би се сви паранормални феномени могли једноставно објаснити прихватањем теорије о постојању два свемира, материјалног и паралелног, насталог од чисте енергије свести. Шта је то свест, питате се? Свест је последица електричне активности унутар биокмпјутера званог мозак!

Ова теорија о постојању два света, дуго се и срамежљиво испитује у лабораторијским условима. Научници који се њоме баве називају се парапсихолози. И на Истоку и на Западу, свакодневно се врше експерименти на такозваним паранормалним особама које имају ретку способност да „виде кроз време“ „да мислима померају ствари“ или „читају скривене симболе“. Озбиљно се испитују и особе које су доказале да су „контактирале са мртвима“, као и ретке особе које су имале „вантелесна искуств и тиме доказале да свест, ма шта то било, може у специјалним условима напустити тело онога у коме се налази“.

Доћи ће време када ће брижљива истраживања, вођена кроз дуга раздобља, изнети на светлост дана оно што сада лежи скривено. Покушао сам да вам у овој књизи изнесем на светлост дана само мали делић онога што је скривено. Колико сам успео проценићете сами са прочитаном задњом страницом ове књиге.

Један животни век, чак када би смо га сви посветили проучавању неба, не би био довољан да се проучи нешто тако пространо. Као што природа омогућава да се расцвета воће и донесе плодове, тако ће се и знање расцветати тек кроз дуги низ епоха и донети плодове. Доћи ће тада и време када ће наши потомци бити запањени да нисмо знали ствари које су њима саме по себи јасне и тако очигледне.

Многа открића сачувана су тек за времена која долазе, када сећање на нас буде избледело. Наш би свет био једно место да свакој епохи нема да понуди нешто за истраживање. Бог не открива своје тајне одједном и свима.

Део тих јако малих тајни које је природа омогућила нама да откријемо, ја ћу открити вама.

За епоху у којој живимо сачувана су многа открића. Но, много тога нам Бог нуди за истраживање, а неке од понуда спадају у највеће авантуре људскога духа.

Ако сте спремни пођите са мном у једну авантуру.

Ми смо схватили да о Богу практично ништа не знамо. То је огроман корак, јер кад он наступи, долазимо до жеље да се сазна шта је Бог.

За некога ова књига може бити извор необавезне забаве и попуњавање слободног времена. За неког другог приручник за интегрирајућа истраживања, истраживања до самих граница сазнања.

Постоји ли Бог? Ако постоји, зашто допушта толике патње? Зар наука не даје врло адекватне одговоре и без разматрања Бога? Оваква питања не дају мира нашим најдубљим мислима док трагамо о свом пореклу, својој сврси и својој крајњој судбини. Мало људи може да игнорише те збуњујуће загонетке које нам се стално намећу док, чудећи се, размишљамо о тајнама свог постојања. Питање постојања Бога је питање које

једноставно неће никада нестати.

Срећом, кад се дође до крајњих питања о постанку, није све нагађање. Последњих година је више значајних научних открића открило такву прецизност и комплексност у постојећем свету да постаје врло тешко сугерисати да је све што постоји настало само по себи, просто случајно. Изгледа да је један врло разуман Бог морао бити умешан у планирању чудесних сложености које налазимо свуда по универзуму.

Неки научници ће одмах рећи да наука не може да разматра Бога, јер наука и Бог представљају одвојена подручја мисли. Нажалост, такво становиште намеће науци ограничен поглед на ствари, који ограничава њену способност да нађе сву истину. Наука не може наћи Бога све док га искључује из свог домена објашњења. Ако наука жели да изнесе смислене и истините одговоре на наша најдубља питања, она треба да изађе из затвора секуларизма у којем се сад заробила. Наука треба да је отворена према могућности да Бог постоји и да га не искључује као нешто што припада другој области истраживања. Ова књига прилази питању постојања Бога са становишта да наука јесте, или би бар требало да буде, отворено трагање за истином и да ћемо допустити чињеницама из природе да нас воде, ма куда то било. Да би била доследна, наука треба да буде вољна и да размотри могућност и да постоји Бог. Таква отвореност ума могла би бити важна у случају да Бог заиста постоји.

Сада су научници поново заинтересовани за Бога. Томе су делом узрок скорашња значајна открића, какво су врло тачне вредности потребне за основне силе физике, и врло комплексни биохемиски феномени код живих организама. Ти налази буде велике сумње у то да је такво стање ствари настало просто случајно, и постаје разумније

веровати у Бога него у крајње невероватности које се за оно што налазимо у природи морају претпоставити, ако Бог не постоји.

Најзначајнија оспоравања Божјег постојања потекла су из науке. А сада ће те видети у овој књизи обиље научних доказа да постоји Бог. Имају ли људска бића икакво значење или сврху? Обични подаци нас у суштини присиљавају да закључујемо да се дешава нешто необично, и изгледа да је разумни трансцедентни Бог био укључен у стварање комплексности које откривамо.

Ако оставимо науку и окренемо се вери, онда се питамо : да ли су вера и разум заиста у раскораку? Да ли је могуће у исто време бити мислилац који употребљава здрав разум и човек који верује у Библију? Разум и религија су два искључива појма, они немају додирних тачака, тако тврде атеисти. Религија представља веровање без разума, односно, упркос разуму.

С обзиром да сам већину живота провео као атеиста последња ствар коју желим је наивна религија изграђена на крхким темељима маште и измишљотине. Потребна ми је религија која је у сагласности са разумом, а не противречна њему; потребна су ми веровања која су утемељена на стварности, а не одвојена од ње. Пре него што пређемо на следеће поглавље о атеизму да разјаснимо шта је шта:

Атеиста каже да Бог не постоји.

Хришћанин и Јеврејин кажу да Бог постоји.

Агностици каже, не може се сазнати, не каже да не зна, већ да не може да сазна.

Скептици сумња да Бог постоји, али скептици сумња и да Бог не постоји.

Модерни свет је пун људи који се тако чврсто држе догми да чак и не знају да су то догме.

Кренуо сам као атеиста, потпуно уверен да Бог није створио људе, већ да су људи створили Бога у очајничком настојању да објасне оно непознато и да ублаже страх од смрти.

Данас, како се мени чини, не постоји добар разлог да интелигентна особа прихвати илузију атеизма или агностицизма и да тако направи исту интелектуалну грешку коју сам ја направио. Камо среће... да сам онда знао ово што сада знам.

Аутор

АТЕИЗАМ

Наука без религије је хрома; религија без науке је слепа.

Алберт Ајнштајн

Сеизмички потрес свеопштег атеизма изазвао је велике таласе широм Европе и још даље, будући директно одговоран за убиства и масакр преко сто милиона људи и то само у веку који је за нама. Човечанство је платило стравичну цену за грозне експерименте у склопу свесног антитеизма који су спровели Лењин, Хитлер, Стаљин, Мао Це Тунг и други, а на сваког од њих су велики утицаји имали списи промоитера атеизма.

...Сада, када смо видели како изгледа кад атеизам напредује...јасније је него икад....да смо без БОГА изгубљени.

Да ли се Бог потчињава логичким законима?

Бог се не потчињава логичким законима, јер он је Логос, надлогичан, него се логици потчињава човек и тако долази до идеје о Логосу. Тако сам уствари и ја дошао на идеју о Богу.

Да ли докази доказују Бога?

Човек упознаје Бога који постоји од вечности, пре икаквих доказа и апсолутно независно од њих. Дакле, докази не доказују Бога него само упућују на Њега и указују на Његову егзистенцију.

Интересантна је појава у прошлом веку, када се идеологија, под називом атеизам, хтела да наметне као наука. Нешто што не постоји хтело је да се наметне као нешто што постоји.

Атеисти поричу Бога, али побуна против Бога или његово негирање је могуће само уз претпоставку постојања Бога, јер је борба или негирање нечега што не постоји бесмислено. Атеизам тако несвесно пориче нешто што јесте, а не што није. Атеизам је уместо негираног Бога успоставио новог Бога и то више њих, Маркса, Енгелса, Лењина. Негирање Бога уствари изазива интерес за Бога, зато је атеизам тако брзо пао.

Почне ли атеиста себе и свој став да одређује у односу на Бога, он већ показује да има појма о Богу – иначе, како би се дистанцирао од њега? Сви они научници који кажу да Бог не постоји, прихватају постојање Апсолута, Вационе, Супер Разума, а најчешће Природе, а под тим уствари подразумевају Бога.

Да ли се свет може објаснити само уз помоћ науке?

Не, свет је исувише компликован, да би се објаснио само уз помоћ науке. Како објаснити нешто уз помоћ науке ако је то, а јесте, изнад саме науке. Само уз помоћ натприродног можемо покушати да разумемо мистерију постојања. Срећа је што сада вера и наука опет постају пријатељи. Теологија и наука данас улазе у један нов однос. Уместо као пре да подривају веру и осећај духовности, научна открића је данас потврђују.

Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. На пример, гравитација, однос електрона, протона, атома су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли бити међусобно повезани, па би се звезде и цео космос растурили и не би било ничега.

Сада се поставља питање: какве то везе има са науком?

Наука само постепено открива део по део нечега што већ постоји и што је створио неко други а не наука, рецимо

васионски Супер Разум.

Религија вековима не нуди ништа ново, јер се ушанчила у своје догматске ровове и веру је апсолутно материјализовала у своју личну материјалну корист.

Неки научници ће одмах рећи да наука не може да разматра Бога, јер наука и Бог представљају одвојена подручја мисли. Наука треба да је отворена према могућности да Бог постоји и да га не искључује као нешто што припада другој области истраживања. Да би била доследна, наука треба да буде вољна и да размотри могућност и да постоји Бог. Таква отвореност ума могла би бити важна у случају да Бог заиста постоји.

Најзначајнија оспоравања Божјег постојања потекла су из науке. А сада ће те видети у овој књизи обиље научних доказа да постоји Бог. Каква контрадикција!

Ако религија и наука не могу да докажу постојање Бога онда остаје једино тумачење које нуди логика као наука, јер је уствари сам Бог Логос. Питате се, свакако, како? Па скоро свако од вас може бити научник ако употреби здрав разум, логику, али скоро нико не може бити добар научник!

Морамо у потрази за Богом употребити логику, здрав разум.

Књижевни интелектуалци, професори филозофије и логике на једном полу - на другом научник.....између њих понор узајамног неразумевања. Зашто је то тако? Ко ће спојити неспојиво, ко ће уклонити тај понор?

Већина научника прихвата научне тврдње које се противе здравом разуму. То је кључ разумевања стварне борбе између науке и натприродног. Они стају на страни науке упркос очитој апсурдности неких њених конструкција, упркос њеном неуспеху да испуни многа од

екстравагантних обећања о здрављу и животу, упркос толеранцији научне заједнице према неаргументованим причама, јер смо се претходно предали нечему-предали смо се материјализму. Нису методи и институције науке оно што нас нагони да прихватимо материјалистичко објашњење света, већ нас, напротив, наша а приори приврженост материјалним узроцима нагони да стварамо апарат испитивања и скуп концепата који производе материјална објашњења, без обзира колико она била контраинтуитивна, колико била мистификујућа за непосвећене. Еволуција је један од великих играча у искључивом ставу науке; она обезбеђује искључење Бога и свих немеханицистичких објашњења настанка. Научна заједница грозничаво брани еволуцију; и мада се наука сад осећа слободном да искључи Бога, водеће научнике изгледа да шокира кад неко покуша да искључи њихову еволуциону теорију.

Плашим се да не будем погрешно схваћен, као да ја игноришем науку. То не, ја само када читам филозофска, социолошка, психолошка и разна теолошка мишљења, често ме разочарају недостатак података, чињеница и обиље претпоставки, хипотеза и то непроверених да би биле теорија. Зато морам увек да се враћам науци у којој има неких јасних чврстих чињеница природе од којих се може кренути. То је нарочито случај са физичким наукама какве су физика и хемија и ту налазим неке од најјачих доказа за Бога. Биологија је комплекснија и теже је доћи до чврстих закључака. У психологији и социологији, до чврстих закључака је још теже доћи.

Наука, нажалост, тежи да буде превише искључива и елитистичка. Просечни научници гледају на науку као на неосвојиву тврђаву која се диже високо над равницом незнања. У стварности наука као једна од важних кућа

међу другим кућама, какве су историја, уметност и религија, све са својим снагама и слабостима. Све су куће важне у трагању за истином. Проблем са науком је то што превише научника у научној кући навукло завесе и не могу да виде цркву која је одмах у суседству.

ГДЕ ЈЕ БОГ?

Секуларна наука и технологија нису дале никакве добре одговоре на питање првих почетака, али ми смо сигурни да нешто заиста постоји.

Питање где је Бог или одакле је стигао универзум су стварна, али уопште нису иста питања као она да ли постоји Бог или универзум. Само што не знам где је Бог или одакле је универзум не значи да они не постоје! Ја сам врло вољан да прихватим постојање многих ствари, иако не знам како су настале.

Ако ме јури лав спреман сам да признам да он постоји пре него што знам како, зашто и одакле је дошао. Тако и у природи можемо да видимо доказе о Творцу, мада можда не знамо како, зашто или одакле је тај Творац дошао.

Не знамо где је Бог. Упркос том озбиљном недостатку, верујемо да Он постоји. Мада можда не видимо Бога, постоји обиље убедљивих доказа да је Он реалан. Ако на пропланку у некој густој шуми нађемо лепо уређену и одржавану башту, без корова и са уредним лејама цвећа и поврћа, могу да не видим баштована, али су докази тако убедљиви да сам сигуран да он или она постоји. Докази могу бити тако убедљиви да остављају врло мало сумње.

Можемо се правом упитати, ако постоји Бог, зашто не учини Себе видљивим? Немамо много информација о томе, али је интересанто мишљење да се Бог у контексту борбе између добра и зла изолује да би заштитио нашу слободу избора. У том сукобу би наша слобода да бирамо

и Божја правичност могле бити компромитоване кад би Он превише доминирао и тако манипулисао одлукама. Ево једне грубе аналогије: ако отац седи у кухињи цео дан да осигура да деца неће јести колаче, та деца ће имати мало слободе да изаберу, односно да једу колаче. Дакле, тој деци ће бити ускраћена шанса да се науче поштењу и да практикују снагу карактера да не једу колаче пре obroка. Можемо да учимо велике лекције из живота некада боље ако смо самосталнији него ако нас стално надгледају. Ако је Богу потребно да нам да слободу да Га прихватимо или одбацимо, Он може остати ван сцене. Можда постоје и други разлози. Током битке војници не разумеју увек ратни план.

То биће влада целим светом, не као душа света, већ као Господар над свим; Бог је Биће вечно, бескрајно, апсолутно, савршено. Да ли је Бог лично биће, које нас воли и кога треба да волимо и поштујемо? Морамо веровати да постоји један Бог да би смо га се бојали и покоравати му се, поштовати Његове законе и одавати му почаст и славу. Морамо веровати да је Он отац од кога су све ствари потекле и да Он воли своје људе као своју децу тако да и они заузврат могу волети Њега и покоравати му се као свом Оцу. Да ли је Бог лично биће, је ли Он принцип, или природа?

Сад постоји снажан тренд у пракси науке да искључи Бога, и ако покушате да Га укључите, то се сматра ненаучним. Бог је једноставно искључен.

ИМА ЛИ БОГА ?

Зар не бисте волели бар једном да Вам неко једноставно покаже доказ који потврђује Божје постојање? Без изјаве као што су:

„Ти једноставно мораш да верујеш.“

Па, ево покушаја да се на отворен начин понуде неки разлози који наговештавају да Бог постоји.

Када дођемо до могућности да Бог постоји, Библија нам каже да постоје људи који су видели довољно доказа, али су потиснули истину о Богу. С друге стране, онима који желе да упознају Бога ако постоји, он каже:

„И тражићете ме, и наћи ћете ме, кад ме потражите свим срцем својим. И даћу Вам се да ме нађете.“

Пре него што погледате чињенице које желим да Вам изложим које окружују и доказују Божје постојање, запитајте се:

„Ако Бог заиста постоји, да ли бих ја желео да га упознам?“

Ево, дакле, неких разлога које можете размотрити.

Сложеност наше планете указује на паметног Створитеља који не само да је створио наш свет, већ га и данас одржава.

Могу се дати многи примери који указују на Божје стварање, вероватно без краја, али ево неколико њих:

Земља...Њена величина је савршена. Земља са својом сразмерном гравитацијом садржи танак слој који се углавном састоји од гасова азота и кисеоника, пружајући се само на око 80 километара изнад површине земље. Да је Земља мања, постојање атмосфере би било немогуће, као

на планети Меркур. Да је Земља већа, њена атмосфера би садржала слободни водоник као Јупитер. Земља је једина позната планета која је опремљена таквом атмосфером која се састоји од праве мешавине гасова како би омогућила живот биљкама, животињама и људима. Да је Земља само мало даље од Сунца, сви бисмо се посмрзавали. Да је само мало ближа, сви бисмо изгорели. Земља одржава своју савршену раздаљину од Сунца притом ротирајући се око Сунца приближном брзином од око 108 000 километара на час. Она се такође ротира и око своје осе омогућавајући читавој површини земље да се довољно загреје и охлади сваког дана.

Наш Месец је савршене величине и раздаљине од Земље ради гравитационог привлачења. Месец ствара важне океанске мене и кретања како се океанска вода не би устајала, а опет наши огромни океани су уздржани и не преливају се преко континената.

Вода...безбојна, без мириса и укуса, али ниједно живо биће не може да преживи без ње. Биљке, животиње и људска бића се већим делом састоје од воде (око две трећине људског тела јесте вода). Вода је универзални разређивач. Ова одлика воде значи да се хиљаде хемикалија, минерала и хранљивих материја могу разносити кроз наше тело и доспети у најситније крвне судове.

Вода је такође хемијски неутрална. Без утицаја на састав супстанце коју носи, вода омогућава телу да апсорбује и користи храну, лекове и минерале.

Деведесет и седам процента воде на Земљи налази се у океанима. Али, на нашој Земљи постоји осмишљени систем који уклања со из воде, а затим ту воду разноси широм света. Испаравањем се узима вода из океана, остављајући со, формирају се облаци које ветар са

лакоћом помера и распршује воду над земљом, намењеној вегетацији, животињама и људима. То је систем прочишћавања и снабдевања који одржава живот на овој планети, систем рецикловане и поново коришћене воде.

Сложеност људског мозга указује на много већу интелигенцију која стоји иза њега.

Ако Бог не постоји, онда би то значило да је све што постоји око нас настало природним узроком и насумичном случајношћу. Оно што је Пастер покушао да докаже пре више векова, а наука потврђује, то је да живот не може да изникне из беживотног. Одакле су онда настали људски, животињски и биљни животи?

Такође природни узрочници не могу да дају прикладно објашњење за количину прецизних информација садржаних у људском ДНК. Особа која избацује Бога из слике остаје при закључку да је све ово настало без икаквог разлога, без плана и једноставно је у питању добра срећа. Неразумно је посматрати компликован пројекат, а приписивати га срећи.

Овим не желим рећи да ако довољно људи верује у нешто да оно тиме постаје и истинито. Научници су, на пример, открили нове истине о свемиру које одбацују предходне закључке. Али кроз напредак науке, ниједно научно откриће није могло да се супротстави нумеричкој вероватноћи да један интелигентан Ум стоји иза свега тога. Заправо, што више наука долази до открића у вези људског живота и свемира, то више схватамо колико су они сложено и прецизно осмишљени. Уместо то да нас све више удаљава од Бога, све је више доказа који указују на један извор интелигенције. Међутим, објективан доказ није све.

Постоји много веће питање. Кроз историју, милијарде људи у свету су посведочили о својим чврстим

и суштинским убеђењима о Божјем постојању до којих су стигли кроз своје субјективно, односно лично заједништво са Богом. Милиони људи данас би могли да дају детаљан извештај својих искустава са Богом. Они би указивали на одговорене молитве и одређене и невероватне начине на које је Бог подмиривао њихове потребе и водио их кроз важне личне одлуке. Они би понудили не само опис својих уверења, већ и детаљне извештаје о ономе што је Бог чинио у њиховим животима.

Мораћемо да посматрамо настанак света много другачије, не само као наше околине, већ као и наше Земље као и нас самих, па самим тим као и целог космичког простора и свих материја у њему. И не само материје, већ и времена као димезије збивања! Како је све настало, да ли из „нечега“ или из „ничега“, кад је почело да тече време и кад је започео почетак почетка. Наука увек прикупља знања о свету и о нама у њему и тај подухват траје столећима и присутан је одувек од самог освита људског ума.

Захваљујући квантној теорији и теорији релативности наслутили смо оквирни сценарио по којем се одиграо велики чин Стварања. Питање настанка свемира није обичан научни проблем, већ укупна мисаона делатност и нас и оних после нас који ће располагати бољим мозговима и инструментима. Ипак, наша знатижеља нас тера да истрајемо у том дуготрајном подухвату. Космологија се бави проучавањем свемира као целине, његовог настанка, развоја до данас и у будућности. Ја се нећу бавити тиме. Посветићу се филозофским питањима, питањима о природи космоса, о Почетку и Свршетку, трајању као таквом, о смислу времена и простора, суштини материје, односно енергије. Космологија не даје коначне одговоре на све то и зато ћемо,

драги читаоци, кроз Ваше напоре читајући ову књигу да осмислимо незамисливо и спознамо непознатљиво.

У космологији су Бог и наука блиски сарадници, али и супарници. Атеисти који читају ову књигу и којима се не свиђа назив Бог, могу уместо те речи ставити реч непознатљиво. Целокупно знање људског рода заправо је укидање и претварање необјашњивог у објашњиво. И граница која постоји између научног и метафизичког стално се помера у корист науке а на уштрб метафизике. У том освајачком походу знаности остао је можда и последњи, али и најчвршћи бастион-само Стварање. Јуриш науке потрајаће још дуго, а за сада само магловито наслућујемо како је настало све постојеће. Зашто за то наука нема ни приближно одговоре? Наука је била стално запослена описивањем шта је шта и како то делује. Није имала снаге ни храбрости за право филозофско питање, зашто? Са развојем науке, технологије и саме технике, филозофија као наука је постала сувишна и изгубила је сваки смисао.

Према данас прихваћеној слици настанка свемира, сва је материја и енергија произашла из једне титанске експлозије из нечега о чему и не можемо дати прави физички облик и величину. Кад је праатом експлодирао, а учинци те експлозије још трају и свемир се још увек шири, беше то тренутак „нула“. Али, шта је било пре тог тренутка? И одакле то „нешто“, као и тај праатом?

Ако пођемо од великог праска, онда је Богу остало само као Створитељу да изабере законе којима ће се универзум покоравати.

ОДАКЛЕ ПОТИЧЕ ЖИВОТ?

Године 1967 астрономи су на своје велико изненађење открили радио сигнале из далеког свемира. „Прва помисао“ рекли су, „била нам је да потичу од неке друге интелигентне расе која покушава да ступи у контакт са нама“. Сигнали су означени „ЛГМ“ што је била скраћеница за Little Green Men, тј. мали зелени.

Међутим, испоставило се да су открили пулсар, ротирајућу звезду која се понаша налик радио-предајнику. Како научници могу знати да ли нешто потиче са природног или интелигентног извора? Како можемо знати да ли је живот настао слепим природним случајем или је творевина интелигентног бића, Творца, Бога. У томе је суштинска разлика између еволуциониста и креациониста.

За тренутак замислите да путујемо Јужном Дакотом и угледамо планину са лицима четири председника уклесаним у њу. Истог тренутка претпостављамо да их је створио интелигентан стваралац. Нико не би помислио да је Маунт Рашмор природни феномен.

Или пронађемо врх стреле крај потока. Нико не би приписао тај облик воденој ерозији. Способност да разликујемо људско стваралаштво од природних појава је од суштинске важности за археологију. Истина је да физички свет може произвести правилан облик-попут трагова таласа на плажи. Или радио-импулсе која су заварала научнике да су открили мале зелене. Али природа ни у ком случају не може произвести сложеност.

Замислите да ходамо плажом и наиђемо речи: „Вита воли Лулета“. Истог тренутка правимо разлику

између слова и осталих шара у песку-то научници називају сложенешћу.

Видите, свакодневна искуства нам дају одличну идеју о томе шта је природа у стању да створи сама-као ми онога што може потицати само са интелигентног извора.

Па то нам све говори и пореклу живота.

У самој сржи живота налази се молекул ДНК. Генетичари нам кажу да је структура ДНК попут језика. Понаша се као шифра, молекуларни систем комуникације унутар ћелије. Другим речима, када су генетичари истражили једно ћелије, наишли су нашето налик оном исказу „Вита воли Лулета“. Наравно, ДНК садржи много више информација од ових једноставних фраза. Уопштено говорећи, ДНК у ћелији сисара садржи информација колико и неколико хиљада књига.

Дакле, ако је „Вита воли Лулета“ морало написати интелигентно биће, колико је пре то морао бити случај са кодом ДНК? На основу овога можете логички закључити да је живот створило интелигентно биће.

Свесни смо колико се технологија развила, пружајући могућност чиповима да сабију све веће количине информација на све мањи простор. Али нисмо пришли ни близу поређења густине информација која је садржана у ДНК. „У свакој људској ћелији постоји довољно информационог капацитета да у њу стане читав Енциклопедиа Британика, са свих 30 томова, три или четири пута више. Проста количина. Густина и значај ДНК за све људске, животињске и биљне ћелије... довољан је разлог да будемо задивљени и свесни намерног обрасца који стоји иза њих.

БИБЛИЈА

Политички манифест Бога

- 1- „У почетку створи Бог небо и земљу.
- 2 -Земља беше пуста и празна, над безданом беше тама и дух Божји лебдеше над водама.
- 3- Бог рече: „Нека буде светлост“. И би светлост.
- 4- Бог виде да је светлост добра и Бог растави светлост од таме.
- 5- Светлост Бог назва дан, а таму назва ноћ. Тако би вече и би затим јутро. То је био први дан.“

Ову књигу почињемо са Библијом. Она тврди да је свет створио Бог као више биће и да је Земља самим тим јако млада. Насупрот овој теорији о постанку Космоса постоји и друга теорија, еволуционистичка, која тврди да је свет настао случајно помоћу еволуције кроз милионе и милионе година. Којој се теорији треба приклонити? Оној која је логичнија, а за то нам треба само здрав разум. Ако се вратимо дубоко у историју човечанства видећемо да све културе на Земљи нису могле да објасне оно што су виделе на небу, звезде, Месец и Сунце, али све су донеле закључке да су то створили Богови. Зависно од културе до културе, негде је било много Богова а негде само један Бог као код старих Египћана. Код њих је Бог био Сунце кога су звали Ра. Схватили су да од Сунца долази живот и онда је логично што су тако тврдили.

Библија каже нешто сасвим друго! Постоји само један Бог који је створио све, па и Сунце. Много пре проналаска телескопа и Галилеја који га је употребио и

видео да у Космосу има много више звезда него што се до тада мислило, јер су се виделе само голим оком, а много пре тога Библија тврди да је Космос огроман, да у њему постоји безброј звезда. Како је то Библија знала много пре проналаска телескопа? Једноставно-Бог се појавио у људском облику да би смо могли да схватимо и зато се спустио на наш ниво у облику писца. Он је био писац Библије! Само је Библију писао кроз разне личности, а прва личност кроз коју је писао јесте јеврејски историчар Мојсије.

По мени, Космос не личи на нешто што је настало пуким случајем. Напротив! Космос делује усклађено по тачно утврђеним законитостима и принципима и што га више истражујете откривате све више законитости и принципе. Да ли експлозија може да доведе до склада, симетрије и реда? Свакако да не може! Зашто планина кад експлодира, вулкан, кад сва материја лети свуда унаоколо, зашто она не направи неки нов ред, нову симетрију или неки препознатљиви склад?

Прво је морала бити створена материја и енергија. Тек тада је Творац дао законе и принципе по којима се материја креће и по којима се одвија живот у Космосу. Пошто је земља затворен систем и да би сте створили живот у оквиру затвореног система потребна је енергија и информација која потиче изван тог система, од Творца. Еволуционисти тврде да Земља није затворени систем већ да зависи од енергије Сунца, јер су установили да се под утицајем сунчевих зрака производи живот на Земљи.

За разлику од еволуциониста да видимо шта кажу највећи умови људске цивилизације.

Исак Њутн:

„Космос је најелегантнији систем Сунца и планета и могао је једино да се појави због неког циља као продукт

интелигентног и снажног бића. Он влада над свима њима, он је суверени Господ над свим што постоји.“

Алберт Ајнштајн:

„Хармонија природног закона открива интелигенцију такве супериорности да је у поређењу са њом сва мисао људског рода безначајна.“

Вернер фон Браун:

„Човек не може да буде изложен закону и поретку Универзума а да не закључи да мора постојати план и сврха свега тога. Кад се погледа и сама творевина, човек треба да има бољи увид у самог Творца.“

Сви они, а и многи уметници, сликари, писци, филозофи а посебно научници, били су инспирисани поретком оног што су видели у Космосу. Сви су они били свесни чудеса Божјег стварања. Сви су они схватили да је планета Земља светилиште живота. Ако се озбиљно замислимо свакако ћемо се питати како је могуће да планета Земља издржава све своје становнике?

МЕХАНИЗАМ УНИВЕРЗУМА

„Најнесхватљивија ствар о Свемиру
је да је он схватљив“.

Алберт Ајнштајн

Најбољу локацију за истраживање Свемира има Земља. Да ли је то случајно? По еволуционистима све је случајност, па и то. Онда се поставља питање зашто би биће попут нас било у стању да открива Свемир. Та њихова теорија уопште није тачна. Ми смо utkани у нешто што се назива космичка шема и ми смо део те шеме, те стварности. Савремена астрологија и физика су производ Универзума који је доступан људском оку и уху. То је Универзум којим управљају закони и силе које повезују нашу планету Земљу и цео Космос у једну целину, а ти закони су тако фино подешени да омогућавају живот и научно откривање.

Кад не би постојало нешто попут гравитације да материју држи на окупу, не би постојале звезде, планете, а ни организми. Кад не би постојала нуклеарна сила не би постојало ништа што би протоне и атоме држало заједно у оквиру језгра, тако да не би било ни хемијских елемената а тиме ни хемије, па ни живота на Земљи. Кад не би постојала електромагнетна сила, не би било светла и не би било живота на Земљи.....

Избришите један од тих закона и нема живота на Земљи. Кад би сте њихове вредности врло мало изменили никада не би постојао Универзум, јер је све то фино избалансирано да би омогућио живот. Ако би било које фундаменталне константе изменили, па би биле мало јаче

или слабије, не би било живота. На томе почива идеја о финој подешености Свемира. Ако би сте гравитацију само мало повећали, на Земљи би могао да опстане само живот мањи од зрна грашка. Гравитација је само један од предуслова са дугачког списка за живот. Запањујуће је како закони функционишу. Зато мислим кад основни принципи Универзума буду откривени да ће бити лепо и врло једноставни. Али, требаће доста времена за то и не заборавимо да су математичари 400 година проучавали математику једноставних једначина, а Свемир се може откривати само уз помоћ математике. Космос има елегантну математичку структуру коју можемо да откријемо, јер нам је дато да је откријемо. Уз помоћ математике видећемо како је лепо подешен за одржавање живота.

Творац је желео свесне посматраче са могућношћу откривања и налазимо се на месту где је то најбоље, где је најбоља локација у Свемиру а то је планета Земља. Она има најбољу локацију у Сунчевом систему, у Галаксији где су најбољи услови за откривање Космоса. То је тај механизам Универзума, систем који је за нас поставио изузетно добар Створитељ. То се не може објаснити безличним силама природе и хаотичним сударима атома. У потрази за објашњењима морамо да посегнемо за нечим што је изван Универзума, а то је у основи саме науке да схвати Творца као уметника који је знао за ред и симетрију стварања где ништа није створено случајно и где све има неку своју сврху и циљ. Ако ми то не видимо и не схватамо, то не значи да не постоји сврха постојања било чега. Ми као становници Земље никада нећемо престати да истражујемо, а крај свих наших истраживања биће да стигнемо одакле смо и пошли и да по први пут упознамо то место.

Да би постојао живот на Земљи, планета Земља мора да буде удаљена од Сунца тачно онолико колико је и удаљена. Да је мало даља или ближа био би немогућ живот. Мислим да више нема дилема да ли је цео Универзум само склоп случајности или неког безличног процеса или је резултат сврсисходности неког дизајнера, Творца. То је систем који је за наше добро успоставио наш Створитељ који је знао за ред.

Свемир је производ Разума и он је разумљив јер је сам Универзум производ интелигенције и самим тим је то откривање Божје творевине у функционисању света и тако ћемо једино моћи да бацимо поглед у Божји Ум и да схватимо механизме како је Бог створио свет, скривени процес у природи који се може експонирати кроз процес који називамо науком. Сад нам натуралистичка теорија изгледа много наивна кад говори да живимо у Свемиру који није створен за бића попут нас, јер је живот настао случајно на овој нашој планети у огромном Универзуму који нема никакву сврху и циљ. Све ово што смо до сад доказивали указује на један сасвим другачији концепт, а то је да Универзум има сврху и циљ, а то је да бића попут нас која постоје у оквиру земље можемо и да изађемо из овог нашег света да погледамо и откријемо Универзум као целину. На крају да изведемо закључак да такав Универзум указује да неко стоји иза њега и док будемо зарањали све дубље у Свемир враћамо се на праисконска питања.

ПЛАНЕТА ЗЕМЉА

Како је настала планета Земља? Кад је настала? Конвенционалисти кажу да се пре 4,5 милијарди година од једне звезде, просто од Сунца одвојио један делић који се хладио, хладио и тако је настала Земља. Знамо да је Сунце звезда.

Први је то учење оповргао Исак Њутн, а после њега и многи други. Сви они заснивају свој концепт на Библији, на ономе што је записао Мојсије. Ако смо већ стекли поверење у тачност онога што је он записао да видимо даље шта је он то записао, па ћемо и то проверити. Мојсије каже:

„За шест дана створи
Господ небо и земљу
Море и што год је
У њима.“

2. Мојсијева 20, 11

Мојсије тврди да је добио извештај лично од Творца. Значи да се Земља није хладила милијардама година него је настала одједном, за врло кратко време.

- Првог дана створена је планета.
- Другог дана је створен водени омотач који је имао ефекат стаклене баште који је одржавао климу на Земљи.
- Трећег дана створене су биљке.
- Четвртог дана Сунце, месец и звезде.
- Петог дана животиње.
- Шестог дана човек.

Многи научници годинама не верују у Библију и говоре да је то измишљотина. Недавно се појавио у Америци у научним круговима чланак који је носио провокативан назив „Отисци Божјих прстију“, где научници-физичари доказују да је планета Земља створена у једном трену.

Какво је то откриће? Доктор физике Роберт Цетр је дуго сматрао да тих шест дана из Библије у ствари симболично представљају шест дугачких временских периода и почео је то сада озбиљно да проучава. Сетио се да под микроскопом проучава најплеменитију стену у природи, а то је био гранит од кога се праве надгробни споменици. Схватио је да се гранит не прави и да никада више не може да се направи никаквом еволуцијом. Једноставно, он је подлога у Земљи на којој се стварају и издижу све остале стене. Он је практично база за све остале стене.

У лабораторијским условима је схватио да се гранит направио за само 3 минута. Очврснуо је и унутра је остао заробљен гас полонијум који је у граниту оставио траг. То је тврдио и Мојсије да Бог ствара у трен. Неко је морао да убаци полонијум у гранит као витамин Ц у воду и да се замрзну мехурићи у води. То је немогуће! Требало би да постоји толико јак фрижидер да замрзне у трену мехуриће витамина Ц. То наука на данашњем степену не може да уради. Наука данас то не може, али је зато Бог могао и као да је намерно оставио траг свог присуства да би смо га пронашли и да схватимо да он постоји.

Гранит и Земља су настали тренутно. Концепт стварања је заснован на Мојсијевом извештају који је он записао у књизи Постања.

Ако смо већ објаснили како је настала планета Земља, да видимо колико је она стара. Конвенционална

наука спомиње милијарде и милијарде година. Ако смо већ почели да верујемо Мојсију на основу доказа, зашто му не би веровали да је Земља јако млада и стара рецимо тек само 60.000 година. Да ли постоје научни докази? Постоје свакако, постоји ерозија! Захваљујући свакодневној ерозији планине се полако смањују. Ако су планине старе неколико милиона година, онда би оне нестале 400-500 пута и Земља би била апсолутно равна. Да је планета стара не само милијарду већ 14 милиона година, не би смо имали ни једно брдо, Земља би била равна. Доказ је да ерозија траје само неколико хиљада година и услед ерозије састав стена и планина одлази у море и у океане. За само милион година океани би били пуни и не би постојало воде која би преплављивала земљу.

Трећи доказ је да се натријум-хлорид, со, све више налази у води и да су мора све сланија и сланија. Ако би се гомилао натријум-хлорид, за милион година нестало би биљног и животињског света у мору.

КЊИГА ПОСТАЊА

Јеврејски историчар Мојсије

Да бисмо схватили сам живот и шта је то живот морамо да почнемо из почетка. Прво да видимо шта каже Библија, шта каже јеврејски историчар Мојсије, који је живео пре 2500 година, а он прича причу од пре 4.300 година. Откуд њему ти подаци, јер то није могао сигурно да измисли? Он каже да му је то дао Творац Универзума и човека да запише и да се никада не заборави. Због чега? Да би смо знали ко смо и одакле потичемо. Мојсије каже да је Бог упозорио и људе из доба Ноја да престану да се понашају грозно у моралном погледу како су се понашали, јер су људи постали јако зли. Нису га послушали! Мојсије тврди да је пре нас постојала једна много развијенија цивилизација коју је Бог такође створио као и ову нашу садашњу и дао им је начин свог сопственог избора. Уосталом, као и сада. И шта ми радимо? Зар то не треба да схватимо као поуку или чак поруку за будућност? Творац је то прекинуо на један драстичан начин. Ко нама гарантује да то неће опет учинити ако се не уразумимо? Погледајмо нашу историју препуну ратова, убистава и крви. То је наш избор, сами смо то изабрали. Тако је било и са прошлом цивилизацијом која није достигла степен атомског наоружања да би могла да уништи сама себе. Ова наша цивилизација то може да уради. Можда нам Бог да би нас казнио отвара могућност да пронађемо све разорнија средства за самоуништење, па ће нас Бог тако посредно казнити за неморално понашање, јер ћемо уништити сами себе и то јако брзо ако не схватимо да треба да се

уразумимо. Та цивилизација је морала бити уништена због моралног пада саме цивилизације. Бог је одабрао само једну малу групу људи којој је пружио прилику да поново покрене нову цивилизацију. Сетимо се приче о Ноју и Нојевој барци. Мојсије у Библији, односно у књизи „Постања“ тврди да је постојао један огроман водени појас око Земље који је стварао ефекат стаклене баште и да је клима била изванредна и која је омогућавала да се та цивилизација лепо развија. Тачно пре 4.300 година сав тај водени омотач сручио се на Земљу, а из саме Земље покуљала је вода тако да је прекрила целу Земљу за неких 40 дана. Тако пише и Мојсије да је падала киша 40 дана и ноћи и да је за 150 дана сва Земља била прекривена водом и тако је уништен сваки живот на Земљи. Тако је нестала та цивилизација. Тада су настале планине и мора кад се вода повукла.

То каже Библија, а шта каже наука? Треба Мојсијево учење или Мојсијеве поруке пропустити кроз сито науке да видимо колико је то све ваљано.

Конвенционална, еволуционистичка наука тврди да је Земља хиљадама година обликована и стварана. Та тадашња наука је погрешно тумачила геолошка истраживања. За потврду или одбацивања Мојсијевог писања најбољи је пример Колорадо кањон, као највеће чудо природе. Кањон Колорадо се налази на локалитету четири америчке државе. Дугачак је 400 километара, широк 15 до 30 километара а дубок 1.500 метара. Зашто кажем да је то чудо природе? Зато што је све супротно данашњој науци и самој логици и садашњим природним законима. Река Колорадо се спушта са севера према океану где се улива. На свом путу наилази на масивну и огромну планину дугу 400 километара. Вода што је нормално има природан пад и уместо да заобиђе ту огромну планину, она иде право

кроз њу и прави кањон дубок 1.500 метара. Да ли је то могуће? Свакако да је могуће, али како се то десило? Садашња конвенционална наука нема објашњење за тако нешто. За конвенционалну науку то је мистерија.

Конвенционална наука објашњава постанак планина и океана на један еволуционистички начин где се све то стварало постепено милионима година. За неких 600 милиона година океан је почео да нестаје, планине да се постепено уздижу и река Колорадо је себи полако продубила кањон. Кањон је наводно почео да се издубљује у задњих 70 милиона година.

Ако знамо како су се формирали мали кањони, знамо и то да је увек била у питању огромна вода и да после Колорада највећи кањон има само 150 метара високе литице. Знамо да је он настао изливањем огромног суседног језера. Извлачимо закључак да се са конвенционалистима ту слажемо. Значи за кањон Колорадо који је 10 пута дубљи и 400 км дугачак колико и сама планина коју је преполовио на два дела требала је много, много већа количина воде. Где наћи толику воду која је 1.500 метара изнад површине мора? Значи да је тачна библијска прича о потопу огромних размера.

Значи, десило се геолошко и пантеолошко чудо у природи. То је најчувенији научник свих времена Исак Њутн одавно открио и говорио, али је садашња наука одбацила то његово учење. Зашто? Зар то није највећа научна грешка свих времена?

Имамо следећи пример у прилог Мојсијевог учења, десило се такође у Америци кад је експлодирала планина Света Хелена. Пре избијања вулкана, односно експлозије целе планине, планина је подрхтавала и геолози су обавестили људе да ће доћи до катастрофе. Значи Бог увек прво упозорава, јер Бог не жели људске жртве, али већина

људи није то схватила озбиљно и кад је 18. маја 1980. године планина експлодирала, град Акима са неколико десетина хиљада становника је збрисан са лица Земље, 400 кв. километара шуме је збрисано и добар део планине је склизнуо у суседно језеро Спирит и подигао страшно ниво воде. Вода је преправила цео регион. Мала ерупција је покренула огромне количине воде. За неколико сати настао је кањон дубине 150 метара. Значи да није тачна конвенционална наука, никаква еволуција ту није потребна, јер кањон дубок 150 метара створио се за неколико сати. Шта је онда требало да се деси да се направи кањон Колорадо дубок 1500 м.? Тврдећи да су за таложење стена потребни милиони година сада смо схватили да то може да се деси и за пар сати.

Доказе о Потопу имамо свуда! Свуда где су кречњачке планине, јер кречњачке планине, односно кречњак прави се само на дну мора, на дну неке велике воде. Најбољи пример је Црна Гора. Она се састоји од кречњачких планина, па и целокупан Дурмитор. Значи, то је некада било морско дно а изнад је била огромна вода.

Конвенционалисти кажу да се стене стварају таложењем једна преко друге. Како онда објаснити вертикалне стене које нису настале таложењем? Једино неком огромном поплавом и то је први доказ да је Мојсије у праву, да је књига „Постања“ у праву, да Библија није плод нечије маште већ створена Божјом руком.

ДА ЛИ ПОСТОЈЕ ПРЕЛАЗНЕ ФОРМЕ?

Зашто је то важно? Важно је зато што конвенционална наука, где спада већина научника, то тврди. Ако ми науком докажемо да је живот на Земљи створен, то значи да он може опет бити створен и да није настао из мртве материје сам по себи. Тако би смо решили и проблем смрти на Земљи. Питате се свакако, како? Па био би опет створен од стране онога који га је и створио, од стране Творца.

Ако се сада вратимо на конвенционални концепт да је све на Земљи настало само по себи, биљке, животиње и човек, то је концепт еволуције. Ако узмемо само један баналан пример, кокошку и јаје, еволуционисти немају одговор на то питање. Ми имамо! Старија је кокошка, јер је створена! Зашто смо тако сигурни? Зато што у природи постоји Закон по коме се све одвија и закон како је све то створено.

Еволуционисти кажу да је живот настао сам један из другог. У бази еволуционистичког дрвета имате једноћелијске организме од којих су настали на једној страни биљке, а на другој животиње. Живот се развијао од једноћелијских организама па све до човека.

С друге стране, концепт стварања може се приказати шумом, не једним стаблом. Одједном је створена цела шума. У тој шуми свако дрво представља један тип организма. Свака створена јединка може да егзистира само у оквиру своје врсте. Не може мачка да постане коњ или папагај. Супротно нама, конвенци-

оналисти кажу да су се организми развијали један из другог и да имамо прелазне организме. Ако је тачан концепт стварања ми никада нећемо наћи у природи прелазне форме. Значи да човек није настао од мајмуна, не постоји ниједна прелазна форма. Ако су прелазне форме некада живеле у прошлости, ми бисмо те фосилне остатке морали да нађемо. Музеји широм света су препуни тих фосилних остатака, али прелазних бића једноставно нема. Чиме ми поткрепљујемо нашу теорију?

Сваки живи систем има записан свој програм у ланцу ДНК-а. Да би човек могао да еволуира, да се мења, мора да се почне од ћелије, од ДНК. У тим генима су записане све наше физичке особине. Мора да се дође до програма у ћелији, што је немогуће. Најсложенији програм у ћелији има човек.

Први живи систем на Земљи који је настао јесте бактерија. Та бактерија је сложенија него милијарду компјутера заједно. По конвенционалистима та бактерија је настала од мртве материје и касније путем мутације развијала се у све сложеније и сложеније организме, све до бескичмењака. Еволуционисти немају одговор како је дошло од бескичмењака до кичмењака, како је створена кичма. Тај период они једноставно прескачу и то је енигма за њих.

Питање порекла човека је основно питање. Ако постоје закони живота ми морамо да их откријемо да бисмо живели квалитетније. Кад проучавамо природу ми се суочавамо са Творцем. Ко је он? Ми у ствари знамо ко је Творац, ми њега можемо да идентификујемо, јер нам се он открио, показао нам је своју личну карту у Старом Завету кроз историчара Мојсија.

Надам се да смо већ сви стекли поверење у Мојсија и зато ћемо сада из његових записа погледати шта он каже

о периодима постанка људи на земљи. Према књизи Постања период на Земљи можемо поделити на два периода, пре потопа и после потопа.

Кад је Земља створена, прво су створени услови за живот на Земљи. Ми не можемо да знамо како је стварана планета Земља, али можемо да знамо на основу тога што нам је сам Творац открио преко историчара Мојсија који је све то лепо записао у првој књизи Старог Завета.

- Првог дана је створена сирова материја.

- Другог дана је створена светлост.

- Трећег дана је створен водени омотач изнад атмосфере који је на Земљи давао ефекат стаклене баште и као последица тога на целој Земљи била је иста и умерена блага клима. Енергија која стиже са Сунца на Земљу стиже са само 50% јачине, а када би стигла сва енергија на Земљи не би постојао живи свет. Да се то не би десило постоји омотач око Земље који се зове атмосфера и који штити Земљу.

- Четвртог дана створене су биљке, јер су оне једини произвођач хране на планети Земљи, што је и логично. Творац ствара алтернативне изворе светлости, Сунце, месец и звезде, а своју првобитну светлост повлачи.

- Петог дана Творац ствара животиње.

- Шестог дана Творац ствара човека.

Из записа историчара Мојсија знамо да је некада на Земљи бујао живот и да сада на Земљи живи само 1% живих бића од свих живих бића која су настањивала Земљу. Не само на основу Старог Завета, већ и на основу садашње савремене науке то знамо, као и на основу фосилних остатака. На половима где се у снегу и леду проналазе фосили животиња које живе искључиво у тропској или умереној клими, то значи да је тачно да је ту

некада бујао животињски и биљни свет. Ту су живели људи много другачији од нас. Постоје окамењени докази да су они били дивови на основу отисака стопала величине 65 сантиметара и на основу тих отисака зна се да су били тешки око 500 килограма. Живели су заједно са диносаурусима који су могли да буду њихови кућни љубимци, а не да изгледају тако страшно са аспекта данашњег малог човека. Већ смо говорили да су почев од Адама живели око 900 година, а сам Адам је живео 930 година.

По записима Мојсија људи и диносауруси живели су пре неких 6000 година. На основу родослова од Адама па преко његових синова можемо да знамо шта се дешавало са Земљом, односно, од њеног настанка. Знамо да је потоп био пре 4.300 година. Значи, од стварања до потопа је прошло 1656 година и тај период називамо предпотопски, када су живели људи дивови и диносауруси.

После потопа нема више тог заштитног воденог омотача и услови на Земљи се нагло погоршавају и почиње да се смањује животни век човека. За само 16 генерација животни век је спао на 80 година. За тих 18 генерација предпотопа сматра се да је на Земљи живело око милијарду људи. Сви смо ми потекли од јако малог броја људи који се поделио и населио по целој Земљи. Бог је само два пута дозволио инцест. Код Адама и Ноја и после тога то је најстрожије забрањено, тако да се деца из инцеста рађају са разним психофизичким деформацијама.

ДИНОСАУРУСИ

Шта је истина, а шта заблуда?

Да бисмо проверили први доказ који се састоји у ономе шта јеврејски историчар Мојсије прича у књизи Постања, морамо да видимо порекло човека и диносауруса.

Каква је веза између њих? Почећемо од конвенционалне науке која тврди да су диносауруси живели пре 200 милиона година, а да су нестали пре 65 милиона година. Карактеристично је за конвенционалну науку, односно за присталице еволуције да сваком догађају дају што већу временску димензију да би то било логично. Све су увеличавали до максимума. Зашто? Ако би сада неко тврдио да је човек постао од глисте пре 100 милиона година нико не би веровао, али ако се каже пре 100 милијарди година да је човек постао од глисте, то је већ нешто друго и можда би веровали.

У науци постоје два супротна схватања и гледишта:

1- Конвенционална наука и схватање еволуције где спада већина научника.

2- Наука о стварању која је још увек млада, али има све већи број присталица у свету.

3- Постоје научници који не прихватају ни једну од ове две теорије, као што је Ајнштајн.

4- Постоје научници који прихватају оба гледишта, еволуционистичко на микро плану и стварање на макро плану.

Ја заступам схватање о стварању и наставићу кроз целу књигу да износим доказе у прилог томе.

Конвенционална наука тврди, чак је и њихов представник добио за ту теорију Нобелову награду, да је у Земљу пре 65 милиона година ударио астероид. Створио се велики облак прашине који је обавио Земљу и Сунце није могло да се пробије, а диносауруси нису могли да одрже топлоту тела, као ни сви кичмењаци и гмизавци и тако су угинули.

Конвенционална наука тврди да нису у исто време живели диносауруси и човек. Прво су нестали диносауруси, па се тек онда појавио човек.

Докази који су се појавили на обалама реке Пауси тврде нешто сасвим друго. У стенама су откривени отисци стопала не диносауруса него човека, величине 65 сантиметара. Знамо да човек који носи ципеле величине 44 има стопала дужине 25 сантиметара. На основу дубине отисака стопала утврђено је да су били тешки 500 килограма а високи преко 3 метара. Пронађени су поред стопала и алати, чекић тежак 30 килограма, длето, буздован, секира и све је било енормне тежине. То је доказ да је то припадало некоме ко је био физички јак. Алати су направљени од легуре гвожђа и хлора, што је данас то немогуће направити, јер за тако нешто на степену садашње технологије то је немогуће.

Пронађени су фосилизовани остаци делова тела, тако да је прст био дугачак 25 сантиметара.

Томе се могу додати истраживања у Латинској Америци, посебно у Чилеу где су пронађене лобање које су биле 3 пута веће од лобање садашњег човека. Али, ако знамо да просечна лобања садашњег човека садржи 1450 кубних сантиметара садржаја, а да су пронађене лобање имале око 3200 кубних сантиметара садржаја, онда се закључак намеће сам. На Земљи су заједно са диносаурусима живели и људи-дивови. Конвенционална наука

свакако не барата са правим чињеницама, па се поставља питање ко филтрира информације до којих долазе научници поборници теорије о стварању. Ко крије те очигледне научне доказе? Кома то смета и зашто? Да ли онима који су се закопали у својим догматским рововима и не нуде годинама ништа ново? Наука доказује да су пре 70 милиона година живели заједно и диносауруси и људи.

Пре извесног времена пронађен је доказ из фосилизованог јајета диносауруса и извучен је ДНК који говори да су диносауруси у скорој прошлости живели заједно са људима.

Зашто је то уопште важно, свакако се питате?

За конвенционалисте и еволуционисте све иде напред, све гура напред, никада назад. Ово су докази да у природи постоји деградација, распад који говори супротно. Људи су смањили висину, а диносауруси су нестали. По еволуционистима од огромног диносауруса постала је мала птица. Па и то је, ако је уопште тачно, деградација, а то није тачно!

Теорију деградације можемо лако да утврдимо ако идемо на стара гробља, ако завиримо у општинске архиве где можемо да видимо колико су година људи живели раније. Сад се више не живи преко 100 година. Код нас је забележено да је најдуже живео неки човек из Пирота 131 годину, а у свету неки Кинез 250 година.

Зашто је то све важно? Зато што треба да знамо од кога човек потиче, како је настао човек и ко га је створио.

Луј Пастер и Исак Њутн одавно су тврдили да мора да постоји неки сведок који је све то видео и нама пренео. Ко је тај сведок коме можемо да верујемо? Тај сведок је јеврејски историчар Мојсије. Ко је Мојсију дао информације? Ко би други него сам Творац, а Мојсије је само то записао у књизи Постања.

По запису Мојсија, Адам је живео 930 година. Толико су живеле и следећих 10 генерација све до Ноја. После Ноја за само 16 генерација људски век се са 900 година смањио на 100 година. То су доказане чињенице. Ако су то последице онда мора да постоји и узрок за тако брзо скраћење људског живота. Ако пратимо Мојсијево излагање које му је Творац дао да запише и пренесе нама, онда је дуг живот тада био могућ због одличне климе која је била иста на целој Земљи. Ако се вратимо на књигу Постања видећемо да је Земља била сва у води. Кад је раздвојена атмосфера и кад је водени омотач остао изнад атмосфере, на Земљи није било кише, ветрова ни годишњих доба. Блага клима је била иста на сваком делу Земље. Био је много већи атмосферски притисак, а данас знамо из савремене медицине да ако је притисак већи и ране брже зарастају.

Кад је Творац сручио воду на Земљу и кад је све почело из почетка, од Ноја, клима више није била иста и људи су живели све краће и краће. Тај тренд се наставља и даље, јер су људи све више болесни и све раније умиру, а то можете да запазите и сами само ако се окренете око себе у свом окружењу.

Свакако се питате да ли теорија о стварању има доказе. Како да не! Има их на милионе на све стране света. На Северном полу, Сибиру и Аљасци пронађене су шкољке које живе у тропским морима, корали, змије, крокодили и многе друге животиње које не би опстале на снегу и леду. Еволуционисти имају и за то наивно тумачење, а то је да се Северни пол полако померао према Екватору и да су заменили своја места и све се то дешавало кроз милионе и милионе година. За то не постоји ниједан доказ. Пронађени су диносауруси на Аљасци. Мојсије је био у праву, јер су на Северном полу и

Аљасци пронађене наслагe угља дебљине 400 метара. Шта нам то говори? Говори да су биле огромне тропске шуме, а та бујна вегетација нам говори да је Мојсије био у праву. Њему је то неко рекао, он то није могао сам да зна.

Постоји и обрнути пример, садашње пустиње. Откуд нафта у пустињама? Ако знамо како се формира нафта, онда је и то доказ да пустиње нису биле одувек пустиње. Ту је некада такође бујао живот који је нестајао и стварали се фосили и формирала се нафта.

ШТА НАМ КАЖУ ФОСИЛИ

Зашто је то важно? Шта су у ствари фосили? Фосили су окамењени остаци из прошлости који се налазе искључиво у стенама. Данас је немогуће створити фосиле, јер свако живо биће које угине оно се убрзо деградира, односно, распада.

Да би се живи организам претворио у фосил оно мора брзо у једној секунди да буде закопано, да буде херметички затворено да би дошло до окамењивања. То је немогуће данас урадити. Значи, данас не настају фосили. Свуда по свету можемо да наилазимо на милијарде гробаља фосила из геолошке прошлости.

Данас од свих живих бића која су настањивала Земљу у животу је само 1%, док је 99% живих бића која су настањивала Земљу изумрла. Изводимо закључак на основу тога да је на планети Земљи некада бујао живот. Наилазимо на фосилизоване скоро све животиње. Само још један једини доказ, на пример, фосилизовано цело крдо крава, а то значи да се десила нека велика катастрофа која их је у тренутку уништила и затрпала.

Знамо да је у Америци за задњих неколико стотина година изумрло 65 милиона бизона, а да ниједан није фосилизован. Сви су угинули и полако се распадали. Никаква катастрофа није узрок њиховом нестанку. Конвенционална наука тврди да су слоновии мамути упадали у језера и да су тако фосилизовани, као и рибе када угину падају на дно и прекрива их талог са морског дна. То свакако није тачно, јер су нађени примерци рибе које су у својој утроби имале мале рибе. Значи да су живе затрпане и да нису угинуле.

Добар је пример читавих јата риба које су фосилизоване и код свих су пераја подигнута што значи да су живе затрпане. Кад риба угине пераја спадну и никако нису подигнута. Доказа има на сваком кораку. Нађене су птице на дну океана. У Аустрији је у једној огромној планини нађено чак 300 медведа. На њих се свакако одједном срушио плафон. Сви су фосилизовани.

Знамо да је мамут сличан слону само што има танко крзно и доста је већи од слона. Они су пронађени у Сибиру исто као и лавови, слоновци, тигрови и многе друге животиње. У Сибиру се просто саплићете на остатке фосила животиња. Свуда их има. Процењује се да их има чак 5 милиона. Кад су неке због истраживања отварали, у њиховим стомацима је било тропско биље које није стигло да се дезинтегрира, да се распадне. Стручњаци су израчунали да су се конзервирани на -105 степени, јер је наишла нека велика и хладна вода. Кад су у Сибиру бушили због нафте, наилазили су на 1200 метара на стене. То нам говори да је ту био неки огроман океан који се замрзао.

Није то никаква мистерија што је на Хималајима нађена ајкула. Поред Костолца је пронађен фосил мамута који је много већи и старији од оног у Кикинди, а пронађен је заједно са фосилом јелена, па се сматра да је мамут покушавао да спасе јелена из неке велике воде. Опет смо дошли до хебрејског историчара Мојсија и његове књиге Постања. Да није било Мојсијевог записа не би смо могли да објаснимо ове феномене. Овако знамо шта се десило.

АРХИТЕКТЕ У ПРИРОДИ

Архитектура представља једну највећу компоненту људске културе. Током хиљада година разне културе изградиле су архитектонска чуда од којих је свако било веће од претходног, пирамиде, катедрале, џамије итд. Свако од ових чуда настало је прецизним прорачунима архитекте и заједничким напором више хиљада људи. Архитектура је поље у коме су концепти уметности и естетике изложени човечанству од свог Творца.

Али, да ли знате да постоје архитекте у природи који су много вештији од људи? Као прво, животиње, привлаче нашу пажњу нарочито структуром свога тела. На пример, гепард поседује скелет и систем мишића за трчање. Орао поседује најбољи аеродинамични систем на свету. Делфин има кожу и облик тела које му омогућује да плива. Савршена грађа тела свих живих бића нас подсећа да је свака врста организма створена од стране ненадмашног архитекте, од Творца. Поседовање савреног тела није довољно, јер животиња мора да зна како да користи то тело. Крила користе птици да узлети, да се одржава у ваздуху и да слети.

Ако посматрамо сваки живи организам уочићемо да се он понаша према животној средини у којој се налази. Такво понашање је често невероватно, као што ћемо видети из неколико примера. Само пола сата је потребно да новорођена антилопа устане и почне да трчи. Мале корњаче знају да треба да пробију љуску и изађу из песка на површину и да одмах оду у море. Најинтересантнија су станишта где животиње живе и како их праве.

Узећемо за први пример пчелу. То су најдисципли-

нованије архитекте у природи. Оне живе у колонијама. Оне производе мед у шестоугаоним коморама које саме граде. Зашто баш шестоугаоне? Никада о томе свакако нисмо размишљали. Тако се добија најбоље складиште за мед и тако је најбоље искоришћен простор и тако се материјал најмање троши, восак за прављење истих. Да су коморе, рецимо, било ког другог облика, рецимо округле, остало би доста празног и неискоришћеног простора између комора. Оне успешно израчунавају сваки део ћелије и граде их под углом од 13 степени у односу на подлогу. Да није тако мед би цурио из ћелија, односно комора. Пчеле то нису научиле од никога! Чим отворе очи оне знају шта да раде и ако немају никаквог искуства са прављењем саћа. Свакако се питате ко их је онда научио. Одговор можете наћи за све, па и за ово у Библији коју је Творац дао људима да би им показао прави пут.

„Запитај стоку, научиће те или птице небеске казаће ти и рибе морске ће ти приповедати, ко не зна од свега тога да је то рука господња учинила.“

Псалм 12:7-9

Тајна о способности организма је у томе што им је то дао Творац. То је случај са свим бићима, не само са пчелама. Сви знамо шта су даброви, а да ли знамо како се понашају, вероватно многи од нас то не знају.

Даброви морају да направе своје гнездо, своју кућу кад упознају женку и желе да живе заједно и да оснују породицу. Они прво изабери неки поток или мању реку. Затим својим оштрим зубима прегризу дрвеће поред реке и то тако вешто да кад падају да падну према реци. Они праве брану да би направили за себе језеро дубине 3 до 4 метара. Питате се зашто не праве плиће језеро. Зато што знају да се зими река заледи и да они могу испод леда да

живе нормално и да траже храну. Да је плитко, река би се замрзла до дна. Приликом сечења дрвећа они троше своје предње зубе, али и ту се неко постарао, па њима кад се истроше зуби расту одмах нови као нокти људима. Они су направили брану у оном облику где је најслабији отпор воде, а уосталом тако се праве и бране за хидроцентралне. Сада на средини језера праве своју кућу за становање. Значи, даброви од самог рођења знају како се прави брана. Они своје искуство не могу да пренесе на своје потомке и онда изгледа јако чудно откуд они то све знају. Одговор је врло једноставан. Творац који их је створио, као и сва остала бића, дао је дабровима вештину и надахнуо их је знањем како да направе кућу за своју породицу. Сад лако направе кућу од дрвећа која плута на језеру, али то није све. Једини улаз у кућу је одоздо кроз воду! Пролази се кроз скривени тунел који се издиже изнад нивоа воде и ту се налази скривена комора на сувом која се састоји из неколико одељења. Имају своју кујну где се хране, оставу за храну, посебну собу где спавају, а и деца имају своју собу. Неке породице даброва праве кућу на један или чак два спрата. На врху куће налази се систем за проветравање и довод ваздуха. И не само да су заштићени од спољног, него имају и удобан сув стан на води.

И из овог примера јасно видимо да постоји неки Супер разум, Интелигенција која им је омогућила да чине све ово што чине. Творац открива свој суверенитет над свим бићима у једном једином стиху из Библије:

„Господња је Земља и што год да је у њој васељена и све што живи у њој“.

Псалм 24:1

Узећемо још неки пример, рецимо термите. Знамо да су термити потпуно слепи, а праве своја гнезда висока 3

до 4 метара. У поређењу са њиховом висином то је као када би сте упоредили висину човека и облакодер висок више километара. Унутрашњост овог гнезда пун је ходника у свим правцима где живе и ради око милион ипо термита у једном гнезду или кући. Кад погледамо попречни пресек њихове куће видимо посебну одају за царицу, затим посебну оставу где лагерију храну, затим одељење где се баве пољопривредом, јер они узгајају гљиве, затим систем ходника за вентилацију и систем комора за спавање. Направе кров од плочица, од блата које упијају влагу која се ослобађа из тела термита. Влага испарава због унутрашње топлоте кроз вентилационе канале и излази из гнезда. Гнездо праве под таквим углом у односу на Сунце и кад је подне и кад Сунце најјаче сија оно уопште не улази кроз њихове отворе. Зато се опет по ко зна који пут намеће питање како термити, који су потпуно слепи, могу да изграде овакве куле које се заснивају на прецизним инжињеријским прорачунима? Како један и по милион тих малих слепих бића успешно сарађује? Тај велики план и ту беспрекорну организацију коју ми људи не разумемо, њима је тај план дао сам Творац, утиснуо је у њих.

Надам се да сте схватили о чему, причам али није на одмет још неки пример. На пример, птица ткач. Те птице ткају своје гнездо исто као што људи ткају. Повезују прво листове са граном на којој ће та кућица да виси, затим повезују међусобно листове и то техником чворова. Праве мале праве чворове и тако праве зидове, кров и на крају све то добије облик обруча који виси на грани. На крају направе врата не тако мала да би могли да уђу, али не и тако велика да могу да уђу друге веће птице. Људи ткају тако што провлаче нити канапа једне кроз друге, а исто тако ради и птица ткач. Дрвеће на којима праве своје

кућице личи на неки мали град и све кућице су истог облика и исте величине.

Ништа мање нису интересантни ни пауци који плету своје мреже од конца из свог тела. Тај конац исте дебљине јачи је пет пута од челичног конца. Из његове јаке и еластичне мреже инсекти немају шансе да побегну, јер је мрежа још и лепљива и што год више мрдају све се више лепе за мрежу. Мрежа не само да представља замку, већ је она и продужетак његовог тела и зато он осети и најслабију вибрацију када неко улети у мрежу. Овакву мрежу, овакво архитектонско чудо као и код термитових кула могао је да изгради паук само уз помоћ самог Творца који га је обдарио том способношћу.

Завршићемо ово поглавље са дивљом мушицом која од своје сопствене плувачке измешане са земљом прави мале глинене ћупове исто као и човек, чак на крају стави и поклопац на ћуп, а претходно у њега остави своје ларве и нешто мало хране и оде. Кад се ларве излегу, саме подижу поклопац и излазе напоље. Ко им је то омогућио? Па ко други него Творац.

ЧУДО ЋЕЛИЈЕ

Дарвинизам полази од тога да живи организми имају просту структуру, јер није ни чудо кад су у XIX-том веку располагали са примитивним микроскопима са којима нису могли да виде ни бактерију, а о ћелијама да и не говоримо. Онда кад су знали само за просту грађу онда им је било најлакше да изведу закључак да су прости организми настали сами по себи, случајно. Са развојем науке, са усавршеним микроскопима који су увеличавали сада милион пута, видело се да су организми много, много сложенији него што је Дарвин могао да наслути. Сама ћелија представља врло сложен систем. Да би смо схватили живот, прво морамо да схватимо ћелију, а да би смо схватили ћелију морамо је увеличати уз помоћ савремених микроскопа хиљаду милиона пута. Онда се пред нама открива један запањујући свет, тако да је ћелија сложенија него цео град Лондон. Кад уђемо у ћелију као да се налазимо у неком огромном васионском броду где је све испланирано до најситнијих детаља да би ћелија функционисала као један сложен систем.

Укратко на један најједноставнији и најпростији начин да објаснимо како то отприлике функционише. Почећемо од ћелијског спољног окружења, од хормона. Када се хормон приближи ћелији, прво потражи једна једина врата кроз која би прошао и ушао у ћелију, али врата су затворена. Пред самим вратима треба сваки молекул да се провери да ли је за ћелију потребан или не и да ли је у реду. Ако је потребан и у реду је, то значи да је прошао контролу и врата се аутоматски отварају и молекул улази унутра. Врата се отварају само корисним молеку-

лима ако немају неки штетни материјал на себи, као на пример вирус. Такав молекул не може да уђе у ћелију, јер се врата неће отворити. После проласка кроз врата са унутрашње стране ћелије врши се још једна анализа молекула и ако је материјал штетан избацује се натраг кроз врата и врата се дефинитивно затварају до доласка следећег молекула и процедура је иста.

Кад микроскопом уђемо у саму ћелију открићемо савршену технологију и одличну сложеност саме ћелије. Кад добар материјал који није одбачен уђе у ћелију још једном га проверавају протеини који се зову ензими. Ако је новодошли материјал у реду ензими одмах почињу да користе тек пристигле хормоне. Ако хормони нису потребни одмах, одлазе у складиште где чекају да одатле буду позвани. Ако анализирамо неки молекул као, на пример, инсулин који носи шећер, он је велики и не може да прође кроз врата ћелије, али ћелија има додатни механизам да он буде усисан, увучен у ћелију. Уз још једну безбедоносну проверу, тек тада се појављују специјални носачи који преузимају шећер од њега. То су ензими који преносе молекуле шећера које су добили од инсулина и носе га до митокондрија, а то је у ствари генератор у буквалном смислу. Митокондрија, односно генератор има за задатак да разложи, односно преради те молекуле као прави генератор да би могле да га користе ћелије.

После тога се врши транспорт у ћелије. Једно је мозак тог сложеног система, као неки савремени информативни центар. Ако знамо да се у ћелијама налазе хромозоми а сваки од њих представља базу података, сада сви ти подаци који се налазе у њима саставни су део ДНК, јер су хромозоми саставни део ДНК ланаца, а ДНК је у ствари спирална завојница која је направљена од секвенци четири различита молекула. На хиљаде шифрованих

информација налази се у ДНК. Ово објашњење надам се да је довољно да се схвати да ћелија поседује изузетан дизајн и такав сложени систем који није могао да настане случајно како тврде еволуционисти.

Кад су захваљујући техници и усавршеним микроскопима ови детаљи били откривени теорија еволуције је свакако побијена. Значи, сам живот који се зачео и одакле потиче у ћелији није могао да настане случајно, како тврде многи савремени научници и сада је јасно да се у позадини свега тога налази један супердизајнер који је то дизајнирао и створио, а то је наш Творац. Све показује да је све то било планирано и да су производ једне интелигентне активности. Ова научна сазнања не долазе од онога што не знамо, већ од онога што смо сазнали за задњих 50 година. Сва бића су почела да постоје као резултат планираног стварања. Еволуција није успела да објасни сложене системе у ћелијама кад није ни знала да погледа шта се налази у ћелији, јер је располагала са примитивним микроскопима. Ако то није успела, како да јој онда верујемо да је схватила постојање целог организма, који функционише са милијарду функција.

Како да еволуционисти објасне аеродинамичност птичјих крила?

Како да објасне невероватан метод који у лову примењује паук?

Како да објасне маскирање неког инсекта да би личио на лист и избегао смрт?

Како да објасне дизајнирано око на крилима лептира, кад знамо да сова са крупним очима лови крупне инсекте, а крупни инсекти лове мале лептире? И кад се сада тај велики инсект приближи лептиру он отвори крила и на крилима су дизајнирана два велика совина ока. Велики инсект се уплаши и побегне.

Како може да се објасни нешто невероватно, кад ловци који хватају даброве због њихових мошница од којих се праве скупочени мириси и кад се дабар нађе у безизлазној ситуацији опкољен од стране ловаца он сам себи откине и поједе мошнице и подигне ногу да ловци виде да нема мошнице и да нема потребе да га због тога убију? То скоро увек упали и тако спасе живу главу.

Кад изађете у поље и све што видите близу Вас и далеко од Вас, све је то резултат једног сложеног процеса који се одвија у телу. На пример, око. Оно има 48 делова једног система за посматрање. Кад би недостајао само делић једног ока тај процес посматрања био би немогућ. Најсавременији уређаји на свету за посматрање које је створио човек су много примитивнији у односу на око које нам је створио Творац. Ми не само да видимо, ми чујемо, осећамо укус, мирис, имамо и чуло додира. Ово што смо константовали за око важи за сва чула, све су то сложени процеси који функционишу беспрекорно. У међувремену милиони процеса се сваке секунде одвијају у нашем телу да би се живот наставио даље. Ово Дарвин није могао ни да замисли, јер сви ти процеси, као пример ока не могу да настану случајно. У XIX-том веку Дарвин је уз помоћ доступне му технике могао да посматра само анатомију ока и никакве процесе он није могао да види. Сваки посебан део садржи биохемијске сложене процесе који се не могу речима описати. Еволуција није објаснила ни један једини процес у ћелији а камоли појаву живота у целини.

Као што се да закључити, живот није производ непланираних догађаја, већ је он резултат савршеног стварања. Творац који је покренуо живот, то је онај који је створио и остала бића.

ЧУДА У МОРИМА

Милиони различитих врста животиња живи на Земљи. Сви они могу да опстану само ако постоје уравнотежене чињенице. Само да набројимо неке: растојање Земље од Сунца баш овакво какво је, нагиб Земље која се ротира баш овакав какав је, састојци који чине њену атмосферу и вода која покрива 73% њене површине.

То су само неки од фактора ове осетљиве равнотеже. Мора представљају неопходан део те равнотеже. Многи догађаји који се формирају у атмосфери, кише, ветра, климе, проузроковани су од мора. Сада ћемо се задржати мало на морима. У морима опстаје више од милијарду облика живота. Ова разноврсност је запањујућа као и она на површини Земље, на копнима. Разноврсност и лепота у морима далеко је од наших очију, од риба до морских биљака, од организама љуштура до огромних китова. Безброј облика живота сачињавају ово подручје. Сви организми су створени у складу са својим потребама. Њихов Творац је њих савршено уклопио са средином у којој живе. Он је тај што зна сваки детаљ што постоји на Земљи и у мору све до најситнијих детаља.

ОДБРАМБЕНЕ ТАКТИКЕ

Све рибе, изузев неколико највећих, су у опасности да буду ухваћене од стране већих риба које се хране њима и зато је Творац свима њима дао одбрамбене механизме за живот у мору. Рибе немају ни свест ни интелигенцију, па ипак њихове одбрамбене способности су невероватне. Само да набројимо неколико примера и да на крају извучем закључак о чему се ради.

Неке се бране од непријатеља подражавајући друге организме, а неке користе отровне бодље. Неке се крију показујући сличност у бојама средине у којој живе и то је метод маскирања или камуфлаже који је доведен до савршенства. Вештим маскирањем постају невидљиве за своје непријатеље. Не само да се крију од нападача, већих риба, него тако замаскиране лакше лове мање рибе које не могу да их примете.

Рак се закопа у песак и ту остане док опасност не прође. Само му виरे очи из песка као перископ.

Неке рибе мењају боју зависно од тла где се налазе, изнад песка су сиве, а изнад траве мењају боју у зелену. То ради риба иверак.

Сипа мења облик и боју коже за кратко време.

Риба која нема способност да мисли, планира и реализује, не може све сама то да ради, већ је тако створена. То се све дешава мимо њене воље. Она је тако дизајнирана. Ови сложени системи код промене боја нису настали случајно. Онај ко је створио ове системе је у почетку створио свако биће и дао им је могућност помоћу које могу да се заштите. То је само један од начина. Постоји и начин када промене облик тела.

Риба балон, кад је ухвати нека већа риба, надува се тако да ова не може да је прогута и пусти је.

Риба бодљикаво прасе има бодље и она се надује и добије облик неколико пута већи од њеног првобитног и нормалног облика. Са бодљама делује застрашујуће тако да одбија од себе потенцијалне нападаче кад јој се приближе.

Овде је све врло интелигентно испланирано и синхронизовано. Тела им служе да одврате непријатеља, а систем рефлекса им служи само кад је то неопходно. Немогуће је да таква бића која немају свест створе такве рефлексе. Јасно је да су ти организми створени са тим особинама. Онај ко је створио целу природу дао је рибама могућност да се бране на исти начин као што је дао и свим бићима на копну, првенствено да се прилагођавају свакој средини. Апсолутно све рибе имају систем заштите који им је дао Творац. Набројаћу још један интересантан пример дизајна.

Постоји риба која на репу има лажне крупне очи док се праве очи налазе скривене испод црне траке. Кад је неко нападне, напада прво њен реп мислећи да је то глава са очима и то даје риби могућност да побегне.

Све ове рибе немају ни интелигенцију ни логику, настављају да живе захваљујући системима створеним за њих. Само Творац је могао да им да таква својства и да их постави на таква места где и сада живе.

Како би другачије објаснили различите врсте симбиоза у мору? Постоје неке врсте великих риба или корњача које не могу саме да се ослободе разних живих створења која живе на њиховим леђима или телу. Ту постоје мале рибице које се хране са свачим што нађу на њиховим телима. Постоји једна симбиоза између великих и малих организама где се они допуњују.

Можда највеће чудо у морима представљају електричне рибе. Неке веће од њих су толико моћне да могу да произведу напон јачине 500 волти. Најважније да у фосилним записима нема уопште трагова да су постојале неке прелазне форме код риба. Све ово што смо до сада навели даје важан закључак да су све рибе настале одједном и да их је Творац створио све одједном, као и животиње на копну. Све се рибе разликују по неким својим својствима. Како објаснити рибу звану риболовац? Она има прави штап за пецање, на њега стави мали мамак и кад наиђе мала риба да прогута мамак у ствари она тад буде прогутана. Зар то еволуција може да објасни!

Друга врста рибе такође живи у реци Амазон и може да искочи из воде неколико метара у висину и да ухвати инсекта који се налази на грани изнад воде. Сви су они живи доказ и све то иде у прилог ономе који је створио све то, у прилог Творцу. Сваки организам представља уметничко дело са сложеним органима, чак и обликом и бојом којом се одликују. Свако такво уметничко дело сведочи о уметнику који га је створио, а тај уметник, тај дизајнер је сам Творац. Лепота стварања у мору нам открива великог Творца, господара мора, Земље, неба и целог Универзума.

ЧУДЕСНА СТВОРЕЊА

У рекама које теку западноамеричким континентом живе организми који мигрирају и који спадају у ред најзанимљивијих организама. У храброј борби за живот риба лосос прелази реке и мора до свог коначног циља.

Живот лососа почиње кад његова мајка полаже јајашца у речни ток. Прва храна му је у јајашцету. После неколико недеља способан је сам да нађе храну у речном току. У току свог раста лосос ће провести око годину дана у реци. Он је оспособљен да живи у слаткој води, али исто тако и у сланој. Та способност му омогућава чудесно путовање кроз океан који ова риба прође у току свог трогодишњег живота. Једног јутра на хиљаде лососа кренуће реком низводно. За неколико недеља они ће стићи у океан. Чим су стигли у океан у организму се дешавају нагле промене које им омогућују да могу да живе у океану, односно сланој води. Сада почиње њихово кружно путовање, напустиће америчке воде, проћи ће поред Аљаске, ићи ће према Јапану и ту негде испред Јапана заокрећу и враћају се натраг без неког видљивог разлога. Враћају се тамо одакле су и пошли, враћају се у свој речни ток и још више, враћају се тачно тамо где су угледали живот. Дотле су већ сазрели и спремају се сада за најтеже путовање у њиховом животу, вратиће се кући у речни ток где су рођени. Сада ће кренути да путују узводно, тачно у супротном правцу од онога којим су дошли пре две године. За њих нема препрека да би стигли кући, они могу да скачу у вис и по неколико метара тако да прескачу сваку препреку на путу чак и водопаде. Они пређу око 3200 километара. На свом путу не користе никакву храну,

већ користе енергију коју су сачували док су били у океану. Они који преживе без грешке ће се вратити у речни ток где су се излегли и где ће положити своја јајашца. Тиме су обавили своју мисију и после тога угину. Лососово путовање је једно од највећих мистерија природе. Како је могуће да после две године живота у океану пронађу баш свој речни ток кад их има на хиљаде? Кад су већ у речном току који се много пута рачва како они увек знају на коју страну треба да иду, односно у који речни ток да уђу?

Како то успевају? Истраживачи су доказали да су они створења са најјачим чулом мириса на свету. Они проналазе свој речни ток, јер следе свој сопствени мирис који се задржао у том току. Сваки водени ток на свету има свој сопствени специфични мирис, јер имају различит хемијски састав воде и на основу тога имају свој сопствени мирис. Разлике су минималне и једино лосос може да их препозна док друге рибе не могу. Има један интересантан пример који потиче са фарме за размножавање риба у Калифорнији. Радници на фарми обележили су 100 лососа са гуменим плочицама на којима су били бројеви. После две године у тај рибњак вратила су се 72 лососа, док су остали угинули или су их појеле неке друге веће рибе.

То је доказ где се јасно види ко их је створио. Видели смо да је свака фаза лососовог путовања испланирана. Постоји програм који лососа усмерава да се врати тамо одакле је пошао. Није случајно што лосос поседује природни компас који му омогућава да се оријентише да би дошао до океана и вратио се натраг.

Узећемо још један необичан пример, а то је царски лептир који живи у Канади. Има посебну занимљивост, а прва је што постоје у једном циклусу четири генерације

тог лептира. Прве три генерације живе шест недеља, док четврта живи осам месеци. Друга занимљивост је њихова миграција. Она почиње из јужне Канаде и то из свих делова јужне Канаде и сви крећу на југ. Одмах у почетку деле се на две групе. Једна иде према Калифорнији, док она већа група полази према јужном Мексику. Они прелазе из различитих делова и сви лете према Мексику и негде на средини пута сви се скупљају на једном месту, не на Земљи већ у ваздуху и од тог њиховог окупљања крећу сви заједно према топлим шумама јужног Мексика и као да су добили команду из неког центра кад да пођу и да се нађу у истом тренутку на истом месту. Просто невероватно да одатле сви заједно настављају миграцију. Још нешто што такође збуњује јесте почетак миграције која је такође испланирана из једног центра, јер се не упућују на свој пут било којег дана у години, већ полазе тачно оног дана кад је јесења равнoдневица када дан и ноћ имају исти број сати. Сада лете два месеца и стижу до топлих јужних шума.

Од децембра до марта ови лептири живе у шумама Мексика и не праве никакву штету, јер за ова четири месеца не једу ништа, већ се хране само масноћама које су акумулирали у телу и пију само воду. Ту чекају четири месеца да се расцвета пољско цвеће и онда се хране нектаром који ће им бити потребан за повратак и враћају се назад. Полазе кад је пролећна равнoдневица и сви полазе одједном и иду заједно до оне тачке у Мексику где су се скупили, а одатле се поново разилазе и свака група иде у свом правцу, тамо одакле су и дошли, у Северну Канаду. Пре него што крену они се паре, јер су уз помоћ нектара скупили довољно енергије за тај чин. Кад стигну у Канаду рађају нову генерацију и недуго затим угину и следећи циклус се опет наставља. Свака четврта генерација иде за Мексико.

Постављају се сада логична питања, како то да свака четврта генерација живи дуже за шест месеци од претходних три?

Како долазе на свет увек у исто време?

Како полазе увек кад је равнoдневица и како знају кад је равнoдневица?

Како зна пут свака нова генерација кад никада није мигрирала, па о томе немају никакво искуство?

То све показује да су они створени са прецизним миграционим планом и да до танчина следе свој план тих миграција. Да постоји само једна грешка у том плану они не би били у стању да преживе и да изведу ову чудесну миграцију већ би угинули и нестали као врста.

Јасно је да су створени са овим нарочитим квалитетима и да их је створила виша сила, Творац.

Сад да узмемо један пример кад је човек опонашао природу. Човек не треба ништа да измишља, јер све већ постоји у природи, само треба да опонаша природу. Ради се о савршеној летећој машини која се зове вилин коњиц.

Измишљено је преко 1000 различитих модела авиона и хеликоптера, али ниједан није ни приближно направљен као вилин коњиц са његовим карактеристикама. Људи су правили хеликоптере који могу вертикално да узлете и који могу да лебде у ваздуху имитирајући вилиног коњица, али је савршена хеликоптерска технологија прилично заостала у поређењу са вилиним коњицем, овим малим створењем који може да лети. Вилин коњиц је дизајнирано чудо који надмашује све што је човек створио. Због тога је најновији хеликоптер Сикорски дизајниран по угледу на вилиног коњица. Он је чудесни дизајн који може само Бог да направи. Он се креће брзином од 150 километара на сат, с обзиром да шампиони у трчању на 100 метара трче 39 км на сат, онда

се лако схвати преимућство тако малог организма у односу на људе.

За добар лет треба и добар визуелни систем. Савремени авиони и хеликоптери се труде да имају што бољи визуелни систем и имају га само напред. Вилин коњиц има 30000 микроскопских очију и свако око је усмерено на различиту тачку визуелног поља које се преноси до мозга који обрађује информације као компјутер. Захваљујући томе има фантастичне маневарске способности у ваздуху.

Ко је ставио у тело тог малог организма тако сложене системе којих он није ни свестан да их има, па чак и стручњаци који су узели модел за авионе и друге летелице? Ко му је подарио та савршена крила и моћне моторе који их покрећу, ко му је поставио визуелни супер систем? Ко је аутор те изврсне машинерије?

Да би један систем не само опстао већ уопште почео да ради, сви системи морају да постоје у пуном саставу. Шта то значи? То значи да је све настало одједном а не еволуцијом постепено, корак по корак. Чак и фосилни записи доказују да не постоје прелазне форме, већ је све настало одједном. Како је изгледао први створени фосил тако исто изгледа и данашњи.

Ово до сада речено су само неколико примера чуда Божјег стварања која налазимо на сваком кораку у природи. Творац је подарио свим бићима у природи њихове чудесне способности и карактеристике и свако живо биће показује уметничке способности Бога и његову моћ. Важно је да уочимо ту чудесну творевину у природи, да схватимо њихову сврху, јер Бог тражи од нас да размишљамо о његовој творевини и извучемо одређене закључке.

Можемо сада да обратимо пажњу на нешто јако

необично што би смо назвали светлећи организми. Томас Едисон је један од највећих научника у свету. Он је пре двеста година изумео сијалицу. Тешко је замислити живот човека данас без тог изума, сијалице. Да ли је он стварно толико моћан и паметан, да видимо да ли је он једини то изумео. Видећемо да у природи много пре њега и његовог изума постоји нешто исто само много савршеније. Постоје мала бића која светле. Најраспрострањенији је мали свитак. То светло које видимо у тами је прилично јако и светло, али се оно прилично разликује од обичне сијалице. Није реч о неживој материји као што је сијалица, већ је реч о живом бићу. Свитац има светло у свом телу и ако не поседује сијалицу. Светли без сијалице! Како је то могуће? Он не поседује електричну енергију али поседује још моћнију технологију него што је струја. Светлост овог малог створења је јаче од једне сијалице која претвара само 10% енергије у светлост док остало одлази на топлоту и одлази у ваздух. Свитац производи 91% светлости од своје енергије. Ту се већ показује савршенство природног организма над вештачком технологијом.

Сада да се подсетимо како Морзеова азбука ради на принципима кратких и дугих таласа због комуникације између људи који су удаљени једни од других. Исто то ради и свитак за комуникацију са другим свицима посебно са супротним полом. Свитац пали и гаси светло како би послао поруку женки, а она исто тако њему одговара и каже му да ли је њен тип и да ли хоће да се са њим пари. Исто тако му паљењем и гашењем објашњава да јој се не свиђа или да је заузета и да већ има свог свитка који је већи и лепши од њега. Свитац на тај начин користи шифру, али исту шифру користи и женка да би послала повратну поруку.

Сваки свитац чим се излегао зна како да шаље

поруку и зна како да одговори на њу. Никакво претходно искуство нема, нити га је ко научио томе. Тај необични дизајн што видимо ноћу као безброј малих звезда је производ Творца који га је створио и оспособио тиме.

Нису свици једини обдарени тиме. У мору постоје морски црви који имају исту способност да производе електричну енергију и да светле. Женке су обасјане светлошћу и њима прилазе мужјаци са много мање светлости као да носе мале буктиње.

У мору живе на великим дубинама медузе које имају исту способност да светле. Ово чудесно створење је сво у светлу и само производи светло и стално сија као права сијалица, а живи у великим океанским дубинама где је прави мрак. Оне себи осветљавају пут. Ова створења су створена ради неке посебне сврхе коју ми не разумемо али разумемо да нису настале случајно већ их је Творац тако дизајнирао из само њему знаних разлога.

Моћ Бога показује се не само на овим набројаним примерима, већ се показује у целом свету и које год живо биће да смо анализирали дошли би смо до истог закључка као и овде. Мудрост дизајнирања Бога није заобишла ништа и никога.

На крају ћемо обрадити једну од најважнијих особина живих бића. Сви они некога лове и сви буду уловљени од некога. Бог им је подарио једну особину, а то је прикривање. Кад лове треба да се прикрију и да се прикраву жртви да би је лакше уловили, а са друге стране треба да се прикрију да не буду они баш те жртве. Цео живи систем се састоји на једној суровој логици:

“Мораш да поједеш да би опстао, али пази да те не поједу.“

Бог је пазио на ту размеру како би све животиње опстале. Рецимо, ако 100 лава треба да остану живи морају

да поједу за годину дана око 1000 зебри, али зебре се размножавају и увек их има много више од 1000. Тако је и са свим осталим живим бићима. Више се размножавају него што постану жртве, али има и изузетака, па се деси да су неке изумрле, односно нестале, али то су само изузеци.

Неке се користе мимикријом, док друге користе друге тактике. Камуфлажа је најважнија у природи, па и код човека. Колико је важно сакрити се од непријатеља исто је тако важно приближити се непријатељу да Вас он не примети. Човек мисли како да се камуфлира, док се животиње рађају са телима која имају исту боју као и животна средина где живе. Неко други очигледно мисли на њих. Камуфлажа је специјално створена техника за свако биће посебно. Тигрови су створени да живе у жутој трави, док су лавови такође прилагођени средини у којој се крећу. И тигру и лаву је лако да се шуња непримећен према свом потенцијалном плену. Узећемо сада један невероватан пример, тј. поларне птице. Оне живе на половима где је већином снег. У то време оне су потпуно беле и не могу да се разликују од снега. Кад наступи пролеће и кад почиње цвеће и трава да се пробија њихово перје постаје шарено исто као и подлога, али ту није крај. Кад дође кратко лето и кад је природа сва зелена њихово перје се мења у зелену боју. То је више него јасан доказ да је неко њих тако дизајнирао. Оне нису свесне ни свог перја да имају, а камоли да буду у стању да га саме мењају и прилагођавају се средини у којој живе.

Да не помислимо да се мимикрија дешава само на копну. Узећемо неколико примера из мора. На пример, октопод. Он не само да мења боју кад се нађе у зеленој трави, већ мења и облик и личи на траву која је зелене боје. Кад наиђе на камен он промени боју и прилагоди се том камену и чак промени и облик и личи на камен. Кад

смо већ код мора интересантна је једна већа риба која је створена са једним израштајем у облику штапа. На врх тог штапа она стави неког мртвог малог инсекта и тако хвата мале рибе. Риба, риболовац, зар то није лудо! Творац хоће по неки пут мало и да се нашали. Не само да се нашали него све што ради доводи до перфекционизма. Узећемо за пример инсекте. Инсекти који живе на листу не само да имају боју тог листа него на телу имају и исту боју трулежи листа. Па инсект и кад би имао ту способност да сам себи одређује боју и кад би имао способност да мисли, ипак се не би сетио да тако уради. И то је још један доказ да у мору доказа постоји дизајнер који тако ради, а то је наш вољени Творац.

Оне животиње које немају ту способност камуфлаже као на пример хоботница, прибегава једном лукавству. Она сакупи доста шкољки и онда се покрије њима и тако се сакрије и чека свој плен.

Интересантан је пример морског рака који ухвати сунђер, рашије га и од њега направи себи одело, односно, уђе у њега, али и то му је мало, па залепи горе гранчице или лишће и тако камуфлиран чека своју жртву. Неко га је надахнуо овом интелигентном методом заштите. Већ смо схватили одавно да је то Творац и нема потребе да то више понављамо.

Имамо пример и једне мале птице која живи у Патагонији. Кад види да се непријатељ приближио њеном гнезду, она да би заштитила своје младунце излази брзо из гнезда и лети што даље од гнезда, затим застане и почне да имитира да јој је сломљено крило. Непријатељ то наравно уочи и потрчи према њој, а онда она опет залепрша и кад дође на пристојну раздаљину опет понови то са изломљеним крилом и то уради неколико пута како би одвукла непријатеља од свог гнезда. Затим се у широком

луку враћа натраг у гнездо. Не мора само да се камуфлира ако то већ не може, јер постоје и многи други начини као овај рецимо да се сачува живот младунчади где се мајка жртвује за њих.

Што више посматрамо природу све више уочавамо истину да организми поседују тако добро организоване и сложене структуре које побијају еволуционистичку теорију да су организми настали случајно. Свако живо биће показује да су камуфлажа, интелигентно понашање, пожртвовање за младунчад, као и то да поседују карактеристике и супериорност своје врсте. Ми треба да проучавамо ову Божју творевину и не само то, већ и да славимо њеног Творца.

ПОЖРТВОВАНОСТ У ПРИРОДИ

Јединство, сарадња, самопожртвовање, преданост. Ово се може сматрати примарним особинама у свим друштвима. Људи би требало да се понашају у складу са тим принципима, али се они тако не понашају, већ се зато неко други тако понаша, а то нису људска бића. То су чудесна Божја створења из животињског царства. У прилог тој констатацији навешћемо неколико примера

Новорођено створење је слабо и беспомоћно. Оно није свесно опасности које га вребају и зато му је потребна заштита док не одрасте и буде у стању да се само суочава са опасностима и да их отклања. Оно мора прво да буде храњено да би ојачало и преживело. Њега ће његова мајка хранити и ако треба жртвовати и свој живот за њега. Видећемо чудесну емоцију коју је Бог удахнуо у жива бића. То можемо назвати материнском љубављу и жртвом које она подноси за своје потомство. Тиме се суочавамо са једним од највећих чуда стварања.

Птице родитељи су најпожртвованија бића на планети. Оне неуморно раде за своје птиће. Мали птићи по цео дан држе отворене кљунове и родитељи неуморно трче и доносе храну стављајући им у кљунове. На сваком кораку имате примере пожртвованости. Кад мајка примети да иде лисица према њеном младунцу обоје беже према мору. Кад мајка схвати да су неизбежни плен она не полети, не бежи како тврди еволуција да су животиње без осећања и да раде само по свом сопственом инстинкту за самоодржање. Да је то тачно птица би одлетела, али она пружа шансу младунцу да побегне до воде док се она баца

на лисицу у нади да ће је задржати док њу буде јела. Али то младунче које се спасло нема шансе да преживи без мајке. Зато га остале птице одмах прихватају као да је њихово и оне се сада жртвују за њега као за своје птиће.

Птице су најпожртвованији родитељи, али исто тако и све остале животиње. Гепард да би одбранио своје младунце, ако наиђе лав он неустрашиво скаче на лава и наравно буде убијен и поједен, али се лав засити са одраслим гепардом и тако младунци остану живи.

Еволуција која тврди да животиње гледају само сопствене интересе не може да објасни како отац пингвин држи четири месеца јаја на својим стопалима и за то време не једе ништа јер се не креће. Код неких људи та теорија не може да се примени, јер постоје многи несавесни родитељи који одбацују своју децу и брину само о себи, док су деца препуштена сама себи. Код животиња нема таквих примера. Ко надахњује таква створења самопожртвовањем да пингвин четири месеца не једе ништа и да се бори против хладноће? Свакако Творац! Ово самопожртвовање можемо наћи на целој земљиној кугли, од најхладнијих крајева до жарких крајева и свуда је увек исто. Ако зађете у претоплу џунглу на Тајланду видећете роде како наизменично стално држе раширена крила да би заштитиле младе од врелине. На свим рекама где живе патке у целом свету видимо једно те исто, како мајке носе своје мале на леђима док плива и чим изађу на обалу мали пачићи се одмах сакрију мајци испод крила.

Знамо да у реци Нил живе најдивљија и најбруталнија жива створења, а то су крокодили. А та брутална створења су предивне и нежне мајке. Крокодили остављају јаја у песак и мајка тачно зна кад да дође до обале где је оставила јаја и да их вади полако из песка. Како које јаје вади тако пуца кора и из њих излазе мали

крокодили. Дуго су посматрачи-научници сматрали да крокодили једу своју децу. То је била велика заблуда. Мајка крокодил узима тек излегле мале крокодиле и ставља их у уста, јер ту је за њих најбезбедније место на свету. Онда са њима одлази до унапред изабране локације, до плићака где отвори уста и они излазе. Интересантно је да та крволочна створења знају да буду хумана и осећајна према малим корњачама. Они уопште не нападају корњаче које безбрижно пливају око њих. Ако се изгуби нека мала корњача и не може да нађе пут брзо до воде то би значило њену смрт. Крокодил мајка брзо покупи те мале корњаче, ставља их у уста и са њима улази у реку, одлази до плићака и ту их пушта. Бог је свако биће надахнуо са неким осећањима и особинама које су само њему својствене, па и ово о крокодилима да се брину о малим корњачама.

На овом примеру видимо да еволуција која је доживела колапс у судару са савременом науком није тачна, да постоји борба свих живих бића и да само најјачи опстају док слабији нестају. Као прво, видели смо да се јака одрасла бића брину за мала, немоћна и слаба бића. Да није тога живот не би ни постојао, јер би сви млади угинули и не би било потомака који би наставили врсту. Видећемо у природи на милионе примера сарадње, љубави и пожртвовања за друге, чак и самопожртвовања. Како објаснити мајчинску љубав, ако се говори о борби јачих и слабијих и природној селекцији. Ако не постоји љубав, осећање и саучешће које религија приповеда и право на живот свих створених живих бића онда је Дарвинова теорија тачна, али она заправо и није тачна, јер све ово постоји у природи и Творац је то надахнуо свим живим бићима.

Многи екстремни еволуционисти који за себе тврде

да су прави предлажу да сви болесни и неспособни који не могу да имају користи сами од себе а ни друштво од њих, као на пример губавци или оболели од неизлечиве болести о којима мора да се стара неко други, треба да буду убијени. Иду толико далеко да чак предлажу да се свака жена генетски прегледа у четвртном месецу трудноће и да се униште све дефектне бебе. Део тих накарадних схватања прихватили су и нацисти и нешто од тога су у својим експериментима и применили. Они се позивају на природу. То није тачно! Природа показује нешто сасвим супротно. Узећемо само два примера. Кад лавови појуре бизоне и они почињу да беже, сустигну једног, окруже га и спремају се да га нападну, а бизони који су побегли чују његов позив за помоћ и сви се одмах враћају и жртвујући своје животе растерају лавове. Или други пример, такође из Анголе са снимака видео материјала где је мали слон болестан и не може да иде даље. Остаје да лежи болестан и чека да угине. Слонови морају да иду даље у потрагу за храном и одлазе, али остају мајка и његов старији брат поред њега. Остају да угину и они са њим или да му помогну да устане и пођу даље за крдом. После неколико дана мали слон се опорави, устане и сво троје оду да сустигну крдо.

Да закључимо, природа се не састоји само од борбе и сукоба за опстанак како нас уче еволуционисти. Већина живих бића не понаша се себично и дивљачки како то еволуционисти тврде. Напротив, многа бића испољавају велику оданост, боре се са многим тешкоћама да би подигли своје.

БОЖЈЕ ОБЛИЧЈЕ

Дарвин је тврдио да ми нисмо створени по Божјем обличју, већ по обличју мајмуна од кога смо и постали. Да ли је баш тако? Дарвинова теорија тврди да су људи животиње које ходају усправно, имају крупан мозак и знају да праве оруђа за рад. Дарвиново учење могло би да се сведе на три димензије: преваре, грешке и погрешног тумачења фосилних остатака. Суштина проблема је у томе да ли Ви верујете да је све створено случајно, еволуцијом или је то све одједном створио Творац. Најједноставније је да се обратимо Библији за одговор, јер смо већ стекли поверење у тачност онога што Библија тврди, а Библија јасно каже да је човек створен по Божјем обличју. За еволуционисте ми смо обичне животиње које су настале од мајмуна, без судбине, без смисла за живот и да се не разликујемо од животиња које немају ни дух ни душу. На одговор одакле потичемо еволуционисти тврде да и ми и мајмуни потичемо од заједничког претка. За ту теорију немају чињенице нити постоје докази. Те доказе које они нуде заснивају се на превари, грешци и погрешном тумачењу фосилних остатака. Многи научници сматрају да су први људи из доба Ноја били пећински људи који су покушавали да преживе. Истраживања показују да су се прво појавили мајмуни, па тек онда људи, јер се фосилни остаци мајмуна налазе увек испод фосилних остатака људи. Миграције животиња су биле брже од миграција људи који су се раширили по целом свету. Та миграција је почела одмах после потопа. Закључак је да тај човеколики мајмун као наш предак о коме говоре еволуционисти никада није пронађен нити ће бити пронађен, јер је човек

створен, како Библија каже по Божјем обличју. Али то људи не схватају и погледајмо шта је социјал-дарвинизам направио од људске историје. Направио је страшне ратове.

Рат је нешто страшно, деструктивно без икакве користи за људе и друштво. То је друштвена катастрофа која задаје бол људима који се дуго лече, а онима који су изгубили вољене у рату тај бол се никада не излечи. Бог је у Библији поучио људе да избегавају ратове и да живе у миру.

Који су били узроци који су Европу у Првом светском рату преобразили у море крви? Зашто су лидери моћних народа гурнули своје народе у смртну јаму? Многи људи су пре почетка тог рата мислили да ће рат бити користан и да је то добра ствар дугорочно гледана за човечанство. Кад је објављен рат многи су се радовали томе, а њихови лидери били су срећни што шаљу своје војнике у једну кланицу. Они су живели у великој заблуди која се заснивала на погрешној идеји Дарвинизма. Рат уопште није био изненађење. Велике европске силе су знале и очекивале да ће доћи до рата и само се чекао повод. Све стране су очекивале да ће рат донети једно прочишћење, узбуђење и подмлађивање. Сматрале су да рат доноси стимуланс и оплемењивање, јер су их тако образовни системи у Европи учили да је социјал-дарвинизам такмичење и борба где велики побеђују мале. А касније, обе зарађене стране су мислиле да су оне супериорне и да ће у том такмичењу победити. Социјал-дарвинизам је био примена Дарвинове теорије на друштво. Пошто су по Дарвину људи та животињска врста која је избила на сами врх, она наставља даље да се између себе бори да би прокрчила себи што боље место у тој хијерархији раса, нација и народа. Та теорија је била темељ Првог и Другог светског рата, а можда ће и

следећег. Ти лидери су зарад еволуционистичке теорије, теорије борбе и престижа одбацили пут љубави и морала, које је Бог у Библији открио људима. Дарвинова теорија је гурнула целу једну генерацију у погрешна веровања која су за резултат имала на десетине милиона мртвих. Бог нам у Библији говори да човек има посебно место у његовом стварању и да нема потребе да се убијају између себе да би преживели, јер их Бог није створио да се међусобно убијају, него да живе у слози и љубави. Бог је створио људе и дао им је дух који је јединствен међу свим живим бићима и заповедио им да живе у складу са моралним законом. Такав начин живота захтева љубав, милост, братство и мир и ако се људи покуравају тим законима морала на Земљи може да буде благостање и мир.

Али, људи су наставили даље са ратовима и после Првог убрзо долази и до Другог светског рата који су узроковали Немци, јер су прихватили нацизам, а нацизам је био само једна форма или производ социјал-дарвинизма. Хитлер је као вођа тог покрета усвојио облик расне борбе засноване на социјал-дарвинизму. По Хитлеру аријевска раса је била на највећој лествици Дарвинове еволуционистичке теорије, која је била дужна да влада свим осталим расама. Да би то остварио био му је потребан још један рат који ће водити брутални и амбициозни лидери.

На Земљи неће бити мира докле год постоји социјал-дарвинизам, јер Дарвинова теорија стално позива људе у сукоб. Према социјал-дарвинизму то је разлог постојања човечанства, сукоби сваког са сваким.

СТРАХОТЕ ДАРВИНИЗМА

Почело је то још пре 4.000 година када су се у Месопотамији појавиле идеолопоклоничке религије које су сујеверја и легенде о постанку живота подигле на ниво религија. Тад је настала прва еволуционистичка теорија много пре Дарвина. Она се постепено развијала и преносила преко Сумера, најстаријег народа на свету који су нам о томе оставили записе на чувеним сумерским плочицама од глине. Касније се она развила дотле да је нашла погодно тло у идеолопоклонству у Старој Грчкој. Тада се први пут појавило учење о материјализму, а о постанку света и самог живота прихватили су легенде Сумера. Тада су се ујединили материјализам и Сумерска легенда. Ове две идеје чекале су јако дуго да се развију и тек са доласком XIX-тог века оне су процветале. Прво су прихватили материјализам из Старе Грчке, затим атеизам. То је био кобан и страشان спој по човечанство који су направили неколико научника у исто време, а посебна заслуга припада Чарлсу Дарвину. Његова теорија добро је послужила политичким снагама које су владале у XIX-том веку. Он је имао погрешно схватање о расама у том смислу да су се неке расе брже развијале а друге спорије, док су неке скоро на нивоу мајмуна. Ако томе додамо и његову главну теорију, а то је борба за опстанак, онда је јасно да јачи побеђују слабије, а самим тим је омогућен и њихов развој. То је пренео на људско друштво и дошао је до закључка да је у односу на друге расе био доминантан бели човек, док су азијске и афричке расе заостале у борби за живот. Он је био прави расиста, јер је тврдио да ће бели човек временом да истисне и уништи остале обојене расе.

Некако у исто време појавио се огроман политички покрет у Немачкој који је баш чекао тако нешто и као да је наручио ту расистичку теорију. Од XVI-тог века европске земље су почеле колонизацију Африке, Азије и Америке. После открића Америке Европљани су нагрнули у нову земљу, Америку која је обећавала нов живот. Први су били Шпанци који су поробили домороце, тј. локално становништво. Затим се прикључују Португалија и Холандија. Мада Енглеска задња улази у освајање, ипак је била далеко најмоћнија, па је заузимала колоније од Индије до Јужне Америке. Сви они нису желели да буду запамћени као пљачкаши што у суштини и јесу били, већ су хтели да прикажу то локално становништво као примитивно скоро као животиње и зато им је ова Дарвинова теорија била добродошла, јер је оправдавала њихове пљачке.

У XX-том веку иста та теорија служи за још веће пљачке. Нацизам који је настао у хаосу после Првог светског рата имао је за подлогу Дарвинову теорију о борби за опстанак. Основу Хитлеровог погледа на свет чинио је расизам. Он је сматрао да је аријевска раса најдоминатнија и да она треба да управља светом.

Ако мислимо да су нацизам са Хитлером и фашизам са Мусолинијем на челу једини направили страхоте у двадесетом веку, онда се грдно варамо. Филозофија материјализма преузета из Старе Грчке достигла је своју кулминацију са комунизмом. Свакако највећи допринос у теорији припада Карлу Марксу и Фридриху Енгелсу.

Материјализам је постојао, али они су му дали нови приступ који су назвали дијалектика, а дијалектика је наука о кретању. Дијалектика је била теза по којој су се сви развоји на Земљи догодили сукобом. Целу дотадашњу историју чине сукоби, као што између радника и

капиталиста постоји непремостива разлика која се једино може решити сукобом. Није примаран само сукоб између радника и капиталиста чији су интереси били антагонистички, већ су сви били атеисти и заговарали су да треба истовремено уништити и религију и верска осећања код људи. Њима је као и Хитлеру била добро дошла Дарвинова теорија о дијалектичком сукобу у природи међу свим живим врстама па и људима. Пројекат комунистичке револуције коју су засновали Маркс и Енгелс реализовао је у пракси Лењин. Лењин је био лидер бољшевичког комунистичког покрета у Русији. Бољшевици на челу са Лењином путем оружја и грубе силе збацили су монархију, а њихове представнике где спада и породица Романов побили и октобра месеца 1917. године преузели власт. То је било тешко и крваво преузимање власти, јер је уследио трогодишњи крвави грађански рат у коме су победили бољшевици. Сам Лењин је тврдио да је за његову теорију дијалектичког материјализма подлогу нашао у Дарвиновој теорији еволуције. Исто као и Хитлер! Та Дарвинова теорија омогућила је нацистима и бољшевицима да дођу на власт и да примењују сурове методе да би је очували. После Лењинове смрти 1924. године, долази Стаљин који се убраја међу најкрвавије диктаторе света. У својој тридесетогодишњој владавини он ће доказати колико је комунизам крволочан и беспоштедан систем. Стаљин је за време своје владавине убио 20 милиона својих сународника и то на основу материјалистичке филозофије која се заснивала на Дарвинизму. Исту ситуацију имамо и у Кини кад је на власт дошао Мао Це Тунг са својом комунистичком партијом. Исте страхоте убијања према свом сопственом народу чинили су и комунисти, јер су се држали као и Совјети Дарвинизма, јер су и једни и други одбацили генетику као науку. Његови следбеници звани

„Црвена гарда“ створили су у Кини прави терористички амбијент. Дарвинова теорија еволуције дала је филозофско покриће за све крваве догађаје који су се одвијали у Кини. Комунизам је у многим земљама произвео грађанске ратове и увек је идеја водила био Дарвинизам. Најстрашнији догађаји су се догађали у Камбоџи шездесетих и седамдесетих година где је такође избио грађански рат. Комунистичка идеологија која је 150 година заливала свет крвљу била је у тесној вези са Дарвинизмом. Дарвинизам се појавио пре 150 година и ништа добро није донео свету, једино крваве борбе, јер су га прихватили творци нацизма и комунизма, па и данас Дарвинизам бране заступници материјалистичке идеологије, марксисти. Теорија еволуције садржи основе за марксистичку филозофију. То је природна последица погледа на свет који су човечанству нудили Дарвинизам и материјализам. Било је неизбежно да та филозофија која је тврдила да су људи једна врста животиња која је веровала само у материју и да је борба у природи основни закон покретања друштва, морала је да ствара окрутне јединке друштва. Сви који су прихватили ту теорију били су окрутни, а сви они који је нису прихватили били су жртве ових првих, окрутних дарвиниста и материјалиста који су веровали само у материју. За њих Бог није постојао. То је људско негирање сопственог Творца. Друштво које негира Бога постаје погодно тло за разне девијације. Да би човечанство могло нормално да се развија прво мора да се ослободи заблуда Дарвинизма.

ГРЕШКЕ ЕВОЛУЦИЈЕ

Цео XIX-ти век је век грешака кад су настале многе погрешне идеологије, као марксизам или теорија еволуције. Теорија еволуције је највећа грешка икада направљена у историји човечанства коју је иницирао британски биолог Чарлс Дарвин. Све своје заблуде он је сажео у својој првој и најважнијој књизи „Порекло врсте“. Суштина његовог учења је била да је све настало случајно, цео живот и сви ови примери које смо мало пре набројали. То је тада некако било прихватљиво, јер је наука у то време била врло неразвијена. Са развојем науке лако су се установљавале грешке еволуције и на крају цело то учење је оспорено са тенденцијом развоја науке да буде потпуно одбачено.

Палеонтологија као наука о фосилима демантује тај постепени развој, односно еволуцију, јер у остацима фосила по целом свету се доказује да су сва жива бића настала одједном и да није било никакве еволуције

Анатомија и биохемија показале су да организми представљају сложене структуре и да они не могу случајно да настану. Организми немају механизме који би им омогућили да се претварају једни у друге. Самим тим Дарвинизам је сасвим оспорен са тенденцијом да буде одбачен.

Ово интелигентно понашање које животиње показују без икаквог увежбавања, еволуционисти називају инстинктом, али нису у стању да објасне како су организми добили те инстинкте. Дарвин је тврдио да су то навике које се преносе на следеће генерације. Тада није постојала уопште генетика која се развила у XX-том веку. Сада генетика доказује да навике не могу да се пренесу на

следеће генерације. Животиње поседују инстинкт, али га оне поседују од самог доласка на свет, од свог првог дана и ту нема појма да се говори о неким навикама у првој секунди њиховог стварања. Кад животиње не би имале тај инстинкт не би могле да преживе, а да је он настајао постепено, како еволуционисти тврде, не би било живота. Без свих осталих доказа, само инстинкт је довољан да побије Дарвинову теорију о еволуцији. Ако сада погледамо шта је човек, видећемо да је човек прави извор уметности. Одмах је јасно да постоји неко ко је човеку дао тело, осећања, интелигенцију, смисао за уметност и естетику. Предивна дела која људи стварају обично се приписују људима, односно-самима себи. У ствари, свако чудо лепоте и интелигенције које људи направе увек указује на Творца који је то остварио преко људи које је надахнуо по својој жељи. Зар нам то не каже и следећи стих из Библије:

„Хвалите име Господње,
од Истока сунчаног до
Запада нека се слави име његово.“

Као што знамо постоје људи који стварају чуда, али увек треба да знамо да иза тога увек стоји Творац који то ради, наравно, преко њих.

ЗАБЛУДЕ ДАРВИНИЗМА

Сада долази до злоупотребе покрета Новог доба које користи природну еволуцију да би лансирани духовну еволуцију. Пре њих творци Комунизма, Маркс, Енгелс и Лењин видели су у Дарвиновом учењу еволуције нешто што је дало кредибилитет њиховом учењу, јер пре Дарвина то би била само филозофија. Комунизам је сада постао научно прихватљив. Без еволуционизма не би било ни социјализма ни комунизма. Да нема створитеља, да нема Бога, да је човек постао сам од себе еволуцијом, ниједна од ових филозофија не би опстала. Људи су и пре Дарвина дошли до концепта вакуума и одједном прасак, експлозија која је створила Галаксију, Млечни пут и безброј звезда које круже компликовано и све је настало из тог хаоса, експлозије. Нигде се Бог није мешао, па ни у стварању човека. То је оно што се данас предаје у свим школама света, то је још увек важећа теорија. Дарвинов циљ је био да објасни свет без плана и сврхе. Замислите експлозију у штампарији из које је настао речник. Смешно, а кад је из експлозије настао човек, то није смешно. Најједноставнији једноћелијски организам о коме нешто знамо садржи у својим хромозомима и генима више комбинација него што има слова у највећој библиотеци на свету (трилиони слова). Њихова тврдња да су се у океану неке супстанце саме спојиле и тако произвеле живот, то је у ствари материјалистичко или природно учење које објашњава еволуцију где су се нашле милијарде сложених ћелија у примордијалној супи која је била богата разним једињењима. За такво еволуционистичко учење једноставно нема доказа у геологији, у фосилним записима.

Никад нико жив није видео да се било који облик живота претворио у нешто друго, не постоји никакав доказ за прелазне форме. Њихов главни адут је време, милијарду година и онда је могуће све да се деси. Њихов следећи адут је мутација, а сви знамо да мутација може само да погорша неко живо биће а никако да га побољша. Може неки инсект кад је нападнут хемијским средствима да мутира да би се одбранио од отровних супстанци, али то је још увек исто живо биће, није од комарца сада настала пчела, нити од пчеле буба мара.

Еволуција је стаза за бежање од Бога. То су максимално злоупотребили атеисти, односно комунисти.

На сваком кораку доказе пружа сама природа где се лако могу видети докази стварања и да постоји један једини Творац, односно, како ми волимо популарно да кажемо Бог.

Ако посматрамо еволуцију не као целину него део по део, појединачно, па кад онда склопите целину видите да је учење о еволуцији погрешно. Зато треба да идемо корак по корак, да прво утврдимо чињенице и да видимо шта нам оне кажу. То ће бити фундаментални напор да откријемо порекло живота. Питања се намећу сама по себи као што су, шта нас је довело у постојање, какав је наш однос према стварности и да ли постоји дизајнер природе и то је основно питање науке.

Свако од нас се свакако годинама пита: како су могли по Дарвиновој теорији да случајни процеси створе компликоване и сложене хемијске структуре? Свакако да не може да се објасни порекло живота чисто хемијским процесима. Знамо да постоје информације у генима, па се питамо одакле те информације које су кодирани у генима и како то објаснити? За то еволуционистичка наука једноставно нема одговор! Зашто нема? Зато што је

Дарвин тврдио да је живот чиста последица природних сила време, случај и процес који је назвао природном селекцијом.

До Дарвина се сматрало да је свет створен помоћу неког плана и дизајна и да га је неко створио. Дарвин није први научник који је дошао на идеју о еволуцији, али је био први који је понудио веродостојну теорију, натуралистички механизам који би произвео биолошке промене у дугом временском периоду.

Данашња моћна технологија која није постојала за време Дарвина открива све чудесне микроскопске светове, толико мале да у ћелијске структуре имамо четири милијарде ћелијских бактерија. Свака је упакована у свој омотач и садржи невероватне бактеријске машине о којима Дарвин није могао ни да сања. У самој основи живота налазе се и молекули и ћелије који покрећу ту машину, буквално. Да би сте ме лакше схватили постоје мали молекуларни камиони који преносе материју с једног краја ћелије на други. Ако се питате колико има тих молекуларних машина, њих има онолико колико има функција које се у организму обављају. Кад проучавамо ове машине намеће се питање како су оне настале? Еволуционизам за то нема одговор! Никако није постојала могућност да се то створи само по себи. Дарвинова теорија еволуционизма може да делује тек кад се створи живот, пре не. На основу тога можемо да закључимо да у биологији постоје два суштинска питања:

1- Како настају нове животне форме, нове структуре попут крила, очију и тако даље од већ постојећих животних форми?

2- Како је настао сам живот на Земљи?

Дарвин је провео већину живота одговарајући на ово прво питање. Најважније питање, а самим тим следи и

АРХЕОЛОШКО ОТКРИЋЕ СВИТАКА У КУМРАНУ

одговор, да је интелегентни дизајнер произвео информације које су дате нама у генима, а то еволуција не може. Теорија интелегентног дизајна заснована је на посматрању чињеница. Знамо да је то неко направио, створио. То уопште нема више везе са религијом, то је наука. Ако посматрамо чињенице и видимо дизајниране структуре онда мора да постоји и дизајнер. То тек онда даје научни смисао да посматрате свет, јер онда је Универзум схватљив, јер онај ко га је створио хоће да и ми схватимо шта је Универзум уз помоћ информација које нам даје Творац, односно дизајнер. Ако смо сви ми резултат једног Ума онда је наука та која треба да решава загонетке а не религија, јер једино помоћу науке можемо да се сретнемо са реалношћу.

У прошлом веку је доказано да постоје материја и енергија. Сад је доба информатике и поред материје и енергије свесни смо да постоји и информација, јер оно што се види у молекулу може бити само резултат неког Ума.

Кад погледамо нашу планету из васионског брода изгледа много лепо. Кад се спустимо на саму планету све се мења, није више тако безазлена и лепа. Виде се патња, сузе, бол, болест и смрт. О проблему смрти размишљамо само онда кад нам неко умре и то размишљање траје веома кратко. Настављамо даље као даћемо живети вечно, па се тако и понашамо.

Већ смо рекли да на Земљи постоје неки живи системи који пркосе законима природе, који се не распадају него живе даље, значи, неко га одржава. Значи, постоји нека сила. Ајнштајн је тврдио да је то нека безлична сила. Свакако није безлична, јер је у облику живота, у облику Творца.

Већ смо говорили о томе да су Јевреји записивали све оно што је Творац говорио и да су све то ставили у један канон. Поставља се питање зашто су они то записивали? Једини разлог што су Мојсије и остали јеврејски историчари то записивали јесте да се реши проблем смрти. Да се смрт није појавила на планети Земљи никада Мојсије то не би ни записивао. Постоје и други, а не само Мојсије који су записивали оно што је Творац говорио.

Сви добро знамо да постоје феномени у природи где не може да се уђе науком. Кад човек умре како да вратимо његов дух, његову меморију, понашање, осмех, гримасе и навике. Вероватно смо схватили да су наша чула ограничена! Не можемо да видимо и осетимо много тога што је око нас и зато постављамо антене које хватају

сигнале и преводимо их на наша чула да их можемо препознати као слику или звук.

Творац жели да нам помогне да проникнемо у тајну смрти, али то не можемо науком и то је главни разлог писања ових списа. Тај комплет јеврејских списа зове се Танах или Стари Завет. Списи се зову и другачије“ Канон“.

Танах или Стари Завет састоји се из 3 независна дела.

Првих 5 књига које је написао Мојсије зову се „Тора“ и то су закони.

Други су историјски записи и зову се „Кетуви“. Творац је заинтересован да нам каже шта се дешавало у прошлости, у историји.

Трећи су пророчки списи и зову се „Нервин“. Творац жели да нас обавести шта ће се дешавати у будућности. Творац ништа не чини док нас не обавести, али људи то неће и не желе да виде и чују и зато се дешавају катастрофе са огромним људским жртвама.

Скептици, а у задње време и атеисти, стално питају како знамо да су списи истинити. Одувек је постојала једна група људи која се звала „Месорети“ и који су преносили из генерације на генерацију оно што је речено. Они су дословце преписивали оно што је речено без иједне грешке макар у једном слову. Ако упоредимо те оригиналне списе са садашњим Старим Заветом видећемо да су аутентични и да се поклапају са сваким словом и да ту нема грешке. Питате се свакако откуд оригинални списи. Оригинални списи свици пронађени су 1947. године у Израелу, поред Мртвог мора у пећини поред манастира секте Есена, где је једно време живео и Исус Христ. Тај давно порушени манастир звао се Кумран. Ту у близини сасвим случајно у једној од пећина један јеврејски бедуин пронашао је много глиненних ћупова са

свицима. Кад су дешифровани схватило се да је ту оригинална верзија Старог Завета.

Полако схватамо да је концепт Мојсија и свако слово Светог писма поплочано научним доказима.

Да не би било дилеме ко је у ствари писао Свето писмо, да би се откриле све недоумице и побиле све тврдње атеиста да је то писао човек, за то се постаро Творац да нам то открије кроз лик руског научника Ивана Пањева, највећег руског математичара који је 50 година проучавао Библију математичком методологијом. Знамо да је Стари Завет писан на јеврејском а Нови Завет на грчком језику. Он је доказао да Библију није могао да напише човек. Ево зашто! Библија која се састоји од 55 књига и ово до чега је он дошао ни најсавременији компјутер то не би могао да напише са математичког становишта. Ако погледамо свих 55 књига заједно или сваку посебно или чак сваку страницу посебно, увек ћемо добити да је све то увек дељиво са 7. Ево како то изгледа:

- Број речи у речнику је дељив са 7.
- Број речи које почињу са самогласником дељив је са 7.
- Број речи које почињу са сугласником дељив је са 7.
- Број слова у речнику дељив је са 7.
- Од свих слова који су и самогласници и сугласници дељиви су са 7.
- Број речи које се јављају у речнику више од једног дељив је са 7.
- Број именица дељив је са 7.
- Број речи које нису именице дељив је са 7.
- Број властитих именица дељив је са 7.
- Број мушких именица дељив је са 7.
- Број женских именица је дељив са 7.

Ако знамо да свети јеврејски списи имају 1200 страна из горе изложеног не остаје нам ништа друго него да

схватимо да је ово писао сам Творац не лично, него преко човека. Зашто не лично него преко човека? Зато што сваки човек воли да се дружи са својом децом, па тако и Творац воли да се дружи са својом децом а то смо ми људи. Ако знамо да су свети списи писани неколико векова, значи Творац није проговорио само кроз Мојсија, него и кроз многе друге.

Творац је увек, а и сада, бирао само добре људе, дао им је бакљу да осветле пут човечанству. Он није гледао споља као сви ми, он је гледао унутра у нашу душу, да види какви смо. Он није бирао научнике, већ обичне људе.

ЗАШТО ИМА ТОЛИКО ПАТЊЕ?

Бог или жели да укине зло, а не може; или може, али не жели; или пак ни не може, ни не жели; Ако жели, а не може, онда је он немоћан. Ако може, али не жели, онда није добар Бог. Али, Ако Бог и може и жели да укине зло, откуда онда зло у свету?

Ништа није толико страшно колико моја посета сиромашним деловима Бомбаја, Мадраса у Индији. Са обе стране бучних, прљавих, загушених улица, докле год је поглед допирао, стајало је низ страћара од картона и дасака и грубог платна, управо поред пута где би аутобуси и аутомобили избацивали гасове и чађ. Гола деца су се играла у отвореним каналима за фекалну воду који су били свуда унаоколо. Људи без удова или са деформацијама на телу седели су непомични у прабини. Свуда унаоколо су зујали инсекти. Био је то застрашујући приказ, место где се људи рађају на улицама, проживе свој живот на улици и умиру на улици.

Где је био Бог у тој трулежи? Ако је имао моћ да помогне и исцели те јадне људе, зашто им је окренуо леђа? Ако је волео те људе, зашто то није показао тиме што бих избавио?

Недавно смо иза себе оставили столеће без преседана по својој суровости и нехуманости, у коме су жртве тирана као што су Хитлер, Стаљин, Пол Пот и Мао Це Тунг броје десетинама милиона. Наводим стравичне злочине попут холокауста, поља смрти у Камбоџи, геноцид у Руанди и собе за мучење у Јужној Америци. Не може да се не запитамо: Где је ту Бог? Зашто Бог то није

спречио?“ Зашто нам Бог не помогне, сви се ми питамо када смо у проблемима?

Ако је Бог пун љубави и свемогућ и ако је добар, онда сигурно никаква патња не би требало да постоји. Па ипак она је ту. Очигледно да Бог пун љубави не може постојати и како пронаћи смисао патње, то се питају сви? Онда морамо почети да размишљамо сасвим другојачије.

Како то да ми обични смртници можемо бити сигурни да Бог не толерише извесна краткотрајна зла у циљу много дугорочнијих добрих ствари које не можемо да сагледамо унапред. Библија описује Бога као скривеног Бога. Морате уложити веру и напор да би сте га нашли. Библија каже: „Тражите и наћи ћете.“ Не каже да ће га сви наћи, неки ће га наћи. И сада дођосмо до једне дилеме. Ако нема Бога, откуд толико доброг? Ако има Бога, откуд толико зла?

Како је могао свемоћни добри Бог, нарочито онакав какав је описан у Библији, створити свет са толико бола и патње? Присуство моралног зла, страха, бола и природних несрећа какве су земљотреси који могу убити на хиљаде људи одједном, оспорава представу о добром и интелигентном створитељу Богу. Тим проблемима можемо додати и дивље животиње које једу људе, бебе са карциномом, и сва свакодневна убиства и болести што доживљавају људи. Мада има убедљивих доказа на интелигентном плану Створитеља, морамо признати да није све добро.

Зашто је то тако, зар је морало бити патње? Очигледно да је морало чим је има. На први поглед изгледа да нема бола и страха да би смо били срећни. Али, није тако. Бол и страх од последица изгледа да су неопходни да спрече да се повређујемо, на пример да спржимо руке док радимо око ватре. Бол је највећи

човеков пријатељ, он је тај који тера човека да на време оде код лекара.

Бог је свемогућ, то значи да он може да уради све што је смислио, све што је могуће, све што има икакве логике. Он не може да направи грешку. Шта се онда дешава, откуд зло, патње, бол.? Немогуће је поседовати слободну вољу уз немогућност моралног зла. Када је Бог створио људе са поседовањем слободне воље, онда је све зависило од људи, а не од Бога. Па зашто онда кривимо Бога када смо сами криви јер смо правили погрешне изборе? Значи Бог није творац зла, али он је створио могућност зла, а људи су спровели ту могућност у дело. Извор зла није у Божјој сили, већ у човековој слободи. Како изабрати љубав према Богу или другоме ако немате слободу избора, а што људи сами изаберу радије мржњу него љубав то је њихов избор са свим својим последицама.

За морално зло, какво је неправичност, не треба да кривимо Бога када имамо слободну вољу и можемо узроковати зло. Не треба да кривимо Бога за наше погрешне изборе ништа више него што треба да кривимо архитекту куће ако је њени станари сами упале. Права слобода избора захтева да морално зло буде допуштено. Срећом, ми имамо слободу избора, али се морамо суочити и са њиховим последицама.

Патња коју доживљавамо помаже нам да боље запамтимо последице зла. Деисти су људи који верују у Бога који дозвољава да универзум функционише сам за себе. Они објашњавају зло природних несрећа тиме да се Бог дистанцира од онога што ствара, пуштајући тако природу да иде својим током. Ви такође имате слободу избора да верујете у ово или не.

Бог би могао правити свакојака чуда да би спречио патњу. Међутим, може лако бити да бисмо, да Бог превише

манипулише природом и чини превише чуда, ми изгубили представу о узроку и последици. Несреће можда служе да нас подсећају да постоји рационалност, тј. узрок и последица у универзуму. Да универзум није у основи уређен, тешко да би било могуће смислено логично размишљање.

Патња коју видимо код организма са болестима, раком, може бити резултат мање биолошке варијације, нарочито штетних мутација, а не Божјег специфичног плана или намене. Та патња нас такође може подсетити да живимо у рационалном универзуму где су узрок и последица нормални,

Немам одговор на сва питања о патњи коју видимо у природи у контексту једног благотворног Бога. Много је тога што не знамо; али горе су дата нека могућа објашњења. Не знамо шта је Ђаво и како он утиче на наше животе, где је Бог њему дозволио да вршља по овој материјалном свету и да нас кажњава и да је овај свет на земљи који живимо уствари Нултни пакао, а да ми тога нисмо ни свесни.

Ако читате Стари и Нови завет вама се чини да се ту ради о два различита Бога. Бог из Старог завета је у потпуности неналик Богу у кога верује већина религиозних људи. Његова је правда по савременим стандардима нечувена. Он је једностран, мрзовољан, осветољубив, зао, суров и неправедан. А да ли је веродостојна књига Стари завет? Није ли Стари завет препун контрадикција и недоследности које поткопавају њену поузданост?

Свакако се питате зар не постоји велика разлика између веома често окрутног Бога из Старог завета и Бога пуног љубави из Новог? Изгледа да не постоји, знам да се чудите. Одговор је прост. Библија, односно Стари завет

бележи али то не значи да Библија то одобрава. Библија то не одобрава а бележи, јер се то десило. У Библији има много бизарних прича, силована и искасапљена жена на дванаест комада и сваки је комад послат јеврејским племенима (Књига о Судијама) Свакако да се то десило, али свакако да Бог то не одобрава. Сигурно је да Бог то није наредио, јер нигде не пише да је Бог било коју гадост наредио. Проучавао сам и бележио места на којима Библија користи реч „милост“. Нашоа сам да се та реч јавља три пута више у Старом завету него у Новом завету. Реч „љубав“ се отприлике јавља исто и у Старом и у Новом завету. На пример, Стари завет говори врло мало о казни, али Нови завет говори и о томе. На крају да цитирам Библију: „Јер сам ја Господ, и ја се не мењам“. Значи није дошло до никакве трансформације лошег Бога из Старог завета у доброг Бога у Новом завету.

Ми посматрамо Бога као саосећајног и милосрдног који прашта грехе свима који се покају.

Како разумети Бога када видимо да он наређује геноцид говорећи Израелцима у 5. Књизи Мојсијевој 7. глава да потпуно истребе Хананеје и осталих шест народа и да се не смилују на њих? То није изолован случај. Бог је наредио убиство сваког првенца у Египту; потопао је свет и убио небројане хиљаде људи. Рекао је Израелцима:“ Иди сад ти ударај на Амалика, и затри као проклето све што је његово; не жали га, него ћеш побити и људе и жене, и децу, и децу на сиси, и волове, и овце и камиле и магарце“. То више личи на насилног и бруталног Бога него на Бога који воли људе. Како га схватити када наређује да се убију невини људи?

То доказује да он може и кажњава грех и побуну. Он је праведан судија, само ми то тешко можемо да схватимо. Ако ко хоће да се покаје он ће му то и допустити. Зар није

праведан судија?

Почнимо са Амаличанима. Из историје знамо да су они били далеко од невиних људи. Они су били потпуно изопачени. Њихов је задатак био да потпуно униште Израел, да почине геноцид. Тада је Израел био изабрани Божји народ, а они су хтели да униште баш Божји народ. Истребљење њиховог народа је постало неизбежно због тежине њиховог греха. Да је случајно преживео неки човек, беба, они би можда обновили своју агресију на Израелце и Божји план. Да би сте схватили колико су били за сваку осуду рећи ћу вам да су пратили Израелце и клали најнемоћније, старе, инвалиде, свакога ко је мало заостао за скупином народа. Бог је могао да их уништи природном катастрофом као што је поплава, земљотрес, вулкан. Али је уместо тога употребио Израел као своје оруђе за пресуду.

Ако се питамо зашто невину децу, то ћемо схватити мало касније из оног дела када говоримо о реинкарнацији. Тада ћемо схватити да нико није потпуно невин чим се нашао на Земљи. Невини су остали са Богом у паралерном свемиру који се састоји из чисте енергије свести. Значи технички гледано нико није невин. Зар се у Библији у 51. псалму не каже да смо сви рођени у греху, односно са склоношћу да чинимо зло? Зар смо заборавили на Божји суверенитет над нашим животима? Ваљда смо схватили да је Бог створио живот и сваког од нас појединачно. Он има право да га узме, јер он га је и дао. Ако ми не можемо да створимо живот, онда немамо право ни да га узмемо. Зато је укинута смртна казна. Ми као да смо заборавили да Бог узима живот сваком човеку. То се назива смрт. Једино је питање када и како, а то питање морамо препустити Њему.

Знам да вас нисам довољно убедио када су у питању мала деца, деца на сиси, невина деца. У таквој злој

и изопаченој култури није било никакве наде за ту децу. Тај народ је био толико прљав да је личио на гангрену која се шири човеку по нози и Бог је морао да ампутира ту ногу, односно народ, јер би се гангрена проширила и на друге народе и не би остало ништа. А да су та деца наставила да живе у том грозном друштву нема сумње да би постала искварена. Бог је узео к себи и он ће их опет створити као што их је створио први пут.

Многи ће од вас приметити да се та неправда дешава не само код људи него и код животиња, јер је сам живот заснован на смрти. Сваки месождер мора да убија и једе друге животиње да би преживео. Како је свемоћни Бог пун љубави могао да створи такве страхоте? Нема сумње да Богу не би било немогуће да створи животињски свет који би се могао одржати и трајати без патње и смрти. Само смо сви заборавили почетак, зар у Библији не пише лепо: „Бог из почетка створи животиње и човека као биљоједе“? Још рече Бог: „Ево дајем све биље што носи семе по свој земљи и сва дрвета родна која семе носе. То да вам је за храну вашу. А свим животињама земаљским и свим птицама небеским, и свему што се миче на земљи, и у чему има доста живота, дајем сву траву зелену. И би тако“.

Из овог цитата се јасно види да Бог није одредио у почетку да се једу животиње и животиње међусобно. Ствари је променила човекова побуна. Са том побуном је Богу речено да се склони, да им он не треба и он се склонио, али само делимично.

Римљанима посланица 8. глава каже се да се то одразило на читаву творевину, а то се односи на биљни свет, људе и животиње, на све. Дошло је до фундаменталних генетских промена; можемо, на пример, видети како се животни век брзо скратио након Потопа.

Ипак поред свега досад реченог тешко је одговорити Шкотском филозофу Давиду Хјуму када је 1776 године изнео своје мишљење и запитао:

Да ли Бог жели да предухитри зло али није способен? У том случају је немоћан.

Да ли је способен али није вољан? Онда је зао.

Је ли Бог истовремено способен и вољан? Јер ако јесте, где је онда у свему томе улога Ђавола?

Да би људи схватили Бога озбиљно предложио бих Богу да најпре спали Лас Вегас, Атлантик Сити и Макао као легла коцке и неморала и који су због масовности још гора од Содоме и Гоморе. А народ би се одмах смирио видевши да је Бог-не враг-однео шалу. Не би више било ратова унутар и између држава. Уштеделе би се огромне паре које данас непотребно бацамо на истраживање васионе, људских гена, којекаквих археолошких ископавања, изградње хадрон акцелатора, путовања на Марс и сличних непотребних глупости. Све уштеђевине од овог разбацавања новца могле би се лепо пребацити директно црквама и цамијама. Очекујем да би било ипак мањих проблема око тога чији је он Бог и коме се прво јавио. Муслиумани и хришћани би се почели међусобно препирати тврдећи да се јавио само њима, а пагани и остали (Будисти, Хиндуси, Таоисти...) би у паници почели да преврћу по својим старим текстовима не би ли нашли какав сигнал који су неким чудом пропустили.

И даље ми је нејасно да се може створити огроман апарат стар хиљадама година који је заснован најпре на лажном концепту, затим на манипулисању око неизвесности и сталног натурања страха, те пружању лажних нада или измишљених начина кажњавања за непослушне. То је дефинитивно ниска форма поштења и морала. Веровати у којекакве измишљотине ових

друштвених паразита који не стварају никакву материјалну и духовну вредност захтева посебну склоност око мешања реалног и дубоке фантастике у једно, што наш мозак дозвољава. У чему је онда свештеник другојачији од врача у цивилизациски неразвијеним друштвима? Убеђен сам да врачеве својим начином комуницирања са непознатим изазивају подсмех и жаљење код овдашњих верника јер тиме као потврђују да спадају у примитивна друштва. Забога, па имају све у Библији. И кад смо већ код паразитизма, подсетимо се да само у римокатоличкој цркви живи преко 400.000 свештеника који су огроман трошак за католичку благајну односно цепове верника.

ТУМАЧЕЊЕ БИБЛИЈЕ

Ако смо стекли поверење у Библију, ако смо схватили да је Библију писао сам Бог онда се поставља питање како сам црпео све информације о доказима за постојање Бога из саме Библије. Претпоставио сам да можда постоји неки библиски код који треба пронаћи и читати Библију на сасвим другојачији начин.

Тај код је открио др Елијаху Рипс, један од највећих стручњака математике, која лежи у основи квантне физике. Библијски код је откривен у оригиналној хебрејској верзији Старог завета. Тако је написана прва Библија. То је оригинални језик Библије. Први је Исак Њутн сматрао да се у Библији налази скривено пророчанство о људској историји.

Скривени текст Библије кодиран је једном врстом временске браве. Она се није могла отворити све док није пронађен компјутер. Библија је конструисана као циновска укрштеница, кодирана је од почетка до краја речима које се повезују дајући једну скривену причу.

Постоји Библија испод Библије. Библија није само књига. Она је компјутерски програм. Она је прво уклесана у камен и руком записана на свитку пергамента, најзад штампана као књига, чекајући нас да је сустигнемо проналаском компјутера. Запањујућа је чињеница да је Библија кодирана да открива догађаје који су се десили након што је она написана.

Можда је Бог дозволио да се са проналаском компјутера декодира само оно што је најважније за људски

род, а касније ће можда дозволити да свако декодира свој лични живот, како би имао прилике да га промени, избегне несреће које га чекају. Зар није Библија можда књига Живота?

Ајнштајнова теорија релативности такође је кодирана. Очигледно да ће одговор који је Ајнштајн тражио бити нађен не у наше три димензије, нити у његовој четвртој димензији, времену, већ у петој димензији за коју се сви квантни физичари слажу да постоји. Најстарији религијски текстови такође тврде да постоји пета димензија. Они је зову „дубина добра и дубина зла“, Рај и Пакао.

Библијски код је чврст научни доказ да постоји нека интелигенција која је пре 3000 година написала Библију, да постоји Бог. Он је једини могао да напише и предвиди све оно што ће се десити за 3000 година и много касније, све до самог краја, ако уопште има краја?

Ја нисам стручњак за компјутере, ја не знам да помоћу компјутера дешифрујем Библију, само сам употребио елементарно знање из логике и схватио сам да је Бог Библију писао кроз метафоре. Ако отклоните метафору, односно, замените речи, добићете сасвим друго тумачење које је логично. Узећемо сада неколико примера да схватите како сам ја то радио, а онда и ви сами можете да наставите читање Библије на један сасвим други начин отклањајући метафоре.

Метафора број 1

РОЂЕЊЕ ИСУСА ХРИСТА У ШТАЛИ

Историјска чињеница је да се Исус родио у Витлејему у штали. То нико никада није оспоравао. Али, поставља се питање зашто баш у штали! Одбацимо оно што су људи измислили, лепи венци цвећа на штали,

анђели који чуче на улазу у шталу, оно што су хришћански сликари сликали, лепу чисту украшену шталу, што је касније у изради сувенира још више усавршено. Вероватно је све њих било срамота да признају да се њихов Бог родио у прљавштини, у обичној пећини са рапавим зидовима, поплочаним подом, крова од рогова, летава и трске, где су живеле животиње, које су обављале своје физиолошке потребе и где је заударало на мокраћу и измет.

Стаја, истинска стаја, кућа је животиња које раде за човека. Није то стаја која је намењена деци као поклон за Бадње вече, са фигурицама беспрекорно урађеним које представљају збуњено магаре, забезекнуто теле, љупке пастире и краљеве у дивним шареним одорама.

Права стаја је мрачна, прљава, смрдљива, једино што је у њој чисто јесу јасле у којој домаћини доносе стоци дивно лепо расцветано пољско цвеће као храну. Човекови робови, животиње, када утоле глад лепим миришљавим цвећем у свим дугиним бојама, враћају на светлост поново те исте траве преобрађене у ђубре. То је права стаја у којој се родио Исус. Најпрљавије место на свету било је одређено као стан Најчистијег међу нама кога је икада родила жена. Син Човечји, кога су хтеле и успеле да прождеру звери што се зову људи, имао је као прву колевку јасле, где марва преживљава дивно пољско цвеће.

Није се Исус случајно родио у штали, зар нам Бог није дао јасну поруку? Зар свет није једна велика штала где људи само ждери и балегају? Зар они оно што је најсветије, најлепше, најчистије, најбожанственије, духовни живот, одбацују зарад гомилања материјалних добара, преобраћују све то што је свето у измет? Затим се извале на ту гомилу измета и „уживају у животу“.

На земљи, томе привременом обору за свиње, где

никаква украшавања ни мириси не могу да прикрију нечистоћу, појавио се на свет Исус.

Ко су први Исусови обожаваоци? Свакако не људи, него животиње. Премда су те животиње служиле створењима која су физички слабија од њих и дивљија, ипак магаре и говече доживели су да народи клече пред њима. На свим фрескама пред којима се клечи где је Исус, ту су и магаре и говече. Зар се то Бог мало не шегачи са људима? Зар изабрани божји народ, који је Јехова ослободио мисирског ропства, у знак „захвалности“ а по идеји Арона не направи златно теле како би му се клањао?

Христос се није родио да влада на земљи и да воли материју, са њиме престаје обожавање животиња. Зар га Јерусалимске звери нису растргле, разапеле, а Витлејемске животиње су га грејале својим топлим дахом?

После животиња, најближи су му чувари животиња, пастири, који су увек усамљени и живе далеко од људи. Пастири донесоше као понуде оно мало што су имали; оно мало што је много када се даје са љубављу. Донесоше млеко, сир, вуну, јагње.

Прво су се Исусу поклониле животиње, што тумачим као Природа, затим Пастири који су Народ, и тек на крају долазе мудраци са својим скупоценим даровима, који представљају Знање. Мудраци нису цареви, немају моћ, али они својим знањем саветују царева како да се понашају. Мудраци клече пред оним који ће Науку речи и бројева потчинити новој Науци о Љубави. Мудраци у Витлејему значе старе теологије које признају коначно Откровење. Они Исуса дариваше златом не зато што је Марији као сиромашној жени било потребно да би се прехранила, већ зато да се покоре саветима Јеванђеља, подај оно што имаш и подај убогим. Ту Богатство пада у прах пред Сиромаштвом.

Не треба никада заборавити да је Исус био радник и посвојче једног радника. Не сме се крити да се родио као сиромаш, у народу који је живео од свог рада; да је, пре него што ће се појавити у својој величини, својим рукама зарађивао насушни хлеб. Те руке које су благосиљале, враћале вид слепима, васкрсавале мртве, биле су руке које су клиновима закиване за крст, руке које су се знојиле од рада, руке које су осећале бол од рада, руке које су добијале жуљеве од рада, руке које су ударале клинове у дрво, занатлијске руке, исте те руке су тим истим клиновима заковане за крст.

Исус је био радник који обрађује Материју пре него што је постао радник који обрађује Дух; није се родио у свету богаташа, премда је потомак једног Цара, живи у радионици једног дрводеље, премда је син божји, родио се у једној стаји. Исусов је занат један од четири најстарија и најсветија заната: сељачки, зидарски, ковачки, дрводељски, најбезазленији и најпоштенији занати. Ратник се прометне у разбојника, морнар у гусара, трговац у пустолова итд. Ова четири заната остају оно што су, не изопачавају се. Можемо да закључимо да ништа није случајно, као што није случајно да се родио као сиромаш у штали код једног дрводељца и сам постао исто, тако је Исус из Природе узео свој језик. Он никада не употребљава научне речи, тешко разумљиве мисли, безбојне и уопштене изразе. Његове проповеди имају боју цвећа, миришу на ливаде.

Метафора број 2

КРШТЕЊЕ ИСУСА ХРИСТА НА РЕЦИ ЈОРДАН

Па ипак и поред свих његових квалитета он, који се родио међу пастирима да би и сам постао пастир људима, одлази Јовану да га он крсти.

Јован позива грешнике да се окупају у реци Јордан пре него што ће да се покају. Признаје ли Исус тим чином да је грешник? Текстови су ту више него јасни. Пророк је „проповедао крштење покајања за опроштење грехова“. Ко је долазио к њему, признавао је да је грешник; ко долази да се окупа, осећа да је прљав.

Па, људи се и сада увек купају када сматрају да су прљави, али хришћанство које званично не верује у реинкарнацију, увело је крштење као обавезу за све новорођене бебе. Зар то није доказ да све бебе, односно људи долазе из оног „света“ грешни, да овде на Земљи искајавају своје грехе и да би се вратили чисти тамо одакле су и дошли? Прах праху, од праха си постао, у прах се претвараш и у земљу се враћаш. Зар то није чисто дијалектичко-материјалистичко становиште, да је материја неуништива, само мења облик? Да није Земља можда нултни Пакао, кога нисмо ни свесни?

Вратимо се Исусу, зар нам није јасно да о Исусу не знамо скоро ништа од његове дванаесте до тридесете године, дакле, о оним најважнијим годинама када бујна и маштом богата младост тешко одолева пороцима. То наводи на помисао да је он тада био грешник или да се бар могао сматрати за грешника као што су и сви остали.

Ради саме истине, а посебно да се не огрешим о Исуса, мораћу да се позабавим самим чином крштења. Откуд то и шта је то? То вуче корене из далеке прошлости пре Јована Крститеља, када су многи народи да би умилоствили своје богове приносили жртве, чак су и Јевреји Јехови приносили на жртвеник своју прворођенчад. У Аврамово време је тај обичај укинут по Божјој заповести. Одређене жртве су убијане на разне начине, а један од тих начина је и утапање у воду. Крштење је заостатак тог ритуалног утапања. Па како је то

приношење жртве ради умилостивљења Бога сматрано благотворним по оне који то чине и да је божју милост заслужио и онај ко је жртвован, није требало много па да се прогласи као почетак једног новог живота, као васкрсење? Онај који умире ради спасења других је достојан новог живота. Крштење, и када му је заборављен језовити извор, остало је као симбол препорођаја.

Исус је тада стајао на почетку једне нове епохе свога живота, управо свог правога живота. Загњурити се у воду значило је код њега његову одлуку да умре, али у исти мах и његово убеђење да ће васкрснути. Не улази он у реку да спере нечистоћу, него да би означио да почиње његов други живот и да ће његова смрт бити само привидна, као што је привидно и само његово чишћење у води реке Јордана.

Метафора број 3

УМНОЖАВАЊЕ ХЛЕБА

Умножавање хлеба десило се два пута. Ту је интересантна сразмера у количинама. Хиљаде сиромашних људи ишло је за Исусом у један пуст крај далеко од насељених места. Како нису неколико дана јели ништа Исус заповеди да поседају по трави, а он је од неколико хлебова нахранио неколико хиљада људи. То се десило два пута. Први пут је било пет хлебова а пет хиљада људи. Други пут било је седам хлебова а четири хиљаде људи. Ту уочавамо да се са мање хлебова засити више људи и да чак и преостане неколико корпи. Какав је морални значај те обрнуте размере? Да је хлебова, рецимо, било још мање, заситило би се још више људи.

Овде се ради заправо о духовном хлебу, а не о правом. Духовни хлеб је чудотворан. Један житни хлеб довољан је за неколицину, и када га они поједу не остаје

ништа за друге. Али хлеб истине, хлеб радости, мистични хлеб, траје непрестано, не потроши се никада. Разделите га на хиљаде, биће га још; разделите га на милионе и остаће још увек, никада неће пресушити. Свако је узео свој део попут оног народа у пустињи, и уколико је више дељен утолико га више претиче за оне који ће тек да дођу. Из овога изводимо закључак да је довољна једна једина реч, или хлеб, реч која обухвата све друге речи, реч која испуњава душу, која смирује срце, која утољава глад правде, па да се насити мноштво народа и да претекне и за оне који нису били ту тога дана.

Шта је реч? Неколико слогова, неколико звукова који често силазе са усана и с муком продиру у уши; само онда када дођу из срца могу да допру до срца. Ипак, реч о Небеском царству је исто као и квасац; ако дође у добро и чисто брашно, у брашно које нема никакве прљавштине, оно нарасте, оно је исто што и семе у њиви које у земљи клија, стрпљиво, полако, све док не почне да буја и донесе плодове, односно резултате.

Јеванђеље се састоји из мало речи; приближило се Царство Небеско, припремите своје душе! Али, ако тих неколико речи падну у припремљене душе које хоће да постану велике, у душе праведника који хоће да постану свеци, у душе грешника који у добру траже ону срећу што су је узалудно тражили у злу, онда речи пуне живе, ухвати корена у дубини, проклијају, израсту, расцветају се и донесу плод, не бојећи се да ће увенути.

Метафора број 4

ГАЛИЛЕЈСКО ЈЕЗЕРО

И на лађи оне ветровите ноћи на Галилејском језеру, Исус је заспао на крми. Наједанпут је настала олуја, таласи су били толико велики да је претила опасност да се

лађа преврне. Преплашени ученици који су били са Исусом на лађи пробуде Исуса узвицима: „Учитељу спаси нас. Зар не мариш за нас?“ Исус устаде и ветар стаде и море се смири. Потом љутито узвикну ученицима: „Зашто сте се уплашили, малOVERНИ? Како немате вере? Где вам је вера?“

Закључак је да сви који имају вере не боје се ничега, а они који се боје било чега и било кога немају вере.

Метафора број 5

СМОКВА-ИЗРАЕЛ

Сада следи прича о проклетој смокви. Може да се уброји у Исусова чуда, јер је Исус речима осушио смокву. Једнога дана враћајући се из Витаније у Јерусалим, Исус огладни. Угледавши крај пута једну смокву, приђе к њој и не нађе ништа до само лишће. Исус се наљути на смокву и прокле је и смоква се одмах осуши.

Смоква је Израил, стара јудејска религија која има само још лишћа, непотребног и некорисног лишћа од обреда и церемонија, лишће које је осуђено да се осуши не давши никоме и ничему хране. Исус који је гладан правде, који је гладан љубави, тражио је у томе лишћу сочних плодова милосрђа и светости. Није их нашао. Израил није утолио своју глад, није постигао оно чему се надао. Сада се не може очекивати ништа више од тог старог дрвета на коме још има лишћа, али које је неплодно, нека се осуши за навек! Плодове ће дати други народи. Три године Исус проповеда Јудејцима и помишља да их напусти, па да се другима обрати с Радосним Гласом. Дуго је чекао да види да ли ће тај изопачени, вероломни народ моћи да се спасе. Од Јудејаца се могу очекивати још само две укрштене греде, на којима ће бити разапет.

Метафора број 6

СВАДБА У КАНИ

Шта се могло очекивати од Јована када је на један алегоричан начин причао о свадби у Кани на којој је Исус претворио воду у вино? Знамо да се на свакој свадби даје гостима прво добро вино, па када се напију, онда им се даје вино најлошијег квалитета.

Исус је од шест бачви пуних воде направио шесто литара најбољег вина, које је послужено тек онда када је понестало домаћиновог вина. Вода претворена у вино слика је новог доба које настаје са Јеванђељем. Пре то што је објављен долазак онога који ће спасити свет у пустињи, вода је била довољна. Свет је био остављен себи самоме и препун јада, али дошао је Радосни Глас, приближава се срећа. Из туге и јада прелази се у радост. Из старог Закона прелази се на нову свадбу под новим Законом. Не пије се више вода, него се пије вино. Младожења је дошао, Исус је са вама.

Метафора број 7

НЕВЕСТА - ИЗРАЕЛ

У књизи хебрејског пророка Езекила (16.3-63) каже се да је Бог своју невесту нашао док је била дете голо и напуштено. Постао је њен учитељ и заштитник, оденуо је, нахранио и штитио док није одрасла, а онда се њоме оженио. Она међутим, беше неверна. То је једна од тема које се провлаче кроз хебрејске списе да је Бог одани Изабраник, а његова симболична „невеста“ народ заветни, неверница. Свакако да сте препознали Израел.

ВАСКРСЕЊЕ ИСУСА ХРИСТА

.Тврдњу да је Христос устао из мртвих, на пример, треба схватити не дословно, већ симболично и онда је њу могуће тумачити на различите начине који нису у сукобу са знањем, са оним што сам изложио у овој књизи, не умањује њено значење. Приговор који би Црква вероватно ставила, да њено симболично схватање гаси сваку наду једног хришћанства у бесмртност, не стоји, јер је људски род веровао у загробни живот много пре наступања хришћанства, те отуда није имао потребу за ускршњим догађајем (васкрсењем) као залогом бесмртности.

СВЕ РЕЛИГИЈЕ СВЕТА

Надам се да смо на основу изнетих доказа схватили да Бог постоји али то није довољно, јер још увек не знамо шта је Бог. Да би смо схватили шта је Бог морамо да се издигнемо изнад наше религије, Хришћанства, јер Бог не припада само хришћанима.

УСМЕНА ПРЕДАЊА

ЦРНА АФРИКА:

Традиционалне афричке религије не располажу никаквом књигом. Дакле, треба се позвати на оно што су људи пренели усменио из генерације у генерацију. Упркос заједничким цртама, религиозни живот Африканаца поприма врло различите облике према племенима.

РЕЛИГИЈА ПРИРОДЕ

Људи из црне Африке верују у присуство тајанствених сила у природи. Те силе се најпре показују кроз бића или догађаје (жесток ветар). Неке животиње имају натприродну моћ. (паук итд.) Ствари имају душу; оне су настањене силама. Веровање у онај свет је опште. Верују у духове који живе на небу, на звездама или под земљом и делују на невидљиви начин. Верују у богове и скоро свако племе има неког свог бога. Сви они поседују надљудску снагу и могу бити добри или зли.

ОКЕАНИЈА

За океанска друштва карактеристични су митови који се преносе усмено о објашњавају постанак људи и

цивилизација. Имају много богова.

СЕВЕРНОАМЕРИЧКИ ИНДИЈАНЦИ

Индијанац је анимист: он све елементе у природи посматра као жива бића у којима је добар или зао дух. Живот се састоји у томе да се ти духови измире, да се поштују, да се одагнају нечисте силе. Највиши, тајанствен и недостижан дух, влада свемиром, али он се мало меша овде доле. Обично се назива Вакан или Маниту. Он се показује кроз ветар који дува по језеру или грмљавином у равници.

ИНДИЈАНЦИ ИЗ АМАЗОНИЈЕ

Природа је за Индијанце огроман храм настањен духовима. Они ту запоседају животиње, биљке, понекад људе да би их разболели.

АРКТИЧКИ НАРОДИ

РЕЛИГИЈА ПРИРОДЕ

Сви верују у једног највишег бога. То може бити бог шума, или дивљачи, бог неба, грмљавине или Сунца, богиња мора....Земља је равна, постоје више светова који су рапорешени по спратовима изнад и испод нашег. Жива бића-камење и дрвеће су живи-имају тело, душу и сенку.

ДАНАШЊЕ РЕЛИГИЈЕ

ЈУДАИЗАМ

Историја јеврејског народа почиње пре око 4000 година, у Уру, у Месопотамији. Ту живе разни семитски народи међу којима Јевреји, изложени честим сеобама. Једно од њихових братстава ићи ће даље од других: са својим вођом Аврамом, напушта Месопотамију да би се настанио у Ханану. Али, потерани глађу, његови потомци мораће се настанити у житом богатом Египту.

Јевреји мало-помало падају у ропство, које ће трајати

четири века (1600-1200 п.н.е.). С колена на колена, преносе се приче о њиховом великом претку и његовим потомцима: Исаку, Јакову...(патријарси); преко њих се током векова разрађује и учврђује веровање у једног јединог бога: први монотеизам у историји човечанства.

Са тим Богом који нема ни имена ни облика, они остварују, такође нов у историји, однос заснован на савезу, уговору. Он је тај који је водио Аврама и дао му земљу, Ханан: то је први савез (завет) између Аврамовог народа и његовог Бога: савез који ће се са Аврамовим сином и унуком Исаком и Јаковом обновити, а касније и са Мојсијем.

ХРИШЋАНСТВО

У корену хришћанства налази се личност Исуса Назарећанина.

ПРАВОСЛАВЉЕ

Православне цркве баштине предање древних источних цркава. У том смислу је погрешно мислити како оне настају 1054. одвајањем од јединствене цркве првих векова (првог миленијума).

РИМОКАТОЛИЦИЗАМ

Западни Хришћани, који су 1054. остали под јурисдикцијом Римске цркве, отуда носе назив римокатолици. То су последице раскола из 1054.

Римокатоличка црква је, што добро, што лоше, прегазила двадесет векова. Час прогоњена, час прогонитељка, очувала је свој почетни задатак: преносити јеванђеље, Добру вест, кроз историју, на све континенте и у лепезу култура. Њени мисионари су обишли свет. Са својих 900 милиона верника у свету задржала је извешан утицај.

ПРОТЕСТАНТИЗАМ

Протестански покрет који ће изродити Реформу, то јест раскол рађа се у XVI веку међу римокатолицима. Њему је циљ да очисти римску цркву од искривљених тумачења Јеванђеља.

Крсташки ратови, које је Рим подстицао, донели су проливање крви: Инквизиција (суд Цркве) је мучио и спалио неколико милиона јеретика и вештица, мушкараца и жена.; злоупотреба у руковању индулгенцијама (искупљење греха на оном свету) напунила је касу Цркве под изговором ослобађања душа од Чистилишта. Побуна се шири захваљујући вођама покрета: Лутер и Калвин.

Реакција цивилних власти је жестока. Верски ратови (1562-1598) стављају Француску у стање ужаса: масакри, прогањања, исељавање. Треба сачекати 1787. да би протестанти били прихваћени. У масакру током Вартоломејске ноћи је страдало 30000 људи.

АНГЛИКАНИЗАМ

Први енглески превод Библије је објављен 1539. и свака парохија је морала поседовати једну. Блиска Лутеровим тумачењима, она доприноси јачању духа протестантизма и слабљењу утицаја свештенства. Склоност ка слободи мисли и критике се потврђује, а јача неповерење према догмама. То је победа једне независне цркве која за себе говори да је католичка, национална и реформисана, и која ће увек тешко проналасити свој идентитет.

БАПТИСТИ

Они чине најважнију грану протестанских цркава. Карактеришу се дубоким приврженошћу текстовима Светог писма које теже да тумаче дословно. Покрет баптиста је створен у XIX веку и попримио размере велике цркве: има их

око 12 милиона, подељених између САД-а Русије и Европе.

КВЕКЕРИ

Подстрекач тих наследника протестантизма се Џорџ Фокс, који је патио видевши да се Англиканска црква успавала и постала склеротична. Решио је да такође подстакне своје савременике да се плаше само Бога, више него да се брину о томе да се допадне људима

МОРМОНИ

Мормони установљавају Исусову цркву последњих дана. Они желе да поново установе Цркву Христову. Назив су добили по Мормону, израиљском краљу који је емигрирао пет векова пре наше ере.

АДВЕНТИСТИ

Они се сматрају као Црква Седмог дана (то јест шабата) и живе у чекању Христовог повратка који је обећао да ће доћи (advent на енглеском значи доћи), на крају времена, током свог последњег повратка. Покрет је утемељио баптиста Вилијам Милер средином прошлог века.

ЈЕХОВИНИ СВЕДОЦИ

Иду од врата до врата да би преносили своју поруку о крају времена, са Библијом у рукама. Они најављују Исусову владавину, раскринкавају сатану и означавају Бога јединим аутентичним именом Јехова. Покрет је основао адвентиста Расел, а седиште му је у Бруклину, у Сједињеним Државама и има 4 милиона чланова. Одбијају трансфузију крви, сматрају да је крв седиште душе, одбијају војну службу.

Шта рећи драги читаоче на крају овог излагања, једино

то да се надам да ће једном доћи екуменизам, та реч означава сусрет хришћанских цркава.

Некада у комунизму је била парола: „Пролетери свих земаља, уједините се.“ Пролетери су одговарали да би се они ујединили али им не дају њихове вође. Бојим се да је то исто и са хришћанским црквама.

ИСЛАМ

Ислам на арапском значи потчињавање божјој вољи, а присталице те вере су муслимани. После јудаизма и хришћанства, то је трећа велика религија која је откривена пророку Мухамеду. Та религија се рађа у огромној Арабијској пустињи, почетком VII века.

Пророк Мухамед је рођен око 570. у Меки. Мухамед стиче навику да се по целе ноћи повлачи у пећину на планини Хира, недалеко од Меке, погодне за медитацију. Једне ноћи 611. године, када је заспао, анђео цибрил му се јавља у облику светлости и објављује му да је Алахов пророк (арапско име Бога). Од тада прима редовно божанску поруку; Нема Бога осим Алаха, а Мухамед је Божји изасланик.

У овој јединој реченици се уочава искључивост, нема другог Бога. Ако смо то исто схватили и у хришћанству онда смо у неудомици шта је тачно? Ко је прави Бог, ко је важнији Бог, да ли постоје два Бога?

Божанску поруку коју Пророк преноси, прихватили су његови следбеници који су записивали на плећима камила, кожама животиња и равном камењу. Скупљени под калифом Отманом (644-654) ти текстови чине Куран. На Курану се заснива исламски закон шеријат, тако да је ислам истовремено религија, закон, морал, начин живота и култура, будући да је арапски језик свет за све муслимане света.

Ако томе додамо исповедање, молитву (изговорену пет пута дневно), пост, у месецу Рамазана; од зоре до заласка

сунца, забрањено је јести, пити, пушити, имати сексуалне односе; ходочашће: муслиман који има снаге и средстава мора се бар једном у животу упутити у Меку; милостиња је религиозни намет где богати узимају од својих добара да би поделили сиромасима.

Ако анализирамо Хришћанство и Ислам приметимо да су слични само се разликују у нијансама. Оно где се стварно разликују јесте да богатим хришћанима не пада на памет да дају нешто од свог богатства сиромашнима.

Исто као и у хришћанству тако и у Исламу постоје поделе. Основна подела је на Суните којих је 90% и Шите. Они не само да се разликују у схватањима већ и ратују између себе, а и једни и други имају заједничког пророка Мухамеда и заједничког Алаха.

ХИНДУИЗАМ

Око 1200 година пре наше ере, досељеници са уранске заравни сместиће се у Пенџаб и долину Ганга. Развила се цивилизација, названа ведском јер је основана на светим текстовима, Ведама или Знању. Веде описују и организују божанства у класе, прича о борбама племена које су супростављена племена водила дуж средњег тока реке Ганга. Најважнији је део, поучава исправном владању. Филозофске концепте, правила живота и морални законик. То је срце хиндуизма.

Упанишаде тумаче Веде. Њихово проучавање више је ствар за свештенике, брахмане, оно је створило више религиозних праваца које Запад назива хиндуизмом, или религија хиндуиста.

Индијци обожавају божанства са елементима, као Индра, бог кише, или Варуна, божанство неба и олуја, или даље Марути, који симболише ветрове. Усвајају древна

божанства тог места у коме се налазе. Мало по мало, пантеон се ствара око Брахме, првобитног бога, творца, Вишнуа, чувара, и Шиве рушитеља (и поновног творца света). Тих богова биће их 3300. Хиндуси сматрају да су они приказивање једне јединствене стварности коју је немогуће одредити. Циљ њиховог религиозног живота је да се поистовете са том вишом Стварношћу, или Брахмом, и да се тако ослободе закона нужности који, доводи до реинкарнације, према прошлим заслугама.

Најважнија церемонија међу многим обредима је молитва, звана пуђа, која се чини два пута дневно, на изласку и заласку сунца. Изговарају се, или певају текстови Веда, приносећи цвеће и ватру божанству које се жели славити.

Ходочашћа су веома бројна током целе године, а хиндуси се стално премештају да би посетили света места, Нека ходочашћа се састоје у пењању, или силаску токовима светих река, други у прелажењу планина да би се добио даршан, или спасоносни поглед са светог места.

БУДИЗАМ

У Индији се јављаја филозофија као одговор на ритуализам брахмана. Међу разним доктринама, будизам или Будина религија, постала је најутицајнија. Рођен око 553. пре наше ере на границама данашње Индије и Непала, у малом племену Сакија, владар Сидхарта Гаутама, Буда. У тридесетој години напушта дворац и одлази у потрагу за истином коју не налази у хиндуистичким учењима. Смешта се под свето дрво у Бодхгаји и одаје се медитацији са жељом да се одатле не помера пре него што схвати разлоге патње и тако доспе у савршену будност свог духа. Након неког времена имао је открочење, Просветљење, и постао је Пробуђени или Будха. (Буда). Од тада води луталачки живот, не престајући да проповеда.

Будино учење има четири истине које је Буда открио:
-живот је бол, патња, пролазан.
-све то проистиче из јединственог извора, жеље да се има срећа и наклоњеност животу.
-ако се отклони узрок, поништава се учинак, дакле одбацујући жељу, бол губи свој разлог постојања.
-да би се жеља одбацила потребно је водити чист живот очишћен од себичности

То све скупа је морал који има за циљ да уништи понављање реинкарнације (циклус рођења и понових рођења), да би се достигло стање апсолутног блаженства без иједне жеље, Нирвана.

Будизам се проповеда не само у Индији већ и у целој Југоисточној Азији, Цејлон, Бурма, Тајланд, Лаос, Камбоџа, Индонезија, затим Тибет, Кина, Кореја, Јапан, Малезија. Све будистичке земље имају заједничко само поштовање историске личности Буда. Религиозни празници и обреди се много разликују зависно од епоха, школа и земље.

ШИНТО

Друштво старог Јапана дели се у братства од којих свако обожава неко заштитничко божанство (чувара), уствари неког обоженог претка (који се сматра за божанство); вођа братства задржава политичку и верску власт.

КОНФУЧИЈАНИЗАМ

Конфучијанизам је филозофска школа старе Кине. Он је вршио и данас врши велики утицај на кинеско друштво да се просто меша са животом кинеског народа.

Ту школу је основао у VI веку пре наше ере Конг Фуци, коме су мисонари дали латинизовано име Конфуције. У

историји Кине, ниједан човек није био толико поштован и уважен као он. Ти текстови дају истовремено филозофски, друштвени, политички и интелектуални систем.

Конфунчијанизам трага за складом и миром у људским односима. Остварење тог хуманизма наслања се на строгу дисциплину према себи и добронамерност према другима. Конфучијанизам није религија. Он нема други свет. За Конфучија једино је стваран свет који може човеку дати радост, мир. Сваком појединцу пада у део, да својом вољом досегне тај циљ.

РЕЛИГИОЗНИ ТАОИЗАМ

Развија се потпуна доктрина, без сумње под утицајем будизма, који се пренео у Кину средином I века н.е.

МАЗДАИЗАМ

Потиче од Персијанаца, у V и IV веку п.н.е. Они су у то време господарили огромним царством од Инда до Грчке, од Египта до централне Азије. Славе своје безбројне богове. За њих је интересантан један Иранац по имену Заратустра који је компоновао усмене песме, које ће бити записане петнаест векова касније.

СИКИЗАМ

Сики настањени углавном у Индијској држави Пенџаб представљају 2% становништва те земље. Успротивили су се да се преобрате у ислам и створили су своју сопствену религију која се састоји из толеранције и обожавања једног јединственог Бога.

Овде можемо додати још ДРУЗИЗАМ из Либије и

Сирије, затим БАХАИЗАМ из Персије или ВУДУ са Хаитија и да не набрајмо више те мале црквене организације. Све оне захтевају да се поштују морална правила.

СЕКТЕ

Секта је група особа које обједињује иста доктрина унутар религије, или филозофије. Тако је хришћанство почело да се јавља као секта унутар јудаизма. А ислам, као секта међу монотеистичким религијама проистеклим из Библије.

Данас, реч секта значи озбиљну опасности с обзиром на нетолеранцију и ропство за милоне младих или одраслих, који су жртве своје жеђи за идеалним. Религиозно осећање тако постаје инструмент најгорег отуђења. Привучени у ове групе, они се потчињавају учитељима.

СЛОБОДНО ЗИДАРСТВО

Надахнуто удружење градитеља из Средњег века, слободно зидарство развија се све више. Ни црква ни секта, та филозофска установа организована је у тајним друштвима, или ложама, и састављена је из више праваца, редова. Њен циљ је интелектуално и друштвено усавршавање човека. Његове присталице, браћу регрутују већ уведени чланови.

Представљају Бога као Великог архитекту свемира. Неки правци, нарочито у Великој Британији, поистовећују га са библијским Богом. Други одбацују ту припадност и проглашавају се агностицима, одбијајући сваку религиозну обојеност. Римокатоличка црква се борила задња два века против њих, а нацизам их је ставио изван закона. Данас постоје милиони слободних зидара у свету, од чега четири милиона у Сједињеним Државама.

МОДЕРНИ МИТОВИ

У области свакодневног живота, догме и веровања често се замењују митовима, идеологијама, обредним понашањима која су подржаваће светих обреда.

Ти модерни митови узимају за јунака колективне личности као партија, народ, друштвена класа или раса (као у нацизму). То су остварења великих режисера који су разумели да се мит ствара са истим методама као било која тактика за пропаганду и рекламу.

Ти идеали и религије деле исте вредности; трагање за земаљским рајем; јединство света које се супроставља ратовима и друштвеним кризама; привремени спасилац (Бонапарта, Лењин, Мао, Де Гол) способан да разреши потешкоће и обезбеди срећну будућност...

Митови имају своје апостоле, аниматоре и милитантне поклонице који слободно и великим делом добровољно, раде за ствар коју бране. У револуционарној борбености, иде се дотле да се бори са непријатељским снагама по цену жртава и одрицања да би се обезбедила распевања будућност.

У европским комунистичким партијама, свештенство (партијски апарат) има своје теолошке семинаре који их припремају да објављују где је и шта је истина и да одржавају идеолошку строгост код својих другова. Они откривају оне склоне извитоперењу, који се искључују из Реда и руководе култом током радних састанака, или окупљања.

Изван политичког сектора, нека понашања појављују се као замена (производ који замењује) за религију у секуларизованом свету: олимписки церемонијал, обреди преласка у школском образовању, обредна пракса аперитива, породични обичаји куповине поклона за Божић, шоу-бизнис.

Велика спортска литургија

Појављује се нова религија народа. Окупљени у бетонским катедралама стадиона да би проживели усхићење изван световног и свакодневног времена, двадесет хиљада срца куца у ритму игре јунака. Поистовећују се са једноставним звездама, ефикасним, неумољивим, до те мере да је лично у томе да се личи на њих! Зарађују ли много новаца? Они имају потпуну наклоност публике, нарочито тих навијача који, кад се велика миса на стадиону заврши, односе као фетиш неки комад ливаде на којој су света стопала оставила трагове. Сутрадам, они ће за јутарњу молитву имати читање специјализованог часописа који ће на тренутак одагнати духове незапослености или какве друге мучне стварности.

Алпинизам побеђује сан: изгледајући да поништава законе земљине теже, он прескаче небеске архангеле; телевизија оживљава пуномоћно на ринговима драму страсти, учествовање у заједници са гледаоцима, на Вимблдонском турниру, даје приступ егзотичном рају Париза-Дакара. Ако су богови спортова прождрвљиви и заговарају изобличена тела, сасушене костуре, освећење се осигурава жртвовањем.

За љубитеље борби са биковима, кориди је узношење победе интелигенције над сировом снагом. За поклонице одбране живота у свим облицима, она симболише насиље, пад човека, уништавање раја где људи и животиње живе у пријатељству.

После изнетих неколико примера поставља се питање: зар политичке или секуларне литургије не замењују религиозне обреде? Не, ни најмање! Оне не остављају исте тежње, остављају укус горчине и не дају дуго времена дубоке разлоге за живот.

Жртвовање живота богу ризика чини део бројних спортова

Са упаљачем који светли, гледаоци неког рок концерта

опште у истом заносу.

Тоталитарни режими, да би индоктринирали и дали законитост својој власти, прибегавају верским обредима: у Нирбергу, Хитлер приређује спектакуларну режију и симболе (кукасти крст, германски орао, заставе...) да би распалио масе; док млади совјети полажу заклетву да ће следити херојске револуције, рата и рада, пред мноштво црвених застава, уз националну химну.

Када смо направили преглед свих религија света треба да се извуче неки закључак шта је Бог.

Интересантно је да је по предањима Северноамеричких Индијанаца Највиши, тајанствен и недостижан дух, влада свемиром, али он се мало меша овде доле.

Све религије имају своје богове, неке једног, неке више али ни једна не тврди да постоји Бог који влада свемиром, већ их све смештају у оквиру Земље. Једино Северноамерички индијанци су тврдили нешто сасвим супротно од њих. Шта је заједничко за скоро све главне религије?

Преношење Божанске поруке људима. Библија, Куран, Веде. Ко преноси? Исус Христ, Мухамед, Буда итд.

Молитва, муслимани се моле пет пута дневно, Хиндуси, два пута, Будисти више пута дневно и Хришћани кад им падне на памет, кад имају неки проблем који не могу сами да реше или када иду у цркву због неког специјалног догађаја.

Пост, сврха је иста али су различити начини и дужина трајања.

Поделе, у оквиру једне религије постоје безбројне поделе тако оштре да чак и ратују између себе. На пример, Шитима су Сунити већи непријатељи него хришћани или будисти.

Апсолутно све религије имају нешто заједничко. Поучавају о исправном владању, доносе филозофске концепте,

правила живота и моралне законе. То је срж свих религија. Морални закони.

Ходочашћа су честа код многих религија.

Потрага за истином, све религије изјављују да трагају за истином.

Сви они, Исус, Буда, Мухамед итд. воде луталачки живот и успут проповедају о моралним начелима.

Две највеће религије Хришћанство и Ислам почеле су као секте, а данас оне највише јуре и непризнају секте.

Од Северноамеричких Индијанаца прелазимо преко свих религија и стижемо до Слободних зидара који тврде то исто. Представљају Бога као Великог архитекту свемира, са изузетком правца из Велике Британије који га поистовећују са библиским Богом. Управо пре прегледа свих религија света и ми смо доказали на безбројним доказима које сте видели у књизи да постоји један једини Бог, Творац, Архитекта свемира.

Нисам потомак Северноамеричких Индијанаца а нисам ни члан ни једне ложе Слободних зидара, али сам на основу логике и доказа које нуди Природа и Библија дошао до сазнања шта је Бог!

НЕЛОГИЧНОСТИ КОЈЕ УЗНЕМИРАВАЈУ

Мене су крстили док сам био мали, тако се то увек ради па ме наравно нико није ни питао за мишљење да ли хоћу. Да гласаш или да се ожениш ваља ти напунити 18 година. Тако сам по родитељској традицији постао православац. А они други то нису; само ми православци тачно следимо и радимо оно што је Бог наложио, јер се иначе не би тако звали. Сада, шта то тачно значи у односу на бити католик не знам, али знам да се једни крсте са леве на десну а други обрнуто. То мора да је веома битна разлика јер је због исте само на нашим просторима страдало у задњих стотинак година неких миулион особа. Али сама чињеница да сам хришћанин је за мене врло важна, јер без припадања хришћанству не бих могао да о овоме данас пишем. Наиме, да не било фер да као хришћанин пишем критику Јудаизма или Ислама, јер би се тада замерио онима који не само да нису крштени, него као такви још неким чудом живе! А што је најинтересантније, сви поменути прихватају истог бога коме се заклињу свако на свој начин, и због којег се у исто време међусобно и вековима туку...наравно, уз његову помоћ и у његово име! Што би босанци који су се највише тукли међусобно рекли: Хајде ти сада сконтај ђе је ту логика!?! Нема логике.

Зар има логике да се у школи предаје деци предмет који се зове веронаука. Зар нису појмови вера и наука увек били у колизији јер заједно не иду већ једни друге

искључују.

Зар не узнемирује сазнање да смо по Библији створени по Божјем лику, Бог је исти као и ми: две ноге, две руке, глава, и све остало. Очито је онда да су га људи таквог створили а не он нас. То наравно укључујеи слепо прево што може да наведе на сумњу да самим тим ни Он није савршен. Проблем са стварање...на слику своју.... су накнадно увиделе и срквене вође, па су већ по опробаном рецепту и на своју руку изменили све. Ми више **не лично на њега** јер је Он сада постао „део нас“....Он је сада „у нама“, ваљда путем светог духа или тако некако.

Узмимо следећу нелогичност. Узмимо само причу о Адаму и Еви. Наиме, Адам је направљен од прашине у коју је Бог „удахнуо живот“. Библија не објашњава зашто му је Бог тако савршеном и у „својој слици“ извадио једно ребро, бар по причама за које црква није још никога спалила на ломачи, како би створио Еву. (Анатомски, број ребара код жена и код мушкараца је исти 24.) Додуше ја мислим да су они који су ово измишљали имали своје личне циљеве, па то је учињено како би се жена ставила у зависан положај.

На крају, Бог је Адаму и Еви дао налог да се размножавају. Католичка црква данас додаје да се то треба чинити уз минималну употребу секса. Мора да су католички свештеници закључили да није поштено да само они буду сексуално фрустрирани. Било како било, испада да су Адаму и Еви први потомци били једни другима браћа и сестре који су се међусобно размножавали.

Чули смо за Десет Заповести без обзира којој монетеистичкој религији припадамо. То су оне које је Бог записивао на камене плоче док је Мојсије стрпљиво чекао 40 дана и 40 ноћи. И то без хране и воде. Исте у

Старом завету почињу са „Ја сам твој Бог који те је спасио ропства у Египту.....“ и настављају се свим што је везано за израелска племена. Наравно, ово око Египта се не спомиње код нас српских православаца, јер ми нећемо да прихватимо да смо робовали под Турцима, па смо ово скратили у „**Ја сам твој Бог, немој имати других богова осим мене.**“ Морал захтева да се не закида, да се не краде и да се поштује институција брака. Све ово је записано и осмишљено пре него што је настао јудаизам, дакле пре него што је настало и једно слово Старог завета. Није битно откада Израелцима идеја за Десет заповести, или од када долазе та генерална проповедања о потреби за специфичан друштвени морал. Јасно је да ово настаје из заједничких потреба и услова живота, локалних традиција, те могућност утицаја туђих традиција и веровања. Нараво да то Творац тражи од нас, то постоји одувек, али настанак Десет заповести на каменим плочама уклесаних из горећег грма је лепа и једноставна прича, наивна али забавна.

Ништа не наводи или потврђује да Десет заповести имају искључиву и оригиналну везу са хришћанско-јудејским богом. Преписивачка школа је увек постојала па је прихватање туђих тумачења и веровања била устаљена пракса. У случају Десет заповести. Извор је очито био у Египту а никако му Израелу. А од кога су Египћани ово узели, то мора да је интересантна прича о којој ја баш ништа не знам.

Сви знамо да је религија систем симбола које служе да се успостави повољна клима за емоционално стање и мотивацију у људима. Али ако погледамо реалност, ако се вратимо у историју људског друштва схватићемо да дефиницију треба допунити са речју-манипулација са људима.

Што се тиче настанка монотеизма, једна од

претпоставки је вера у једног Бога (у овом случају јудејског), настала из практичне потребе због чисто номадског живота израелских племена. Зар је требало за Јехву градити велелепна и скупа здања, дизати огромне статуе, и ако је изгледа учињено на једном месту, у Јерусалиму. И како су га Израелци створили тако су га и присвојили, што је довело до тога да су се сами прогласили „изабраним народом“ на шта су стекли маркетиншко право као оснивачи монотеизма. А пошто је Јехова био њихов, мало је тих племена или других народа споменутих у Старом Завету које није ликвидирао, спалио им градове, или помагао Израелцима на сваки начин укључујући и пљачку и масовна силовања. Дакле, око објашњења појма „геноцид“, Стари Завет може да служи као основни приручник: најпре прихватиш да имаш нека екстра права дата од „више силе“ а затим следиш врло прецизне инструкције.

Манипулативност католичке цркве не стаје само код ситних обмана. Црква је прогурала да је апсолутно све подложно тумачењима из Библије и да би се многи проблеми могли лако спречити само да се следи шта црква говори. Зато ћете наћи и „историску чињеницу“ да је Римско царство пропало услед „недостатка морала“. Да будемо начисто: морал и политика нису никада деловали у складу, како тада тако и данас. Ватикан је један од најбољих примера за исто. Римско царство након вековима процвата нашло се у економској стагнацији, јер је постало толико географски раширено тако да више није било ногуће обезбедити потребна финансиска средства да би се очувало. Истовремено је требало и даље водити скупе казнене походе, и одржавати ред у далеким покрајинама. А армија старог Рима није била ни мало јевтина. Војници нису били продуктивни чланови друштва јер су били

плаћеници који су потписали на 25 година службе, након чега би добили државну пензију или им је дат комад земљишта у власништву. Оваква ситуација је довела до тога да су разни трошкови око одржавања власти, за војску, за инфраструктуру и другу градњу те одржавање постојеће, једноставно дошли у раскорак.

Горе споменуто уз многонационалну разноликост становништва империје и разноликих традиција те верских обичаја, били су вероватно основни разлози који су руководили Константина да уведе хришћанство као званичну државну веру и тиме постигне монолитност унутар оба деле империје. Међутим, кроз хришћанство су Рим и Византија (Источно Римско царство) помогли да формирају стада послушних са којима се може манипулисати: дај цару царово...не сечи мачем...пружи и други образ...ко тебе каменом ти њега хлебом...стрпи се; прави живот почиње тек на оном свету. Константин је схватио важност учења и поруке хришћанства у замену за дотадашњи многобожачки и превазиђени прилаз наслеђен од Грка, и све то лепо запаковао у божју Библију али обликовану у Никеји.

Религија је у многим случајевима играла позитивну улогу повезујући људе унутар исте групе, позитивно утицала на индивидуални и друштвени морал, помагала владама да владају са мањом употребом силе, те давала наду огромној већини осиромашених и бесправних како би истрајали обзиром да је за већину свакодневни живот био прави пакао. Истовремено није тачно како Црква тврди да би без ње владао хаос. Као прилог томе могу да наведем кад је Црква имала слаб утицај у народу за време Тита у Југославији, али је некадашњи атеистички југословенски морал био бољи него што је данас у свакој од седам транзицијских земаља бивше Југославије!

ШТА ЈЕ БОГ?

За оне који слабо познају Библију да укратко објаснимо шта се подразумева под речју Творац или Бог. Бог није само безлична енергија како је тврдио Ајнштајн! Бог јесте енергија у лику личности. Значи, Бог је личност! У Библији се каже да је Бог личност која има 3 лица или саставна дела:

Отац
Син и
Свети Дух.

Католичка хришћанска Црква не признаје Свето Тројство. Зато хајде прво да видимо ко је Свети Дух, како га је представила православна Црква.

Црква каже да је Свети Дух стварна особа која је дошла да живи унутар истинитих Исусових следбеника након што је Исус васкрсо из мртвих и узнео се на небо (Дела 2).

Исус је рекао својим ученицима: „И ја ћу умолити Оца и даће вам другог утешитеља да буде с вама заувек: Духа истине ког свет не може примити јер га не види нити га познаје; а ви га познајете, јер у вама стоји и вама ће бити. Нећу вас оставити сиротне; доћи ћу к вама“ (Јован 14:16-18)

Црква тврди да Свети Дух није магловита, етерична сенка, нити је безлична сила. Он је особа у сваком погледу једнака Богу Оцу и Богу Сину. Сматрају га трећим чланом

Божанства. Исус је рекао апостолима:

„И приступивши Исус рече им говорећи: „Даде ми се свака власт на небу и на земљи. Идите дакле и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светог Духа, учећи их да држе што сам вам заповедио; и ево ја сам са вама у све дане све до свршетка века.“ (Матеј 28:18-20).

Шта сада из горе наведеног можемо закључити?

Бог је Отац, Син и Свети Дух. И сви божански атрибути који се приписују Оцу и Сину, једнако се приписују и Светом Духу. Хришћанске Цркве, православна и католичка не признају реинкарнацију а пратитите сада ову нелогичност и контрадикторност.

Кад се особа **поново роди** и кроз веру прими Исуса Христа (Јован 1:12-13; Јован 3:3-21), Бог обитава у тој особи кроз Духа Светога (1.Кор. 3:16). Дух Свети има интелект (1.Кор. 2:11), емоције (Рим. 15.30), и вољу (1. Кор. 12.11).

Шта треба уочити. **Бог обитава у тој особи кроз Духа Светога.** Значи имате особу, у њој се налази Свети Дух, а у Светом Духу, налази се Бог који обитава у тој особи преко Светог Духа. Па сад се снађите у тој контрадикцији.

Црква тврди да је примарна улога Духа Светога да „сведочи“ за Исуса Христа (Јован 15.26, 16:14). Он говори људским срцима истину о Исусу Христу.. Свети Дух такође дела као учитељ хришћанства (1. Кор. 2.9-14). Открива им Божју вољу и истину.

Сад се поставља питање, шта је доктрина Свете Тројице? Тројство је термин кога једноставно у Библији нема. Али зато Православна Црква врло вешто користи речи да укаже на оно што је о Богу очигледно из Светог Писма. Ту се јасно говори о Богу Оцу, Богу Сину (Исусу Христу) и Богу Духу Светоме...а истовремено сасвим јасно

тврди да је бог само један. Отуда и потиче термин Trinitari u jednom. То је начин прихватања онога што Библија говори о Богу, да је Бог заправо три личности које имају једну суштину божанства.

Покушао сам да дам људску илустрацију о Тројству, попут H₂O-simbola vode, који је вода, лед и пара (различити облици, али сви су H₂O). Или други пример је јаје са љуском, жуманцем и беланцем, али то није добро јер примери показују нарочито са јајем како постоје делови Бога, што није тачно.

Бог Син (Исус) је у потпуности Бог.

Бог Отац је у потпуности Бог.

Бог Свети Дух је у попуности Бог.

А ипак, Бог је само један. У нашем свету, са ограниченим људским искуством, тешко је разумети Тројицу, ево зашто.

Чуј, Израилу: „Господ је Бог наш једини Господ“ (Поновљени закони 6.49)

„Ја сам Господ, и нема другог, осим мене нема бога;“ (Исаија 45:5)

„.....нема другог Бога осим јединог.“ (1 Кор. 8.4)

„ И ко види мене, види Оног који ме посла.“ Јован 12

„ Ја и Отац једно смо“ (Јован 10 : 30)

Ако сада поређамо и упоредимо делове из Библије да видимо какав ћемо закључак извући.

1. Црква каже да је Свети Дух стварна особа која је дошла да живи унутар истинитих Исусових следбеника након што је Исус васкрсо из мртвих и узнео се на небо (Дела 2).

2. „И крстивши се Исус изађе одмах из воде; и гле, отворише Му се небеса, и виде Духа Божјег где силази као голуб и дође на Њега. И гле, глас с неба који говори:“ Ово је мој Син љубљени који је по мојој вољи.“ (Матеј 3 : 16-

17).

3. „Јосифе, сине Давидов! Не бој се узети Марије жене своје; јер оно што се у њој зачело од Духа је Светог.“ (Матеј 1 : 20).

„И одговарајући анђео рече јој (Марији); Дух Свети доћи ће на тебе, и сила Највишег осениће те; зато и оно што ће се родити биће свето, и назваће се Син Божји“ (Лука 1 : 35).

Шта је сада уствари тачно? Која је верзија тачна када се међусобно искључују.

Ако је Свети Дух оплодио Марију, самим тим он је још тада ушао у Исуса Христа јер га је он створио. Зашто би на реци Јордан приликом крштења Исуса Свети Дух у виду голуба опет ушао у Исуса и начинио од смртног човека Бога. Шта рећи за тврдњу да је после Исусовог васкрсења и узнећа на небо међу Исусове следбенике дошао да живи Свети Дух као стварна особа. Нешто се овде очигледно не уклапа.

Свакако да сте приметили читајући Библију да постоји и Богородица у коју је ушао Свети дух и оплодио је и она је родила Исуса Христа.

Али, Црква игнорише Богородицу и маргинализује је и тврди упорно да се под Богом подразумева, Отац, Свети дух и Син. А шта је Богородица? За то Црква не даје тумачење. Она не спада под оно што Црква подразумева под Богом. Она је Богородица, значи жена. Чија жена? Ако не постоји Свети дух онда се људском логиком уклапа да су Бог и Богородица муж и жена који имају сина који се зове Исус Христ. Али, постоји и Свети дух, па он је оплодио Девицу. Сада престаје људска логика, јер по људској логици би сада Свети дух био супруг Богородици, а Исус Христ његов син. Али, Црква и даље упорно објашњава да су БОГ уствари Отац, Свети дух и Син.

137

Нигде се Мајка не спомиње.

Да би смо одговорили правилно шта се подразумева под речју Бог, поставља се право питање, да ли се Бог потчињава логичним законима да би смо употребили логику и тако схватили шта је Бог?

Бог се не потчињава логичним законима, јер он је Логос надлогичан, него се логици подчињава човек и тако долази до идеје о Логосу, о Богу. Тако сам и ја дошао до идеје шта може да буде Бог. Доказао сам у самом почетку да је Библија писана метафорама. Ако сада извршимо замену метафоре добићемо врло пластично и једноставно да Творац који је створио Универзум има такође 3 димензије:

Космос-простор,
Космос-време и
Космос-материја.

Ако смо сада схватили да Бог није јединка хајде да то проверимо. Отворите Стари Завет и наћи ћете свуда као ово на пример: „Хајде да начинимо човека“. Говори се у множини. Не каже се „хајде на начиним човека“ у једнини. Други пример, Исус Христ се на самом Распећу, са крста обраћа некоме, обраћа се оцу свом. Значи Исус није једини Бог, он је део једне целине како смо то већ објаснили

Бога оца нико није видео.	Простор не видимо.
Бога Светог Духа не видимо.	Време нико не види.
Исуса Христа су видели.	Материја се види.

Исус Христ се прилагођавао људима, могли су да га виде, опипају. Материју видимо, можемо да је опипамо, чак и да је разапнемо на крст.

138

Да видимо шта пише у Библији.
„Ја сам пут, истина и живот, нико не долази к Оцу осим кроз мене.“ (Исус Христ) Тачно је тако рекао Исус.

Да бисте дошли до вечности, до простора и времена морате прво проћи кроз материју, јер сте и сами материја. То је рекао Исус Христ.

Исус Христ је уствари Бог – Материја.

„Молимда сви буду једно. Као што си ти, Оче, у мени, и ја у теби, тако нека и они у нама буду једно....да постану попуно једно....“ (Исус, Јован 17:20-23)

Или другојачије речено. „Као што си ти, Оче у мени, и ја у теби,“ Енергија је у материји, материја је у енергији. „тако нека и они у нама буду једно...да постану потпуно једно.“ Тако људи, односно материја нека буде у Исусу и Богу једно, да постану потпуно једно, сједињена материја са енергијом.

Али, морамо ићи корак даље ка разумевању Бога. Нешто се ту још не уклапа, нешто недостаје! Ако позовемо Ајнштајна у помоћ онда ћемо схватити да недостаје енергија, нешто што је најважније, нешто што је изнад свега до сада реченог. Уосталом, знамо да је материја успорена енергија до тачке видљивости. Ако искључимо енергију из размишљања, онда морамо искључити и материју, јер она не би никада постала без енергије.

Тако смо дошли до закључка да је енергија створила материју. Па и Библија тврди исто да је Богородица родила, односно, створила Исуса Христа.

Ако сматрамо да је Бог трострука личност и онај део који зовемо Исус Христ, односно Материја, онда је логично да је Исус Христ дете Божје, јер се тако и

понашао на самом распећу када се обраћао оцу свом. Значи, Исус је морао имати свој почетак.

Исто тако и материја, односно универзум има свој почетак, а то у науци зову Велики прасак (Big Bang). То је уствари рођење Исуса Христа. Формирали су се прво кваркови и како се ширење настављало, формирали су се протони и неутрони. Затим се формирају језгра неких простих атома. Исус Христ је растао, развијао се, јавља се ширење универзума, звезде и галаксије су се формирале кад је универзум већ био стар. Тада је већ и сам Исус Христ био стар. Шта ће се дешавати са Исусом Христом на крају свега тога? У будућности универзум може успорити и колабирати у огромном катастрофичком распаду, или може наставити да се шири док на крају не постане празнина без икаквих карактеристика. То би био крај Исуса Христа, значило би смрт. Не само његову него целе васионе.

Цела васиона је жива функционише као временска спирала, то је однос простора и времена у етру (енергија-информација) из које настаје материја и у коју се материја поново враћа (из црне рупе опет у црну рупу). Врло је важно схватити настајање првобитне материје из етра, те првобитне супстанце која прожима цео Универзум и тај процес непрекидно тече тако да се материја истовремено и раствара у етру. То је повезано са ротацијом налик на навијање и одвијање сата. То значи да се материја повећава до одређеног степена када се враћа поново у етар. Зар то нису експлозије звезда?

Вратимо се поново Библији и науци.

Али ту постоји и Богородица, она је уствари енергија и то не безлична како је наговестио Ајнштајн, већ енергија троструке личности која обухвата:

ПРОСТОР, ВРЕМЕ И МАТЕРИЈУ.

Богородица је родила Исуса Христа. Енергија је „родила“, створила материју. Мајка увек постоји пре сина, тако је енергија постојала пре материје. Енергија је створила материју која је створена у црној рупи. Да сада све то поједноставимо. Саставни део Бога (Свето Тројство) убацује део себе-Информацију у Црну рупу (Енергију) и у Црној Рупи (Енергији) ствара се Материја која излази из црне рупе у виду Великог праска. Тако је створена материја која се налази у плазми, етру око 4,5% . Тако је створен свемир. Исто то можемо да кажемо сада још једноставније ако направимо компарацију између науке и Библије.

Постоји Марија, постоји Енергија у виду Црне Рупе.

Постоји Свети Дух, постоји Информација.

Свети Дух оплоди Марију и створи Исуса Христа.

Информација уђе у Црну рупу и створи Материју.

Богородица избаци из себе, роди Исуса Христа.

Црна рупа избаци из себе Материју. Велики прасак.

Али сада се намеће нешто као загонетка и тражи своје објашњење. Марија има своју мајку која ју је родила, њена мајка има своју мајку такође и тако идемо у бесконачност, јер увек је нека мајка родила нечију мајку. Шта то значи?

То значи да је Великом праску претходио исто неки Велики прасак, и тако у недоглед. То исто значи да следи следећи Велики прасак који ми нећемо срећом доживети. Из свега овога може се извући закључак да у свемиру није постојала само једна црна рупа за коју ми знамо. Постоји их много. Свака црна рупа увуче у себе прво најближе звезде, затим све околне галаксије, сабије их до тачке антимаерије и онда их у једном тренутку избаци из себе.

То је велики прасак . То су уствари ерупције звезда за које наука зна да постоје. Ако ме неко пита шта једе Бог, чиме се храни, мој одговор у шали је, да једе звезде за доручак, галаксије у подне, мало се одмори и одспава, па сутрадан све то опет избаци из себе путем великог праска. Ово вам све овако опширно објашњавам да схватите да не постоје само ове димензије за које знамо, него постоје бар још десетак сасвим различитих димензија које су одвојене временом. То сазнање нам је важно јер ја управо тврдим и наставићу даље да објашњавам да поред нашег свемира постоји сигурно још један а то је свемир саткан од чисте енергије свести.

Зар то не може да се, не симболично, већ стварно пренесе на сам живот? Све биљке, животиње и људи излазе из црне рупе проживе извесно време на Земљи и сви се враћају опет у црну рупу.

С обзиром да чврсто верујем да је Библију писао сам Бог преко одабраних људи, заинтересовао ме је много један мали али кључни делић Библије.

„И РЕЧ БИ У БОГА И БОГ БИ РЕЧ“.

Питао сам се шта то значи. Онда сам схватио.

То је уствари ИНФОРМАЦИЈА.

Енергија је уствари Информација. Ја сам убеђен да у васиони постоји информација „неповезана са материјалним носиоцем“ која дејствује тако да ствара саму материју. У неку руку може да материју заиста рађа празнина, односно физички вакуум и да до тога уистину долази уз помоћ речи: „И реч би у Бога и Бог би реч“.

Да се закључити да у васиони постоји информација-неповезана са материјом, која не само да је

неповезана, засебно, него да та „информација“ ствара и саму материју.

Овде је интересанто споменути да је то као у Библији: „И Реч би у Бога, и Реч би Бог“. Или уместо Реч би Бог, може да стоји и Бог би Реч. Ово је такође доказ да Библију треба схватити много озбиљније него што се схвата.

Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. Према њиховим открићима, природне константе (непроменљиви бројеви, као што су снага гравитације, наелектрисање електрона или маса протона) су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли да буду међусобно повезани, а звезде, цео космос и живот не би постојали!

Надам се да смо успели да објаснимо да је Бог створитељ света, значи и творац материје. Применимо ли Ајнштајнову теорију релативности, моћи ћемо да извучемо веома занимљив закључак. Принцип релативности нас учи да су простор и време атрибути енергије. Значи Енергија је створила простор и време, онда простор и време не могу да садрже Бога, односно Бог не може да постоји у простору и времену.

Ако сада то излагање поједноставимо:

БОГ-БОГОРОДИЦА је ЕНЕРГИЈА-ИНФОРМАЦИЈА
која садржи у себи: ПРОСТОР, ВРЕМЕ И МАТЕРИЈУ.

Не би то била безлична енергија, већ права енергија једне троструке личности. Закључак је врло једноставан.

БОГ ЈЕ БОГОРОДИЦА, БОГ ЈЕ ЖЕНА.

Ако сада одбацим људску логику свакако да БОГ не може да има пол (мушко-женско) онда остаје једини закључак:

БОГ ЈЕ ЕНЕРГИЈА КОЈА САДРЖИ У СЕБИ ИНФОРМАЦИЈУ КОЈУ ПРЕНОСИ КРОЗ ВРЕМЕ МАТЕРИЈИ КОЈА СЕ НАЛАЗИ У ПРОСТОРУ.

Црква тврди да се Бог налази у нама што је тачно (енергија је убацила информацију када је сперматозоид

оплодио јајну ћелију и створио човека) али се сада поставља питање да ли се ми налазимо у Богу? Ако је материја саставни део Бога, а јесте, а ми смо материја, уствари ми смо оно што се назива Исус Христ. Ми не да се налазимо у Богу, ми смо саставни део Бога, јер Исус Христ (материја) је саставни део Бога.

Изгледа запањујуће је тврдити да смо ми људска бића Бог. Ако Црква већ зна да се Бог налази у нама, што је тачно, а тачно је и да се ми налазимо у Богу онда се сам закључак намеће. Рећи ћете свакако наивно, па зашто онда умиремо, када смо саставни део Бога. Па ко вам каже да ми умиремо. Бог, је Бог живих, а не мртвих тако је рекао у Старом завету. Па морамо да верујемо у оно што Он нам говори. Ми смо научили материјалистички да размишљамо, јер нам је дугогодишњи атеизам испрао мозак, ми стално под смрћу подразумевамо материју, тело. Заборавимо већ једном материју, заборавимо тело, нама је Свети дух (читај Бог) убацио информацију приликом стварања нашег материјалног тела колико ћемо времена провести на Земљи. Када нам то време истекне, када се информација прекине, онда се свест и подсвест који чине чисту енергију свести заједно са информацијом коју су добили од Бога (животни дух или животна енергија) враћају у паралерни свемир који се састоји из чисте енергије свести. Па тај паралерни свемир је саставни део Бога, па то је сам Бог. Ми смо стално саставни део Бога или се стално налазимо у Богу, или се Бог стално налази у нама и то је један циклус који се само понавља. Ако заборавимо на материју, на наше тело које се дезинтегрише у земљи, онда ћемо схватити шта значи не умирати него заспати. Јер, та наша енергија свести која се налази у том паралелном Космосу опет се враћа на Земљу за нови циклус и биће неко ново тело које ће се створити захваљујући информацији коју ће убацити Бог.

Да се подсетимо, енергија се налази у материји, значи енергија се налази у нама јер смо ми материја, значи, Бог се стварно налази у нама. Како је енергија дошла до материје? Тако што је саставни део енергије, информација прошла кроз време и дошла до материје која се налази у простору.

Ако већ желимо да будемо у Богу (у енергији) не више као материја та ће нам се жеља испунити оног тренутка када се информација из нас коју смо добили непосредно преко времена (читај Светог духа) поново врати Творцу – Богу – Енергији. То значи да смо умрли. То сам објаснио у одељку о Смрти.

Свакако се питате како ће се информација вратити свом пошиљаоцу, односно Богу-Енергији, уствари, где се налазила док смо били живи. Налазила се у материји коју зовемо мозак у облику свести и подсвести који нису материја. Сада свест и подсвест чине једну нематеријалну целину, односно информацију која је добијена када је сперматозоид оплодио јајну ћелију (читај када је Свети дух убацио информацију у мртву материју, односно животни дух и тако створио човека). Свест-подсвест-информација (животни дух, животна енергија) се после физичке смрти човека враћа кроз нематеријални тунел у паралерни свемир сачињен од чисте енергије свести-подсвести где чека на коначни исход зависно од проживеног овоземаљског живота да ли ће се поново вратити у овај материјални свет.

Свакако се питате да ли Бог (Енергија) има директног утицаја на ваш лични живот. Ајнштајн каже да је безлична енергија принцип. Значи нема директног утицаја на ваш живот. Ја мислим да није то тако једноставно. Мој би одговор био да има и да нема. То је двосмислен збуњујући одговор.

Да пођемо од тога да има. Ваш долазак у овај материјални свет из паралерног свемира чисте енергије

свести је диригован процес на који ви нисте могли да утичете. Једноставно нико вас није питао да ли хоћете да будете рођени. На долазак у овај материјални свет долазите тако што већ постоји материја (ваш отац и мајка) енергију-информацију убацује време (Свети дух) које вам и одређује временски период боравка на Земљи. Са том информацијом ви сте добили и генетски код и од кога не можете побећи и ви сте детерминисани да ће ваше тело бити тако какво је.

Али, поред материјалног генетског кода који је наука, односно медицина скоро објаснила, постоји и емоционално психолошки код, односно, постоји један континуитет исто као и код материје. Па је неко по темпераменту колерик, интеллигентан, паметан или глуп, има добре или лоше карактерне особине, или је предиспониран од самог рођења да буде криминалац или убица или интелектуалац или мајстор који је склон физичким пословима. Ту домаће васпитање и образовање могу врло мало нешто да ураде, да лакирају, односно да замаскирају оно што је дошло из паралерног свемира чисте енергије свести. Не може наука од неког ко се родио глуп да направи научника и, обрнуто, од некога ко се родио паметан да га направи да буде глуп, јер он то неће дозволити.

То је оно што је дириговано, то је оно што утиче на ваш живот, то је оно што Бог утиче на вас у виду „судбине“.

Ако знамо да је тело материја и да подлеже мутацији, онда за добијање карцинома и других болести не можемо кривити Бога јер он то није желео да неко добије.

Најбоље ћете схватити Бога ако би смо га упоредили са неким нематеријалним небеским компјутером (наравно да то није). Ваш кућни компјутер избацује дириговане податке, али ако погрешите и

притиснете случајно неку другу дирку на тастатури никада не знате шта ће да испадне по принципу случајности.

Други део одговора је да Бог-Енергија нема никаквог утицаја на ваш живот. Питате се како? Тако што вам је Бог дао слободу избора, није направио од нас роботе и аутомате. Док спавамо информација се налази у нама и Бог то контролише, јер ми дишемо, а да тога нисмо свесни нити можемо да утичемо на све физиолошке функције које се дешавају док спавамо. Бог може да одлучи да нас не разбуди, то не зависи од нас. Али, ако смо добили информацију да се разбудимо ми се будимо. Тек сада почиње наша слобода избора. Имамо милион комбинација у првој секунди шта ћемо да радимо. У свакој следећој секунди имамо слободу избора, да ли ћемо да перемо зубе или не, да излазимо на улицу и идемо лево или десно. Тако цео дан сами одлучујемо, док поново не заспимо и информација која је у нама (Бог је у нама) не преузме диригован процес спавања и сањања када нам шаље поруке, упозорења која ми не знамо да још увек тумачимо, јер се уопште не трудимо да сазнамо симболику сна, који је урађен на један алегоричан начин, где су догађаји латентни. Закључак: Све што нам се дешава у животу када смо будни, имамо слободу избора и сами смо криви за све последице које нас снађу због погрешног избора и све су наше овоземаљске материјалне награде због правилног избора.

И на крају да закључимо питањима која обично постављају деца али и одрасли: зашто не можемо да видимо Бога? Не зато што је он далеко, напротив, веома је близу, свуда је, у нама и око нас. Ово је аналогно нашој немоћи да видимо ваздух који нас окружује. Ваздуха постајемо свесни једино када дува ветар. Слично, Бога постајемо свесни једино кроз Његова дела, кроз која нам открива своје присуство.

БОГ ЈЕ ЉУБАВ

Човек је моћни креатор и својом креацијом имитира свог творца. Не постоји циљ који не можемо остварити.

Пошто смо ви, ја и сви остали једно, све што урадите се одржава на остале, чак и оно што помислите. Ово значи да једна ваша негативна мисао неће срушити свет, али ће свакаком одразити на људе у вашој околини. Али ако такве негативне мисли изговори Хитлер е онда може и да сруши свет.

Љубав је енергија која повезује Универзум.

Ваше мисли су енергија и сходно томе група мисли усмерена у једном смеру има већу снагу него једна мисао. Емоције су такође енергија, енергија је свуда и протеже се до краја Универзума. Ви сте такође енергија и то она која има вибрацију тачно одређене фреквенције. У човеку има много више него што он може да види физичким погледом. Човек има сопствено енергетско поље које га окружује, оно превазилази величину физичког тела и креће се свуда са њим.

Због тога када напустите физичко тело ви само мењате средину и појављујете се негде другде. Енергија која вас сачињава никада не може бити уништена или изгубљена. Потпуно исто се односи и на мисли које шаљете у спољну средину. Оне су такође форма енергије и због тога су трајне. Када вас мисли напусте, не могу се ничим избрисати, оне и даље негде постоје као мисли.

Енергија вибрира на различитим фреквенцијама. Фреквенција је брзина вибрације. Енергија која споро вибрира има нижу фреквенцију и она се види као нешто чврсто, као материја. Материја је уствари енергија успорена до тачке видљивости

Енергија која брзо вибрира има вишу фреквенцију.

Овакву врсту енергије не можете видети, она није материја, није чврста. Жива бића имају вишу фреквенцију од неживе материје, то значи да ваш комшија вибрира на вишим фреквенцијама него ваш радни сто.

Енергија највише фреквенције се назива љубав. Љубав је универзална енергија.

Разне димензије космоса, паралерног свемира разликују се по фреквенцији енергије која их сачињава Свака димензија има своју одговаралућу вибрацију тако и наш материјални свет има своју одговарајућу вибрацију. У овој материјалној димензији однос између узрока и последица је изражен кашњењем. Узрок и последица је однос који нам показује шта се дешава кад се енергија покреће. Мисли су енергија која изазива последице. У материјалној димензији ове последице касне. Имамо прво узрок а затим стижу последице а између њих се налази узрочно-последична веза. У вишим димензијама, односно палерним свемирима овај ефекат кашњења је све мање изражен и оно што помислите дешава се одмах. У овом нашем материјалном свету Бог је ствприо заштитни механизам који се зове кашњење зато што људи не контролишу своје мисли.

Склони смо да кривимо Бога за све болести које нас снађу. То је само због нашег незнања јер незнамо да енергија путује кроз људско тело системом енергетских тачки које су назване чакрама. Енергија делује кроз ове чакре и делује на физичко у зависности како је усмеравате. Емоције и енергије страха могу да зауставе или изобличе овај енергетски ток и то ће се свакако одразити на вашем физичком телу, разболећете се и бићете сами криви за своје здравље јер вам је Бог дао слободу избора а ви сте изабрали баш те негативне емоције и подпали сте под њихов утицај. Све што радите, рачунајући и размишљање, има ефекат на вашу енергију.

Узрок и последица значе да свака акција изазива

одговарајућу реакцију. Свака акција коју произведете захтева одређену енергију, а ова енергија мора да оде негде. Другачије речено, ова енергија не може да буде уништена него само преусмерена. Свака акција, мисао или емоција имају тенденцију да нешто покрену. То је узрок а негде мора да постоји и последица. Закон узрока и последице подразумева да сте одговорни за све што долази од вас укључујући ваше мисли и осећања.

Мисли су узрок и оне увек изазивају одговарајуће последице. Зато постоји ефекат кашњења у материјалном свету јер мисао се преображава у материју. Много је лакше да видите последице физичке акције јер нема ефекта кашњења. Сечете секиром стабло дрвета и одмах видите како оно пада. Када пошаљете неку негативну или позитивну мисао не видите одмах ефекат, јер ефекат се може видети после пар дана, месеци или година, али увек дође, никада се не деси да нема одговор на ту вашу мисао која је преточена у изговорену реч или написану на папиру реч. Да закључимо да свака акција има једнаку, а супротну реакцију. Ефекат реакције садржи потпуно једнаку количину енергије али из супротног смера. Врло просто речено-што год шаљете то вам се враћа.

Ако делујете на енергију са којом дођете у контакт, постоји систем који је враћа у првобитни облик-то је карма. Карма нема ништа са моралом. она није добра или зла-она само уравнотежава енергију. Физички карму искусите кад год вам се нешто врати што сте послали а ви то не схватите да сте ви узрок него тумачите као судбина. Није то судбина, ако је судбина ви сте је створили својим негативним или позитивним мислима. За сваку акцију постоји једнака реакција из супротног смера. Ако шаљете љубав онда ће она и стићи од некога, ако шаљете мржњу, мржњу ћете и добити. Често на последице чекамо извесни период времена.

Замислите какав би хаос настао без ефекта кашњења.

Сетите се само ваших снова и како су они хаотични. У вишим димензијама је однос између узрока и последица много директнији. У астралном нивоу где одлазите у сновима, када нешто помислите то се одмах појави. У сновима нема ефекат кашњења то сте вероватно и сами приметили.

Када физичко тело умре, човек настаља да живи зато што живот не зависи од физичког тела. После смрти човек остаје потпуно исти. Наравно исти-исти у односу на стање свести, али се ослобађа ограничења физичког тела. Додуше и даље је ограничен фреквенцијом енергије који је достигла његова свест. Ако је вибрација свести ниска човек ће се наћи на нижим нивоима астралног плана. Нижи ниво свести значи одсуство контроле физичких импулса, што може изазвати акције као што су крађа или убиство. Збрка емоција такође одржава низак ниво свести и садржи велику количину бола.

Нижи астрални ниво је базиран на оваквим емоцијама, тако да то није најбоље место где би смо се одморили после живота на земљи. Тамо вам се чини као да имате стално ноћне кошмаре. То је место које већина људи назива-Пакао. Ако је човекова свест више вибрације он иде на место које има исту такву вибрацију. Тамо налази мир и то онда може да се зове како би већина људи рекла.Рај.

Разлог зашто се појављујемо у физичком свету је да искусимо и учимо. процес учења вам омогућава да избистрите мисли и очистите емоционалну енергију вашег бића. Ово подиже вашу вибрацију и омогућава вам да напредујете кроз више димензије.

Која је сврха живота на Земљи. Ваш главни задатак је да се придружите свеобухватној енергетској сили коју ја зовем Бог. Да ли верујете у Бога или не, није битно. Он је интелигентни енергетски извор, Творац који ствара и прожима све. То је сврха живота придружите се Богу.

Сада се поставља друго питање, на земљи сте рођени

свакако са неким разлогом. Физичко тело и физичке околности су вам дате да можете да урадите нешто физичко. То би могло да буде чисто преживљавање што нажалост огромна већина и чини и после мора поново да се враћ у нови циклус и поново и поново све док најзад не доживи просветљење. А уместо преживљавања један јако мали број људи већ у овом циклусу уместо пуког преживљавања у гомилању материјалних добара, они су доживели просветљење. Просветљење је да чујете своју душу, да јој омогућите њеној светлости да засија тако што ћете пронаћи у себи Бога а игнорисаћете те сва материјална добра овога света.

Лични развој је пут који вас води кроз физички свет. Личним развојем прочишћавате енергију од које се састојите. То подиже вашу вибрацију и помаже вам у кретању кроз физички ниво. лични развој се заснива на животу, искуству и учењу из искуства. Он је сврха вашег живота, спајање са извором је сврха живота уопште.

МОЛИТВА

Фројд је рекао да сан ствара добре услове за телепатију. Ја мислим да сан ствара добре услове за пријем информација од Творца. Али не треба седети и чекати да се Творац сам јави, зар није боље да му пођемо у сусрет. кроз молитву и тако можемо досећи Бога.

Ваше речи имају моћ. Када се сконцентришемо на мисао, она постаје стварност јер је наше тело претвара у акцију.

Свакако се питате да ли Универзум рамишља?

Може ли универзум размишљати о себи? Знамо да бар један његов део то може: ми. Зар није разложно закључити да то може и целина?

Да ли је универзум равнодушан према нама? Како би могао да буде? Ми смо његов део и узајамно се прожимамо.

Генетски сам програмиран да научим да ходам, то је Божје дело. Сада када сам то научио, рутински кораци зависе само од мене. Међутим неки кораци у животу нису рутински и да бих донео одлуку може ми требати информација која се не може добити путем пет чула. За ово се обраћам Богу. Молим се.

Из перспективе наше дуге историје ми људи, само што нисмо завршили један стадијум еволуције. То је био развој нашег мозга. С тим је сада завршено, то је готово, имамо све мождане ћелије које требају да добијемо. Следећи стадијум је већ у току: развој нашег ума.

Најбоља дефиниција стварности јесте да је то један заједнички сан. Све је енергија. Разлика између боје и звука, космичког зрака и телевизиске слике јесте у фреквенцији, или шта енергија ради и којом брзином. И материја је такође енергија, и то енергија која је успорена до тачке видљивости. енергија која ради нешто друго, у

неком другом облику. Занимљиво је да у свету супротности: горе и доле, црно и бело, брзо и споро-за енергију не постоји супротност. То је стога што не постоји ништа што није енергија, укључујући вас и мене и све оно што мислимо. Мишљење преображава енергију из једног у други облик.

Могу ли мисли утицати на ствари? Наравно, енергија може.

Могу ли мисли могу утицати на догађаје? Наравно, енергија може. Да ли је време енергија, свакако у енергији се садржи и време.

Прошлост праволиниски тече кроз садашњост и утиче у будућност. Предстојећи догађаји бацају своје сенке унапред, а ми се можемо обучити да их видимо. Ова способност предвиђања будућности се зове прекогниција.

Ако будућност можемо видети и сада, она мора као претходницу послати неку врсту енергије у коју се можемо укључити као материја. Да би време могло да пошаље било какву енергију, било, где, оно и само, мора бити енергија. Значи Време је саставни део Енергије, исто као и Простор и Материја.

Већ смо објаснили да је део енергије-информација прошла кроз време и ушла у материју која се налази у простору и самим тим је омогућила повратну информацију од материје (људског мозга) ка Енергији. Сада Енергија (читај Бог) прими ту информацију оног тренутка када дође до расцепа времена и простора да пропусти ту повратну информацију. Сада је на Богу да врати опет ту информацију ономе ко му је послао да би му одговорио на молитву и помогао му или не заслужује одговор.

Зашта би Бог испуњавао наше молитве? Најачи разлог је вероватно што смо већ успоставили однос са Богом и што смо желели да га следимо. Бог је имао право

да нас усмерава у животу и ми смо му то дозволили. Бог просто жели да се ми на њега ослонимо као и сва деца света, на свог оца.

Па зашто Бог не услишава свачије молитве? Можда је то зато што особа нема лични однос са Богом. Можда зна да Бог постоји али му тражи само помоћ кад њој то затреба и одговара и после тога игнорише Бога и даље. Али онима којима се молитве ама баш никако не услишују вероватно да немају никакав однос са Богом. *„Гле, није краћала рука Господња да не може спасити, нити је отежало ухо Његово да не може чути. Него безакоња ваша раставише вас с Богом вашим, и греси ваши заклонише лице Његово од вас, да не чује“*. Значи, питање је да ли познајеш Бога и да ли Бог познаје тебе? Бог од нас тражи да му верујемо, да ходамо по вери, али то није слепа вера. Заснована је на самом карактеру Бога. Аутомобил који иде преко моста у потпуности се ослања на мост. Уопште није важно како се возач осећа, о чему размишља, са ким разговара на задњем седишту. Ауто безбедно клизи на другу обалу захваљујући постојности моста, којем возач верује. У чему је разлика између моста и Бога? Нема разлике.

ЉУБАВ, ВЕРА И НАДА

Чиста љубав је „материјал“ од које је сачињена метафизичка (духовна) суштина света, док је сам Бог такође љубав, која није само атрибут, већ и „примарна супстанца“ из које је све настало.

Вера је најмоћније оруђе са којим човек располаже и нема разумевања без вере, као што нема истине без вере, о чему је говорио и сам Христ. Вера је ипак чекање онога чему се надамо, и доказивања онога што не видимо.

Нада представља снагу духовног погледа у будућност, а манифестује се као машта и способност визуелизације и само у садејству љубав, вера и нада највећа је моћ. Све што није усклађено са ова три принципа метафизичког закона пре или касније пропада, нема никакву вредност, подложно је злоупотребама и неће усрећити човечанство.

Као што видимо у овој књизи није могуће све објаснити уз помоћ науке. Само уз помоћ натприродног покушаћемо да разумемо мистерију постојања.

СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

Шта се дешава са нама када умremo док нас Бог поново не створи? Наука не може да уђе у тај домен, али сам Творац даје извештај како је створио човека, то је записано у Старом Завету:

„Створи Господ Бог човека
од праха земаљског и дуну му
у нос дух животни и поста човек душа жива.“
1.Мојсијева 2,7

Ако знамо да се наше тело састоји од 88,9% водоника и кисеоника, 10% од угљеника и азота а мање од 1% свих осталих елемената, онда схватамо да смо стварно прах земаљски, јер се од тога састоји и Земља. Оно што видите, то је материја и то је записано у генима и зато ми можемо једни друге да клонирамо. Ту физичку подлогу можемо да репродукујемо, јер то је прах земаљски. Потребан је сада дух животни, а то је друга компонента да би смо били целина. Бог је човеку удахнуо дух животни, животну енергију кроз нос и зар човек не дише кроз нос? Тек тада када Бог то уради настаје душа жива.

Да резимирамо. Шта је човек? Човек је спој мртве материје и духа животног. Шта је онда тело за душу?

Тело за душу је затвор, и да је према томе смрт бег или ослобођење из тог затвора. Душа долази у материјално тело из вишег божанског постојања. За човека је рођење сан и заборав, јер душа прелази из стања више свести и у међувремену заборавља истине које је знала у прошлом бивању изван тела. Према томе смрт је буђење и сећање.

ДА ЛИ ПОСТОЈИ ДУША?

Када човек умре шта се дешава са њим? Шта каже Стари Завет?

„И врати се прах у земљу,
како је био, а дух се врати
к Богу, који га је дао“

Проповедник 12,7.

Кад човек умре дух се врати Творцу а прах земљи. Сада се свакако питате, а где је душа? Душа не постоји! То је важно да схватите, јер сте живели у заблуди да постоји душа. Питате се како је то могуће? Да анализирамо опет почетак, жива душа настаје спојем мртве материје и духа животног. Када се дух врати Творцу остаје само материја, тело покојника које ће се убрзо дезинтегрисати, распасти и од њега ће постати земља, прах земљани. Закључак је да је живо биће-човек уствари душа. Спајањем праха и духа добија се душа. Човек кад умре, то је крај и никаква душа не постоји, као кад спојите сијалицу и струју и добијете светлост. Кад нестане струје сијалица не гори.

„Изађе из њега дух, и врати се у земљу своју, тај дан пропадну све помисли његове,, Псалм 146,4

Остаје само материја која ће се временом дезинтегрисати, јер наше тело има исти састав као и земља. Све је живо. Ништа не умире, све се преобраћа у другу нову форму. Ништа није изгубљено, ништа није створено. Све што је створено то је створио Творац. Како може то да нестане да се изгуби што је Творац створио? Све је трансформисано. Ништа није плен смрти. Све је плен живота. Све је онако како је Бог то створио. Протити као јединице живота живе и хране се и након смрти

организма јер живот је неуништив. Тако микроби у организму настају управо зато што су у функцији самог настанка и одржавања живота организма. Све је у природи у сталном настајању и стварање материје односно у њеном повезивању и разградњи.

Људски организам који природа препознаје као мртав, наставља и даље да живи тако што се материја разграђује и оно што више не може да функционише као до тада и све се враћа у форму протита, обрнутим редом. Тако сваки леш има свој живот. Ову разградњу врше протити (честице живота) који се формирају у бактерије и црвиће. Чим постоји нешто што једе то значи да постоји форма живота. И када нема више хране онда можемо слободно да кажемо да је човек жив и после смрти и да је појео самога себе. Ако погледамо леш у стакленом сандуку видећемо да нема више ткива само је остала гардероба и кости. Кости се по истом принципу разлажу само је потребно много више времена, у питању су хиљаде година.

Питамо се где је ткиво, где су црвићи, где су бактерије, у суштини своди се на једно питање где је материја. Ако знамо да је материја енергија успорена до тачке видљивости, то значи да је материја прешла у енергију коју ми нашим чулима не можемо да препознамо. Честице тог бившег тела су сада енергија и она излази из тог стакленог сандука, излази из земље и утапа се у океан енергије који се налази у плазми, односно вакуму којни је ограничен простором.

ШТА ЈЕ СМРТ ?

Питате се онда свакако шта је смрт? Творац је смрт поистоветио са спавањем. У свим светим текстовима наћи ћете увек да кад неко умре Творац каже да спава. Исус је рекао да је девојка коју је вратио из мртвих спавала, Лазар је исто спавао, значи сви мртви спавају. Исус је само неколико њих разбудио да покаже људима да је то могуће и да то чека све људе. Зашто спавање и шта је спавање?

За онога ко спава то је тренутак, а да ли је он спавао четири сата, шест или осам сати то је свеједно, јер то је за њега кад се разбуди само тренутак. Може он да спава и сто година и хиљаду година и пет хиљада година, а кад се разбуди увек је то само тренутак. Он се сећа само задњег тренутка кад је легао да спава и ништа више. Кад га Бог разбуди после неколико хиљада година за њега ће то бити само тренутак. Тај период смрти је спавање тврди Творац, јер он лепо каже: „Ја сам Бог живих а не мртвих.“ Кад ово знамо не треба да се више бојимо смрти. Ослобођени смо од страха смрти.

Сада нешто лично. Смрт је за мене добитак, јер ћу бити са својим Творцем, али волим да будем жив због Вас, да Вас поучим, да напишем ову књигу а можда и следећу, да могу да Вам пренесем поруку, да Вас упозорим, да Вас опоменем да поштујете свих десет Божјих заповести ако то већ нисте чинили до сада, покајте се, јер још није касно за Вас. Шта ја у ствари хоћу од Вас, драги читаоче? Да се не плашите више смрти. Човек који познаје смрт, који зна да је то спавање, он се не плаши смрти. Зашто сам ја оптимиста?

„И много оних који спавају
у праху земаљском

пробудиће се,
једни на живот вечни,
а други на срамоту и
прекор вечни.“

Данило 12,2

Почнимо опет из почетка. Онај део Земље на коме су људи живели звао се Еденски врт. Људима је био намењен тај део да у њему живе и људи су добро знали да они нису били власници тог врта. Да би их Бог увек подсећао на то, он је посадио једно дрво да би људи знали да је он власник и неоспорни ауторитет. Речено им је да ово дрво не сме да се дира. Упозорио их је ако једу плод са овог дрвета постају смртни и сви ће умирати.

Адам је знао да постоји у Универзуму побуна небеских размера, знао је да је избачен Луцифер који се претворио у Сатану и пазио је добро на то дрво, јер је Бог одредио да га чува. То дрво је било као гласачка кутија. Ако једу плод са њега онда су изабрали Сатану и све оно што долази са њим: смрт, јад, беда, сузе, патње и болести. Једног тренутка се жена одвојила од свог мужа. На дрвету се појавила змија која је говорила људским гласом, а то је уствари био Сатана који се обратио жени.

„Ви који хоћете исправно да живите зашто дозвољавате да Вам Бог забрањује све. Ти си роб свога оца, зар не видиш жено? Нећете Ви умрети, већ када окусите забрањено воће Вама ће се отворити очи и видећете све лепоте света које сада не видите.“ Змија је на крају рекла:

„Ми смо Богови, какав Творац, придружите нам се.“

Тада је први пут изговорена највећа лаж. Нећете Ви умрети!

Нама се Творац открио у Старом Завету. Сви знамо да ће се појавити лажни Месија пре доласка Исуса Христа. Обратимо сада мало пажњу на Сатану који је предлагао својим следбеницима, паганима да њему на олтар приносе своју заклану децу. Они су то и чинили. Бог је тражио јагње а не људску крв. На крају је жртвовано и свето јагње, Божје јагње, односно Исуса Христа. Кад је стварао народе прво је створио Израел као први и свој народ коме је наменио бакљу којом ће осветлити пут свим другим народима, да виде шта ће се десити, да виде како ће Бог победити смрт, да виде како ће Бог испунити обећање које је дао Адаму да ће Земљу наследити они људи које Бог у светим списима назива кротким. У јеврејским списима су дата конкретна пророчанства како ће се понашати Бог у будућности.

Први пут је Исус дошао као јагње и дозволио да га бичују, муче и да крвари. По пророчанствима његов други долазак неће бити такав, неће доћи као беба, као јагње, доћи ће као лав, као Творац Универзума да се обрачуна са онима који не поштују моралне законе. Стално бацамо акценат на прошлост, али зашто свакако се питате? Захваљујући томе што знамо шта се дешавало у прошлости ми можемо да реконструишемо будућност, јер је прошлост кључ за садашњост а самим тим и за будућност. Творац није хтео да се испред нас нађе нека завеса и да не знамо шта се крије иза ње. Творац нас је обавестио! Није желео да ми будемо у неизвесности. Можда би требало нешто још мало да појаснимо, односно да утврдимо оно о чему смо говорили.

НАУКА И ПРОБЛЕМ СМРТИ

Проблем смрти је највећи проблем човечанства! Да ли ми можемо да досегнемо тај проблем или је то ван нашег разума? Ја мислим да прво треба да одбацимо заблуде конвенционалне науке и да пођемо једним сасвим другачијим, правим путем.

Конвенционална наука или биологија је наука о животу која тврди да је смрт неминовност. Они тврде да је човеков живот само пут између две болнице. У једној се рађа а у другој умире.

Ако знамо да је наука примењена логика, хајде онда да размишљамо сасвим другачије. Хајде да пођемо од нове науке, од палеонтологије која се налази у оквиру геологије и која проучава живот у прошлости и да на основу проучавања прошлости може да се предвиди будућност.

За нас је смрт непријатељ. Ја бих то сада формулисао мало другачије. Смрт је побеђени непријатељ. То је тврдио отац физике, Исак Њутн, отац микробиологије Луј Пастер, отац генетике Грегор Мендел. Ако три највећа ума човечанства то тврде, хајде да видимо са каквом то аргументацијом они располажу, али пре тога је ред да прво видимо шта каже конвенционална наука која се базира на еволуцији не само у животињском и биљном свету већ и у Космосу.

Сви знате њихову теорију праска, чувену експлозију у Космосу. Суштина њиховог погрешног учења је да је из неживе материје настао живот. То је за мене апсурд.

По Лују Пастеру, Грегорију Мендели и Исаку Њутну живот настаје само из живота. Треба да схватимо да је једноћелијски систем сложенији него цео Лондон, где постоје милијарде комбинација. Еволуционисти стално

инсистирају на прелазне форме са нижих на више. Како је онда могуће да је од експлозије у Космосу еволуцијом настао човек од једне ћелије до садашњег човека?

Конвенционална теорија, да нагласим још једном, тврди да је човек као жива материја настао од неживе материје.

Ајнштајн тврди да је човека створила безлична сила, а ја тврдим да је човека неко створио. Зар нам клонирање не говори томе у прилог? Ми данас можемо да клонирамо човека и добићемо у физичком смислу брата близанца сваког од нас, али само физички. Свако би имао засебну свест, подсвест, осећања итд. Не постоји духовно клонирање. Никада неће ни постојати, јер то може да уради само неко ко нас је све скупа створио. Најлакше ћемо разумети ако ставимо неку мртву материју у земљу, на пример циглу. Закопамо је и заливамо сваки дан. Никада неће да израсте кућа. Кућу треба да направи нека жива материја, човек.

Ако посадимо живу материју, семе, добићемо другу живу материју, биљку или дрво. Тако је и са људима.

Ако цигла проведе извесно време у земљи или на земљи, тј. уграђена у кућу, она ће се временом распасти, зато што се мртва материја распада, па и наше тело када умремо постаје мртва материја јер га је напустио дух који је био затворен у том телу.

Из медицине знамо да се сваких седам година апсолутно све ћелије у нашем организму обнављају. Шта све то значи? Какав закључак можемо на крају да изведемо?

Свако живо створење одржава Неко. То је доказ да постоји нека сила која нас одржава. Не одржавамо ми сами себе ни случајно, иако имамо свест.

Дрвеће нема свест, па ипак сваког пролећа оно се

расцвета, расте и даје плодове. Ко га одржава? Човек свакако не, јер расте тамо где и нема човека. Човек само користи његове плодове.

Вратимо се сада проблему смрти који за нас значи крај и да никада више нема новог почетка. А шта ако то није тачно? Шта ако има новог почетка? Закључак је веома логичан и прост.

Ако је Неко нешто створио и то одржава, онда Он може опет то да створи, зашто да не, зар нам Исус Христ не сведочи о томе. Питате се свакако зашто тај Неко то не ради! Одкуд знате да то не ради? Ми знамо само за ову једну једину материјалну димензију, а Творац може да ствара по свом нахођењу димензије које наш разум не може ни да предпостави а камоли да схвати.

Зашто ми који живимо у оквиру Западне цивилизације не признајемо учења других и много старијих цивилизација као што су хиндуизам и будизам који уче и врло прагматично на примерима доказују да постоји реинкарнација. Ми доминирамо над њима у стандарду и у прављењу материјалних добара да бисмо боље уживали окружени материјом, а они су се посветили духовном животу. Па зашто не схватимо да је дух примаран а материја секундарна!

Ако вулгаризујемо еволуцију до краја и тврдимо да су мене створили моји родитељи а њих њихови и тако даље у бесконачност ћемо доћи кад-тад до првог човека. Ту конвенционална наука пада, јер то еволуција не може да објасни. Тог првог човека је створио Неко! Ко је тај Неко, сад се намеће питање?

Конвенционалисти тврде да се пре 3,5 милијарде година из мртве материје створио живот, али то не могу да докажу, јер од цигле данас не могу да направе ни жабу, а клонирањем се може направити човек.

Каква је то сила и како функционише то не знамо још увек! Оно што знамо јесте да је човека створило живо биће преко наших родитеља. Не само да Неко жива бића одржава већ их и размножава. Како? Преко наших родитеља! Постоји једна велика заблуда да човек настаје кад се рађа. Човек настаје оног тренутка када сперматозоид оплоди јајну ћелију. Постоји само једна јајна ћелија спремна за оплодњу и према њој иде неколико милијарди сперматозоида који долазе од оца. Како то да сви застану пред омотачем који пробијају, али само један сперматозоид улази. Зашто сви не нагрну унутра кад им је пут слободан? Зашто по еволуционизму не уђе најбржи, најспособнији, најачи сперматозоид? Зато што је то диригован процес, неко то одређује, диригује! Ко је тај Неко?

По еволуционистичком учењу, теорији вероватноће било би исто као кад би књига рекла да ју је створила штампарска машина.

Ако смо схватили да теорија која тврди да је живот настао од неживота апсурд, ко је онда давалац живота?

Ако постоји, а постоји потенцијални давалац живота онда можемо да кажемо да је смрт потенцијални побеђени непријатељ. Зашто тако мислим?

Ако је неко срушио мостове, ти мостови не могу да се направе сами од себе. Не може то да уради сама нежива материја! То може да уради само жива материја, човек.

Исто тако онај Творац који је створио човека он може то опет да уради. Зашто Он то не уради поново? А зашто би и урадио? Да ли неко то уопште и тражи од њега? Не! Зашто? Зато што се уопште не трудимо да успоставимо контакт са њим и да га замолимо да нам да информације о свему како би се брже развијали и како да победимо смрт.

Један од феномена или боље речено заблуда је

гробље. Кад одете на гробље на већини споменика пише да је то вечна кућа над којима плаче родбина за покојником, јер мисли да се никада више неће видети са том особом. Али нико не примећује да се нешто буну у човеку што више неће видети своје вољено биће. Зар је могуће да је ту крај? Како то да сазнамо? Кома да се обратимо за помоћ да то сазнамо? Од кога да добијемо информацију? Да ли тај проблем, проблем смрти може уопште да се реши? Од науке свакако не можемо да добијемо информације, јер је она немоћна да нам да одговоре, а да може она би тај проблем решила. Да се обратимо Цркви? Црква се ушанчила у своје догматске ровове и не нуди вековима ништа ново. Да ли стварно не знамо коме да се обратимо или нас то једноставно не интересује јер смо се помирили са судбином да морамо умрети? Ако то не знамо, како онда знамо кад нам се поквари телевизор и зашто онда не идемо у касапницу или пекару да га поправимо? Идемо код мајстора који поправља телевизор, ономе ко је стручњак, ко га је пројектовао, измислио и направио. Из овог можемо да извучемо прост закључак.

Кад је у питању човеков живот, коме да се обратимо? Само ономе ко је давалац живота и он ће нам дати праву информацију. Ако се држимо теорије праска и еволуције онда ово питање немамо коме да поставимо. Напротив, цела природа указује на интелигентни дизајн и указује да постоји Творац који је све то створио. По мени је најбоље да се за питање живота после смрти обратимо ономе ко је давалац живота. Многи од Вас ће рећи како да се обратимо кад Творац ћути и одкуд знамо да ли је Творац заинтересован да се обрати човеку и да одговори на његова питања и да ли је Творац заинтересован за човекову судбину и човеков живот. Творац уопште не ћути,

него ми нисмо заинтересовани да га чујемо. Творац је заинтересован и те како да се обрати нама као својој деци, он то и ради, али изгледа нема коме, јер ми то игноришемо. Зар у Старом Завету нема историјских извора који се поклапају у најситнијим детаљима о ономе што се већ десило, шта се дешава и шта ће се десити? Нас је вишегодишњи атеизам ослепео и осакатио па нисмо ни знали да постоји Библија, а они који су знали нису је ни читали, а они који су је читали, читали су је као роман, јер нису хтели да је примене на своје личне животе. Зар тамо не пише у обавештењу које је Мојсије примио од Бога како да се понашамо, а што је погрешно преведено као десет Божјих заповести? То нису никакве заповести, јер нам Бог није ништа заповедио већ објаснио као својој деци, као што и ми треба да објаснимо својој деци. Један пример је довољан. У Старом Завету лепо пише не лажи. „Да ли постоји иједан човек на Земљи који не лаже?“ Како онда тврдимо да Творац ћути и како онда тврдимо да он није заинтересован за нас? Пре би се могло рећи да ми нисмо заинтересовани за њега, јер не прихватамо оно што нам је објаснио и препоручио како да се понашамо. Па зашто се онда чудимо што сви умиремо на Земљи? Изгледа да вековима не постоји човек који није прекршио ни једну Божју препоруку или како Црква каже заповест.

Ако смо глуви и слепи за оно што нам је Бог откривао, а самим тим и сам се нама открио да би смо схватили да Он постоји, како то да нам не пада на памет да се питамо, рецимо, како је Мојсије могао да зна за диносаурусе кад није живео у то време па да их и лично види. Неко га је обавестио, неко му је дао ту информацију коју је он записао. Тај неко је могао да буде само Творац. Шта хоћемо још? Зар нам је то мало? Како је знао све о кањонима кад није ни знао шта је кањон, јер то није могао

физички у то време да види? Закључак је да је Мојсије све то добио од надприродног фактора и све је то лепо записао за будућа покољења, за нас. Све је то бадава кад огромна већина човечанства а посебно научника верује у еволуцију, верује у Дарвинизам, верује у прасак. Онда је Творцу остало једино да дигне руке од нас и да нас препусти нашем личном избору и да водимо ратове и да се убијамо до коначног истребљења да би смо испунили Дарвинову теорију да природном селекцијом кроз ратове опстају најјачи, најбољи, а слабији нестају. То важи и за нације, народе и државе. Оно што је писао Мојсије, а и многи други после њега, може један део да се науком тестира и да се утврди ваљаност тих списа, док други део не може науком да се потврди или да се оповргне. За овај други део остаје нам само да верујемо на основу овог првог дела где смо стекли поверење у праве информације које смо науком доказали да су ваљане. Да се вратимо опет нашем проблему смрти.

Једини начин да победимо смрт је да се информисемо зашто и како је настала смрт на планети Земљи. Ако се послужимо науком да је у нашем генетском коду записано да се човек развија до своје 25-те године живота, а после тога почиње да стари, ми можемо здравим начином живота да га продужимо или обрнуто да га скратимо, али у сваком случају сви умиремо. Еволуционисти, односно материјалисти сматрају ако би се у људском организму пронашао код који доноси информацију у ћелију о старењу, онда би смо могли да прекинемо ту информацију и човек не би старио, био би вечно млад. Зашто је Творац убацио ту информацију у наш организам да би смо старили и умирали? Зашто ћелија рака никада не стари, већ напротив стално се умножава и тако прогута цео организам кад дође до метастазе?

Свакако да је Творац имао разлог што је убацио информацију у наше гене да старимо. Зато што нам је дао слободу избора кад смо се одвојили од њега, кад смо избачени у овај материјални свет заједно са Луцифером. Шта смо ми урадили са нашом слободом избора? Узмите историју и прочитајте шта смо радили са том слободом избора. Да нам је Творац дао, рецимо, да живимо 500 година, замислите шта би за тако дуг временски период урадио Атила, Бонапарта, Хитлер, Стаљин.. Па они би збрисали цео људски род. Да се то не би десило Творац нам је ограничио животни век са шансом и надом да га можемо сами продужити. Кад Ви, драги читаоци, сами одлучите да до краја Вашег живота нећете више никада слагати, а камоли радити неке друге гадости, односно газити Божје препоруке или како Црква каже да не кршите Божје заповести, тек тада ћете схватити да постоје два времена, једно је смисаоно време а друго је време које тече. Тада ћете схватити да човек не умире, у једном тренутку заспи а у другом се буди. Није важно колико је то времена које тече, 10 или 100 година. Важно је смисаоно време а то је тренутак. После смрти, следећи тренутак је живот. Надам се да сте схватили да је наш живот и наша смрт у нашим рукама. Најважније је лично искуство, зато контактирајте Бога, обраћајте се њему лично, не треба вам посредник, а Црква је најобичнији посредник између вас и вашег Творца. Зар је вама потребан посредник кад комуницирате са вашим пријатељима и вашим најдражима? Само лично познанство са Творцем које ћете остварити ако му се директно обратите може да реши ваш проблем смрти и да вам продужи живот.

Та наша веза са Творцем или није никада постојала или смо је сами прекинули и зато је сада задњи час да је сви успоставимо поново. Човек није створен да умре, он

има генетски потенцијал за вечни живот, али информација коју је добио у генима каже: „не, ти ћеш да умреш.“ Тај процес може да се заустави. Питате се како? Тако што човек треба да се споји са извором живота, а то може на два начина.

Може индивидуално да има комуникацију са Творцем, али постоји и колективно повезивање са Творцем. Исто као што постоји индивидуално и колективно надприродно искуство. Кад је у питању колективно повезивање имамо најбољи пример повезивања једног целог народа са Творцем а то је јеврејски народ. Јеврејин значи духовно биће, није то нација као например Немац, Француз. Знамо из Библије доста примера где су се Јевреји директно повезивали са Творцем.

ДА ЛИ ПОСТОЈИ НАДА ДА

СЕ СМРТ ПОБЕДИ?

Зашто смо прихватили проблем смрти као неминовност? Да ли постоји нада да се смрт победи? Проблем смрти је једном у људској историји решен. Како је решен и када? Проблем смрти је решен на један експериментални начин. Нико од живих људи не верује да се смрт може победити и најјачи доказ за те наше тврдње је да нико није устао из мртвих, да се нико није вратио.

Поставља се питање откуд смрт, одкуд се она појавила и зашто не живимо вечно или бар 500 година?

Бог је створио Универзум и законе по којима он функционише. Тако поред свих осталих закона (као, на пример, закон гравитације) постоји и закон живота по коме се одвија живот, по коме све тече. Поред свих закона у Универзуму најважнији је закон живота, јер је сам живот најсложенија појава природе. Какав је то онда закон по коме се живот одвија?

То је морални закон по коме живот може да се одвија. Све остале законе можемо да прихватимо или не прихватимо, не можемо ми гравитацију да не прихватимо, она делује мимо нас, мимо наше воље. Морални закон можемо да прихватимо или да не прихватимо, а то зависи само од нас. Одбијање моралног закона доноси смрт и зато се смрт и појавила као казна за кршење моралног закона. Апсолутно сви људи иду у смрт, јер су одбацили морални закон који је Бог успоставио. Сви смо створени да живимо вечно, а човек је сам изабрао да иде у смрт, јер не живи по моралном закону.

Први човек је створен да вечно живи. Њему је дата слободна воља, слобода избора. Први човек је одбио да поштује морални закон, али су он и следећих десет

генерација ипак живели 900 година, јер нису кршили моралне законе као генерације после њих.

Генерације после Ноја живеле су све краће и краће, тако да су за само 16 генерација са 900 година спале на 100 година. Тај тренд скраћивања наставља се и даље и погледајте колико данас око Вас има стогодишњака.

Да бисте лакше схватили, знајте да је небеско царство као држава. Има свој устав из кога су проистекли закони, има свог Председника, а то је сам Творац. На Земљи кад неки криминалац згреши самим тим је изабрао смрт. Да ли постоји могућност да избегне смрт? Постоји ако га помилује Председник државе.

Исто тако и на небеском царству Председник, односно Творац може све нас да помилује. Да неко плати за нас на Земљи је кауција, а на небеском нивоу да за нас неко плати ко је невин и да би нас спасао смрти, Творац је уместо нас први поднео невину жртву и то је било јагње. Заклано јагње треба својим животом да плати уместо нас. Људи од Адама наовамо подносе жртву, јагње. Сада су они симболично пренели своје грехе на јагње. Човек је морао да закоље јагње, да крв пршти на све стране и на њега и да он види колико је кршење закона страшно.

Ној је после потопа одмах принео жртву. Са жртвовањем јагњади није се ништа постигло. Људи су све више кршили Божје законе. Требало је да прође 1000 година да Бог одлучи да уместо јагњади жртвује нешто најдрагоценије, свог рођеног сина. Појавиће се Месија, онај који је помазан, онај ко ће да плати грехове људи. Пре но што ће се појавити Месија, Бог је почео још од Аврама да бира од које лозе ће доћи Месија. Он је желео са Аврамом као почетком да направи посебан народ, изабрани народ на планети, јеврејски народ. Он ће водити порекло од Аврамовог млађег сина Исака, преко такође

његовог млађег сина Јакова који је имао дванаест синова и тако су настала дванаест јеврејских племена. Од тих његових дванаест синова најбољи је опет био најмлађи Мојсије кога су браћа продала трговцима који су пролазили пустињом идући за Египат. Причу о Мојсију знамо сви и нема потребе поново је препричавати. Суштина целе приче је да је Мојсије извео израелски народ (Израел значи победник). Бог је пре тога одлучио да неверни јеврејски народ буде више векова у ропству, да буде мучен, малтретиран, шибан, јер се клањао не Богу као Творцу него неким киповима, па макар и од злата направљених. Сад је Мојсије повео изабрани народ у обећану земљу Ханан, садашњу Палестину. Повео је 3.000.000 људи и од тога је било 600.000 одраслих мушкараца под оружјем.

Бог се тада на планини Синај показао људима, долази у огњу и пламену и Мојсију је дао написано својом руком на две табле 10 божјих заповести којих треба људи да се придржавају.

После добијања Закона од стране Бога прошло је 1.500 година, а људи и даље не поштују Божје заповести. Сад је једино остало Богу да направи религију која би била спој, односно копча између људи и Бога.

Бог увек упозорава људе на оно што ће се десити, тако и сада кроз пророчанства он најављује да ће доћи Месија, да ће послати свог рођеног сина који треба својом крвљу да плати грехе целог човечанства да бисмо сви ми могли да избегнемо смрт. Кроз пророчанство Бог је тачно дао родослов из које лозе ће доћи Месија. Пророчанство се десило пет векова пре но што ће се појавити Месија.

И појавио се Месија, појавио се спаситељ који за откуп наших грехова даје свој живот. Бог лично попримиће људски облик, онај који је створио људе,

долази онај који је створио Универзум. Бог је створитељ и ми смо створени. Бог рађа Бога а човек човека. Значи пре 2.000 година родио се Бог као човек (Бого-човек). Тад је он био човек као и ми и својим примером је показао да се може живети и поштовати свих десет закона.

Да се вратимо на сам назив овог поглавља, експеримент проблема смрти. Тај експеримент је успео! Свакако се питате како? Дошло је до Васкрсења. Да би се задовољила правна регулатива Божје државе Месија је морао да умре. Он устаје из мртвих, улази јавно у Јерусалим да сви виде да је васкрсао, да је устао из мртвих, да је решио проблем смрти. Само Васкрсење не може нико, никаква наука, никакав скептицизам ни атеизам да демантује. За само 300 година цела римска империја је прихватила хришћанство и римски император, највећи паганин на свету цар Константин прихватио је хришћанство и Исуса као највећег Творца. Рекли смо већ да је хришћанство спој, копча људи са Богом.

Нама је остало само да закључимо да је Творац овим експериментом решио проблем смрти. Ако је смрт побеђени непријатељ онда се све мења. Ако ми смрт прихватимо као неминовност, а тако је било до сада код свих људи на земљи, онда одлазимо у хедонизам, живот није вечан, смрт се полако приближава и зато једите, пијте и уживајте у материјалним добрима и на крају умрите. Питаћете се свакако зашто је било потребно Распеће, смрт Месије. Овим Распећем Творац је дао помиловање за све људе и дата им је могућност да сви почну из почетка да живе и да се придржавају Божјих заповести и тако ће решити проблем смрти. И шта су људи урадили? Ништа!

Можда проблем смрти треба посматрати и другачије. Зашто је Бог дао да се поштују 10 Божјих заповести, зашто се због непоштовања Божјих заповести

умире? Чему смрт служи? Зашто људи не живе много дуже, рецимо 500 или као некада 900 година? Не заборавимо никада да смо ми сви живели са Богом у посебном паралелном космосу који се састоји из чисте енергије свести и да смо одатле истерани или боље речено сами напустили и пошли за Ђаволом. Бог нас је иселио у материјални свет који је формирао на Земљи, дао нам је тело које се састоји од материје и омогућио нам да са нашим телом радимо шта хоћемо, дао нам је слободу избора, да га користимо за оно што нам је Ђаво обећао а нама се допало. Да једемо неконтролисано, да пијемо неконтролисано, да употребљавамо дрогу, да производимо средства за индивидуална и масовна убијања и да се убијамо до миле воље, мада то Бог контролише и када претерамо он заустави то и то се зове склапање мира између зараћених страна.

Један од разлога зашто морамо физички да умиремо је тај што Земља (као некада Аустралија где су истерани криминалци из Европе) не може да исхрани сво становништво. Зато је пре неколико хиљада година било онолико становника колико су људи са примитивним оруђима за рад могли да се прехране. Добили су бесплатно воће да једу, да скупљају плодове биљака и да лове животиње које су постојале из јединог разлога да би се људи њима хранили.

Како се технологија производње хране повећавала тако су и стизали нови људи из тог паралелног космоса чисте енергије свести и људи су се преко својих родитеља све више множили по принципу слободног избора. Што год је наука и технологија напредовала тако се и повећавало становништво на Земљи. То је био дириговани процес од стране Бога. Бог је уједно дозволио да се проналазе средства за масовно уништење која имају сврху

да зауставе неконтролисан раст становништва. Ако то није довољно помоћи ће и болести, као што су куга и колера које су проредиле становништво Европе.

Свакако се питате докле ће расти становништво на Земљи? Мој је одговор докле год наука и технологија могу да производе храну, која нажалост није добро распоређена тако да је неки имају исувише а неки све мање. Али и ту је Бог успоставио баланс. Они што имају сувише хране биће све дебљи, све болеснији, брже ће умирати, јер ће сами себи скраћивати живот и имаће све мање деце тако да ће убрзо доћи на ниво просте репродукције. Док они делови Земље где недостаје храна, Африка, Индија, Кина имаће све више деце, биће све виталнији и здравији и доћи ће до померања становништва према изворима хране. Немци на челу са Хитлером тражили су животни простор уз помоћ силе на Истоку, па га нису нашли, али су зато омгућили повратан процес да људи са Истока и сиромашног југа преплаве Немачку где сада чине 10% целокупног становништва.

Европске колонијалне земље Француска, Енглеска, Холандија, Шпанија, Португалија и друге тражиле су проширење животног простора на другим континентима који се свео на голу експлоатацију тих сиромашних народа. Сада и они доживљају повратни процес, јер су људи из тих земаља кренули трбухом за крухом па су напунили Европу и тај тренд се наставља и даље све дотле док то богате Земље на силу не схвате да Бог успоставља баланс.

Ако једног дана нестане места на Земљи, не бојте се, Бог ће омогућити науци да пронађе начин да се део људи нађе у новом животном простору као што је Марс, Венера итд. Ми никада нећемо сазнати колико је уопште енергија свести (људи) било са Богом а колико се налази у

том паралерном космосу где чекају да буду транспортоване на Земљу као Нултном Паклу. Ако узмемо у обзир и ренкарнацију где се неке енергије свести више пута враћају на Земљу и тако неке од њих прочишћене враћају се свом Творцу и тај циклус се за њих завршава у том истом паралерном свемиру. Када се сви изређају за један извесни временски период онда ће Бог разбудити све енергије свести које за наша земаљска схватања су мртва, односно која спавају. Тек тада ћемо схватити да смо се сви вратили своје Творцу тамо одакле смо побегли у потрази за задовољствима у материјалном животу. Али, нажалост, неће се сви вратити, многи ће у том процесу реинкарнације бити уништени, доживеће праву духовну смрт за грехе које су починили у материјалном животу. Никада се нећемо разбудити у свом бившем материјалном животу у свом граду, у својој кући, јер то тада неће ни постојати. Неће постојати материјални свет више за људе, Земља ће бити препуштена биљкама и животињама која не поседују енергију свести, како Црква каже, душу. А да ли је то уопште тачно?

МОРАЛНИ ПРОБЛЕМ

Човек не одбацује Бога нити из интелектуалних потреба нити због недостатка доказа. Човек одбацује Бога због моралног отпора због ког одбија да призна да му је Бог потребан.

Зашто је то важно да знамо? Зато што постоје различита мишљења и понашања људи:

1. Нешто не знамо зато што не можемо да сазнамо, једноставно није нам откривено, својим чулима не можемо то да досегнемо.

2. Нешто не знамо, јер нисмо информисани, значи можемо да сазнамо, али немамо информације. Кад би смо добили информацију ми бисмо сазнали.

3. Кад можемо да знамо а нећемо да знамо. Можемо да се информишемо а нећемо, за то смо сами одговорни.

Човек има избор, може да живи по вишим структурама мозга, а може и по нижим као животиња. Зашто ово спомињем? Зато што у Свемиру постоје закони по којима се Свемир понаша. Најсложенија појава у природи је сам живот, а живот не може да тече тек тако, јер постоје закони по којима се живот одвија и то је морални закон, не најважнији него једини.

Разлика између физичких закона и моралног је у томе што морални закон можемо да одбацимо, одбијемо док физичке не можемо. Не можемо да кажемо одбацујемо гравитацију и скачемо кроз прозор. То значи смрт! Исто тако и одбијање моралног закона значи смрт. Живот који смо добили, то није наш живот, нисмо га ми наручили нити нас је неко питао да ли желимо да се родимо. То је поклон од Творца. Зашто нисмо заинтересовани, за тај поклоњени живот? Зашто га одбацујемо кршећи и не поштујући морални закон. Погледајте како ми данас

живимо. Ми свесно радимо ствари за које знамо да нису добре. То што не поштујемо живот а декларишемо се да волимо живот, то су приче за малу децу. Човек неће да поштује законе по којима је створен.

Проблем на планети Земљи није економске природе, није ни политички проблем, већ је морални проблем. Кад будемо решили моралне проблеме решићемо и економске и политичке проблеме. Али како да решимо морални проблем? Ми све хоћемо да решимо споља мимо нас, јер нисмо спремни да се мењамо сами изнутра. Једини начин да се спасемо, да би смо поштовали моралне законе јесте да се сами мењамо изнутра а то значи да мењамо карактер. Творац нас преко историчара Мојсија обавештава да је постојала у Свемиру побуна против моралног закона. Зашто је то Творац дозволио? Творац је као и сваки отац желео љубав од своје деце и њима је дао слободу избора. Тај избор су многи злоупотребили како у Свемиру тако и на Земљи. Ако кажем многи то није реално, јер су на Земљи апсолутно сви кршили морални закон и зато нас је сналазило све ово што се дешавало са нама кроз историју.

Ако ми хоћемо да створимо нешто квалитетно и добро, ми морамо да се жртвујемо. Тако се и Бог жртвовао због своје деце, због нас. А како смо му вратили знамо сви ми. Како да решимо морални проблем, јер то су у ствари морална начела. Творац нам се открива преко савести. Али ако нам отупи савест, онда прво почињемо да лажемо сами себе, да се правдамо, односно да оправдавамо своје лоше поступке. Ако нам је отупела савест и ту се Творац постарао да нам помогне и дао је у писменој форми, црно на бело како да се понашамо, дао нам је у писменој форми морална начела, моралне законе. Сад не можемо да кажемо да нисмо знали. Зато је био потребан увод у самом почетку овог поглавља, кад можемо да знамо а нећемо да

знамо. Творац се у писменој форми открива човеку, скривајући своје лице. Он даје писмено откровење и ово је једини начин како Ви можете да уђете у живот.

Хоћете да решите економске проблеме, прво решите моралне проблеме. Хоћете да решите политичке проблеме прво решите моралне проблеме. Ако хоћете да решите моралне проблеме пођите од себе, од моралних начела. Одбаците конвенционалну теорију да је све релативно. То не постоји, то су они измислили да би намирили савест. Или је добро или лоше! Нема релативно! Или сте здрави или сте болесни! Све је то резултат света у коме живимо. Живимо у једном атеистичком свету, сви политички концепти, све политичке странке, сви религиозни покрети, заснивају се на атеизму.

СМРТ ЗА ЧОВЕКА ЗНАЧИ КРАЈ И

НЕМА ВИШЕ НОВОГ ПОЧЕТКА!

А шта ако то није тачно? Шта ако има новог почетка? Ако је Творац нешто створио и он то одржава, размножава, он то може опет да створи, зар нам Исус Христ не сведочи о томе? Питате се зашто то Творац не ради? Откуд знате да не ради? Ми знамо само за ову једину материјалну димензију а Творац може да ствара по својој вољи димензије које наш разум не може ни да претпостави.

Могућност да поред овог, нама једино познатог, света постоји још један, паралелни, врло је велика. Научници који се баве овом могућношћу више од сто година, данас се слажу да би се сви паранормални феномени могли једноставно објаснити прихватањем теорије о постојању два свемира, материјалног и паралелног, насталог од чисте енергије свести.

Ако прихватимо чињеницу да постоји паралелни свемир који се састоји из чисте енергије свести онда је лако објаснити шта је то што људи који су били у стању клиничке смрти тврде да су пролазили уз страшну буку кроз неки тунел и на крају тунела се указала нека бљештава светлост и они се вратили из њима непознатих разлога поново у свој живот. Они који су умрли они су се утопили у ту светлост и никада се нису вратили или другачије речено, они који су се утопили или сјединили са том светлошћу они су значи умрли. Та светлост је Супер Разум, Творац.

Да изведемо сада закључак шта се дешава са људима кад умру!

Човек је настао кад нежива материја добије информацију, животну енергију односно кад у њу уђе Свети Дух.

Значи, Свети Дух плус мртва материја чине оно што зовемо душа.

Животна енергија плус материја чине живот.

Када се животни дух, животна енергија врати своме Творцу, једном делу троструке личности коју зовемо Бог, конкретно Светом Духу, тада кажемо да је човек умро. Остало је само материјално тело које ће се временом дезинтегрисати.

Знамо да је производ материје, односно мозга свест и подсвест. Дешава се истовремено још један процес, а то је да материјално тело кад остане без животне енергије која се вратила своме Творцу, свест склања праг који је делио од подсвести и сада чине једну целину, чисту енергију свести. Та чиста енергија свести одлази у тај други паралелни космос кроз тунел о коме смо већ причали. Тај тунел спаја овај наш материјални космос са космосом који је сачињен од чисте енергије свести. Она се утапа у ту бљештаву светлост, односно у Супер Разум. То је паралелни космос који се састоји од чисте енергије свести, у коју су се утопиле све енергије свести људи који су некада били живи.

РЕИНКАРНАЦИЈА

Човек је састављен од страхова, радости, жалости и нада. Умиру му родитељи, вољени, дете, пријатељи. Човек нема избора, мора да се суочи са истином. Да ли умрли егзистирају на неки начин даље? Да ли је са умирањем готово или нас богови и духови позивају на одговорност због земаљских дела? Пет хиљада година људске историје није дало никакав одговор на вечна питања. Не постоји ни један научно оправдани доказ да постоји живот после смрти, да постоји поновно рођење. Зато ћу се радо придружити трагању за одговорима о животу после смрти, јер је исувише тужна и мучна животна прича сваког од нас, да је све низашта. Кратак живот за дугу смрт? То не сме, то не може бити! Живот мора имати свој смисао изнад смрти. Постоји шанса да се избегне смрт, али како? Поновно рођење!

Томе ће бити посвећен овај део књиге. Морам да верујем у то и да се чврсто држим тога, за поновно рођење у једном много лепшем животу, јер тек тада данашњи живот добија неки смисао. У нади светле очи и расту крила, сада наше свакодневно мучење, диринчење, патње, бес и свакодневне неправде имају неки смисао, јер самим тим постају сношљивији.

Још почетком нашег века, у науци је било опште прихваћено становиште, посебно у филозофији двадесетог века, а кулминирало је у марксистичкој филозофији, правило да се човек рађа без икаквих искустава, као чиста неисписана табла-tabula rasa. Пре марксистичке филозофије ово су учење прихватили и разрадили Џон Лок и емпиричари. Емпиризам је филозофски правац који, тврди да је емпирија (искуство) једини или главни извор сазнања. Они поричу постојање унутрашњег искуства те

идентификују искуство и спољашње опажање. Из филозофије је овај термин прешао у науку, посебно марксистичку, свакодневни живот и политику, где се најчешће употребљава као назив за давање предности искуству, а не теорији или апстрактном размишљању.

У науци су први довели у сумњу ово учење, а онда и оповргли психоаналитичари. Они су доказали да сем биолошког (ген-кода) постоји и психолошки континуум чије се индиције могу пратити од самог човековог зачећа.

Рођење је тако престало да се сматра за искуствени почетак. Као следећи почетак, пак, односно следећа непролазна баријера, указало се зачеће. Ако се већ померила граница са рођења на само зачеће самим тим аутоматски се као питање поставља евентуално постојање преконцептивних искустава.

О овим искуствима постојали су подаци у разним антрополошким студијама, а и предањима народа других цивилизација. За још увек доминантни западњачки начин размишљања, међутим, начин мишљења без органског супстрата нема менталне активности, замисао о преконцептивним садржајима представљала је нешто потпуно неприхватљиво. Чак и према Фројду, дубока подсвесна вера у живот после смрти само је пројекција у будућност фантазија и подсвесних мисли везаних за живот у материци. Као и увек, међутим, јавили су се и озбиљни истраживачи са другачијим погледима и тумачењима.

Да постоји и другачији научни приступ навешћу Цои Лилиа, који је говорио о резултатима својих истраживања подсвести. Јасно каже да евоцирани садржаји изгледа „прелазе“ почетак испитиваног мозга и „везују“ се за неке раније мозгове. Роналд Ленг пише о стању потпуне субјективне јасноће и извесности догађаја не само пре рођења, него и пре зачећа, као и пре

инкарнације. Постоје, осим тога и такозвани реинкарнациони психотерапеути, а неки веома развијени терапијски системи, таква је, на пример, антропозофска медицина, током третмана, брижљиво воде рачуна и о такозваним кармичким карактеристикама

Пре но што се упустимо у истраживачке методе реинкарнације, мораћу у самом почетку да размотрим да ли уопште такво истраживање има неких реалних основа. То је важно због тога што не смемо да заборавимо да је реинкарнација у Западној традицији искључена из научне, па чак и верске догме. Чак је и религијски аспект био важнији и представљао је већу препреку за научна истраживања предходних живота. За разлику од Запада, на Оријенту реинкарнација се третира као питање вере и ништа више од тога, које не тражи никаквог доказа изузев вере.

Ако половина човечанства верује у реинкарнацију, зашто не бисте и Ви? Не на основу истраживања и искуства, већ из религиозних побуда. Реинкарнација лежи у срцу хиндуизма у Индији, ламаизма на Тибету и будизма на Тајланду, Шри Ланки, целој југоисточној Азији. Била је широко прихваћена и у Кини пре комунистичке револуције, затим доживљава један период стагнације и поново узима маха задњих година и у Јапану.

Наш материјални универзум познат је као континуитет простора и времена. Нова тачка посматрања тврди да овај континуитет пробија једна, о којој смо већ говорили, димензија саткана од енергије чисте свести или више димензија, несумњиво нефизичких димензија. Оне не подлежу законима конвенционалне физике, али им се и не супротстављају. Поента ових секундарних димензија је да теже ван закона материјалне физике. Може се схватити да се оне повинују својим сопственим законима. Ако смо

прихватили овакав начин размишљања да видимо шта је сада са јединком у односу на ову тачку гледишта. Одмах се схвата да нисте рођени када мислите да јесте само се Ваше физичко тело родило у то време. Ваше истинско ја, Ви заиста, постојало је пре рођења ван временског тока, у једној од нематеријалних димензија које смо разматрали.

Ако можете одмах да се сетите детаља претходне реинкарнације, Вама ова књига није ни потребна. Ако не можете, а вероватно да не можете, свакако желите да знате зашто не можете да се сетите. Зато што су механизми сећања чудни. Психолози су открили одавно да је људска тенденција да се заборави оно што је непријатно и да се памте само лепе ствари. Психолошка функција да се заборави непријатно је мисао која помаже очувању душевног здравља.

У случају јаке непријатности, ум иде даље. Уместо постепеног блеђења, настаје одједном прекид, долази до изненадне амнезије. Непријатна ситуација се тренутно заборавља. Прошлост се тотално брише. Не само да ишчезавају непријатна осећања, већ се све брише. Овде се види одбрамбени механизам ума. У моменту смрти највећој трауми од свих, активирају се исти одбрамбени механизми. Њихова основна сврха је тренутна блокада сећања умирања, али се на тај начин брише и прошлост, тако да Ваш цео живот ишчезава из сећања.

Није то једина траума и шок, такође је можда чак и већа траума у часу рођења. Рођење је страشان шок за мозак детета. Топлота, сигурност и удобност материце су изгубљени. Бизарни утисци се сливају у свест, а прво искуство је болно, јер Вас чак и бабица благо удара да Вас охрабри да дишете. Ниједна беба се не смеје и радује кад долази на овај свет, већ плаче. Свакако није случајно. Ове две трауме заједно чине да се не сећате ничег из

предходног живота.

Далеко је више зачуђујуће да се нико не сећа своје смрти, а услед недостатка овог сећања већина људи не верује да је предходне смрти било. Али, сасвим слично, они се не сећају ни свог недавног рођења, а ипак не сумњају да су недавно били рођени. Они заборављају да је активно памћење само мали део наше нормалне свесности, а да наше подсвесно сећање бележи и чува сваки прошли утисак и искуство, које наш будни ум не успева да упамти.

Постоје докази да мртви успостављају везу са живима и да је одржавају. Претпоставља се да духови успостављају везу са овим светом путем магнетске силе и само неким људима припадну медијалне способности, док су другима ускраћене.

Обично се као „докази“ сматрају разно куцање, пуцкетање и свакојаки шумови који се чују у кући, нарочито ноћу. Ако би такви докази били уверљиви, тада би то представљало крај столећима вођених спекулација о животу после смрти. Тада смрт не би значила крај живота, него би означавала премештање опстанка на један други, виши, нематеријални ниво. Тада више не бисмо требали свој живот на земљи „сматрати биолошким феноменом“ краткога века, него бисмо га могли схватити као трајан процес који тече.

Као прилог тој теорији постоји доста доказа да чак и многи живи писци тврде да заправо њихове књиге не пишу они, него неко други кроз њих. Јер они пишу чак толико стручно а да уствари о томе немају појма нити су икада имали било какво знање о томе што пишу. То „можда“ важи и за моје писање књига Такође, као прилог тој тврдњи налазе се сведочења из разних делова света где појединци који су преживели клиничку смрт, тврде да су видели нешто „тамо“ врло јасно и врло конкретно. Када се упореде запажања која долазе од људи из различитих крајева света, који се између себе нису никада познавали а причају апсолутно исту причу, да су били и видели баш исто.

Као прилог навешћемо једну интересантну причу девојчице која је живела у подножју Хималаја. Мала, тешко оболела девојчица била је клинички мртва четврт

сата. Према њеним речима доспела је у један сасвим други свет у коме је сусрела своје умрле рођаке. Пошто јој је отац био војни лекар, убрзо одлазе у Карачи, Пакистан, где сам и забележио ову причу мале Дурдане. То би била само још једна прича више, да се није десило нешто што је запањило научну јавност Пакистана и Индије. Сасвим случајно је у Карачију у посети мајчиној фамилији на зиду видела неку фотографију. Жена на фотографији је уствари била баба њене мајке чију фотографију она никада није видела дотад. Тврдила је да ју је та жена тамо дочекала и водила по врту све док није чула глас свога оца: „Врати се дете моје“. Тада се изненада отргла од те жене и вратила, односно пробудила се из клиничке смрти. Дурданин случај је представљен два пута на телевизији ББЦ где је она цртала крајолик у коме је боравила, цртала је оно што је видела. Убрзо се јавила телевизији ББЦ, немачка Жидовка, која је живела у Америци и која је тврдила да је и она у стању клиничке смрти видела баш то исто. Убрзо су их на телевизији спојили и свака је за себе цртала оно што је видела. Када су цртежи били готови, вртови које су цртале били су идентични.

Из извештаја о искуствима људи којима је смрт била сасвим близу, произилази запањујућа слика о томе како је саздан онострани свет и шта за нас значи смрт.

Познат је случај Пабла Пикаса, који је умро 1973. године а створио је три месеца после своје смрти неколико цртежа кредом, као и бојом. Свакако би било коректније рећи да је цртеже кроз „надахнуће“ Пабла Пикасоа створио у Пикасовом стилу британски медиј Матхев Манинг, који се сам покушао „пробити“ до Пикаса. И док се концентрисао на њега, осетио је како му „неко“ води руку, очигледно Пикасов дух или пак нека моћ која је радила дело заједно са Пикасом.

Интересантан је случај домаћице из Лондона, Роземари Бров најпознатијег медија у Енглеској за коју се тврди да је главна помоћница давно умрлих композитора. Пре свега Бетовена, Брамса, Шуберта и Стравинског. То је скромна жена, средњих година, која не располаже никаквим музичким знањем. Зато се тврди да дела која јој се „диктирају у перо“ леже с оне стране њених нормалних музичких способности. Она сама себе сматра само једном обичном преписивачицом мртвих композитора. Бетовен још увек ради на својој недовршеној десетој симфонији. Посматрачи тих догађаја заиста су изненађени брзином којом она пише ноте и да далеко надмашује своје свесне способности. Чак некада се Шопен обрати на свом матерњем језику, пољском, и она тачно напише на пољском иако пољски никада није научила ни једну реч пољског. Она за сво време писања, заправо комуницира са њима, каже им, успорите мало, не разумем, поновите, да ли то иде лево или десно. Чак се и шали са њима. Просто невероватно али је истинито.

Управо овде видимо класичан пример да је нека особа „овладала“ другом особом или је преузела њен карактер. Тада се као алтернативни узрок за објашњење свих случајева уводи – поновно рођење или опседнутост. Разлика између „правог поновног рођења“ и опседнутости је у томе што се у првом случају тај неко сећа свог претходног живота, а да притом остаје свестан свог садашњег живота. То је као да се неко сећа прошлих догађаја из свог живота.

Насупрот, привремено или трајније „опседнута“ особа није свесна да заправо има други идентитет. Па ипак, опседнута особа има сећања која потичу од особе која је овладала њоме и показало се да су то сећања на стварне догађаје или ситуације.

Најуверљивије доказе о животу после смрти пружају нам поједини извештаји о комуникацијама са умрлима. У њима се јасно и тачно препознаје одређена сврха тих порука из загробног живота.

Навешћемо неколико примера. Године 1915. свега неколико недеља после смрти свога сина Рајмонда, примио је сир Оливер Лодге поруку из загробног живота која му је предсказала несрећу, али истодобно и обећавала некакву утеху. Одмах након што је Рајмонд пао у рату, чиме се и обистинио први део поруке, породици су почеле пристизати прве вести од погинулог Рајмонда. Наравно те поруке није нико добијао директно из породице, већ су поруке стизале преко познатог медија, госпође Леоноре Пипер.

Чудо у Ватсеки у САД-у, један је од најнеобичнијих и најбоље документованих случајева опседнутости. Тринаестогодишња девојчица тврдила је како је опседнута духом умрле младе жене те да се потпуно пренела у њену улогу. Одселила се њеним родитељима и живела као њихова кћи. Ово је потврђена и документована прича о реинкарнацији у малом америчком градићу.

Катастрофа ваздушног брода Р 101, је потресла свет када је 1939. године нестао у пламену толико хваљени ваздушни брод (цепелин) Р 101. Међутим, оно што је следило након тога још више је узбудило свет: мртви пилот ваздушног брода ступио је у везу са једним познатим медијем. Испричао је тачно шта се десило и због чега је дошло до катастрофе. Стручњаци су провером нешто касније дошли до истог закључка.

Интересантан је случај сестара близнакиња Полок из Енглеске које су изгубиле живот у саобраћајној несрећи 1950. године. Имале су по шест година. Већ следеће године њихови родитељи добијају опет близнакиње.

Ништа необично, да оне нису биле физички идентичне са својим умрлим сестрама. Имале су ожилке на истим местима на којима су имале и њихове сестре које су ожилке добиле случајно падом са бицикла. Имале су идентичне и младеже. Све то може да буде случајно, али када су мало одрасле када су им родитељи дали играчке њихових умрлих сестара које су сакрили да их не подсећају на умрлу децу, оне су препознале своје лутке и назвали су их оним истим именима којим су их звале њихове умрле сестрице. Препознавале су своју фамилију коју до тада нису никада виделе, препознале су своју школу, свог учитеља, своје другове и другарице.

Можда најјачи прилог реинкарнацији долази од научника, хипнотизера. Они су регресијом враћали своје пацијенте (који су од свог рођења били слепи), који су онда одлично описивали све оно што никада нису могли видети. Једини закључак се може извести да су све то видели и запамтили из неког прошлог света, односно живота.

Џон Кабел (1870-1951) чувени енглески медиј је у своје време збунио научнике целог света јер је кроз њега изненада проговорио Конфучије, кинески филозоф који је умро пре више од двеста година. Говорио је течно на старокинеском .

Или, случај девојчице од своје четири године која је рођена у Индији и живела је у граду Џајапуру, а која је говорила шест страних језика међу којима и три европска. Родитељи су јој били неписмени и није имала од кога да научи чак ни индијски а камоли неки страни језик.

У пролеће 1919. године почеле су Аустријом да се шире гласине, да се у малом аустријском градићу Брауна, у стану Јозефа Шнеидера, приказују духови. Тај мали чаробни градић већ је постао славан јер се у њему родио

Адолф Хитлер. Синови Јозефа, браћа Вили и Руди Шнеидер постали су још познатији јер су први успели да фотографишу духове. Они су их једноставно сликали када су се појављивали. Постоје такође многи други докази да су обични људи сликајући фотоапаратом успели да „ухвате“ слику духа, поред нечег што су они фотографисали.

ПРИМЕРИ ИЗ ИНДИЈЕ

Индија се одрекла свега у корист једне једине потраге, потраге за истином. У другим земљама су људи мислили о истини, у Индији људи нису мислили о истини, јер како се може мислити о истини? Истину или знаш или не знаш; мишљење није могуће. Није потребна логика ни генијалност, потребне су очи. Не само да су потребне очи, већ и уши да би се чуло оно што се дешава у Индији и које је за њих уобичајена појава а за нас европљане сензација. Навешћемо неколико примера из истраживања професора психијатрије Јана Стивенсона са Универзитета у Вирџинији, а сва своја истраживања обавио је у Индији. Зато сам сада у Индији на лицу места хтео да проверим неколико случајева и сва су се показала истинитим.

Сећање невероватне прецизности

Године 1923. Махараџа Бартпур одредио је познатог научника, доктора Сандерлала да спроведе детаљно испитивање које би имало за циљ да докаже изјаве више деце која су представљала као да се сећају својих некадашњих постојања. Закључци доктора Сандерала били су штампани у часопису „Калпак“ потом поновљени, мада доста касније, у броју 4 „Ревиије Метафизика“ из које ћу пренети неколико детаља.

Први случај, говори о једном дечаку од четири године, Прабу, чија је породица браманске касте живела у граду Шалимпур. Дете је тврдило да је, током своје претходне егзистенције, живело у селу Хатиори где је било браман и звало се Харбукс. Ево шта је отац Прабуа поверио истраживачима: О својој последњој инкарнацији, Прабу је прво говорио мени. Једнога дана је почео изненада да виче да су његови драги унуци у тешкој ситуацији и да он треба да их носи на раменима. Поновио

је то неколико пута, и када сам га питао ко су његови синови и где су они, и зашто говори глупости, он се ућутао. Касније, седећи поред мајке која је бућкала бутер, рекао је како је он врло лаком на бутер и како га је његова претходна мајка посађивала поред бућкалице и давала му велике комаде бутера. Његова га је мајка упитала ко је његова претходна мајка. Он јој је одговорио да је она у Хатиори, и да је његово право име Харбукс и да је он требало да се зове тако а не Прабу.

Истраживања која су спроведена међу становницима Хатиорија потврдила су, тачку по тачку, све што је говорио Прабу, сва имена места и личности, као и главних догађаја које је изговорио дечак, била су апсолутно тачна.

Један психолошки моменат морао је да привуче пажњу доктора Сандерлала: сваки пут када је говорио о свом претходном животу, Прабу се изражавао богатим речником а знање је у великој мери превазилазило капацитете детета од четири године, макар оно било изразито талентовано. Прабуа су званично испитали угледни грађани Хатиорија који су били запањени истинитошћу онога што је он говорио. Харбукс је умро пре шест година и сви су га добро знали.

У свом извештају о испитивању, доктор Сундерлал је причао како су затражили од дечака да пронађе кућу свога некадашњег живота што је он са лакоћом урадио.

Шивино звоно

Негде око 1910. године, у месту Мова, у провинцији Гвалио, један млади човек по имену Чида почео је везу са ћерком једног брамана из села. Бесан на тог мешанца који се усудио да се удвара његовој кћери, угледник из села није оклевао да младића оптужи као починитеља неке велике пљачке која се одиграла у тој области. Чида је морао да бежи.

Прогањан полицијом, више дана је лутао, а онда је побегао у једну јаругу, поред неке реке. Мало касније, срео је неког трговца, дао му је пет рупија и замолио га да оде у Мову, да тамо купи једно звоно и да га, у његово име, поклони Шивином храму.

Чида је мало после тога ухваћен и убијен.

Трговац није одржао реч, задржао је пет рупија за себе и потпуно заборавио на догађај.

Прошло је пет година. Једног дана у село које је било близу Мове, када је трговац хтео купцима да покаже своју робу, неко дете од четири године се приближило, зграбило неколико предмета и побегло. Трговац је успео да стигне дечака, али је овај одлучно одбио да врати робу: „Ја узимам само оно што ми дугујеш“, викао је. „Шта си урадио са парама које сам ти дао, пре пет година, када је требало да одеш у цркву и купиш звоно за Шиву? Или ћеш ми вратити новац или ћу звати полицију“.

У целој области овај је догађај наишао на велики одјек. Чидина мајка је хтела да сретне дечака и он ју је одмах препознао и пронашао је своју бившу кућу.

Одсечени прсти, сломљена ребра

У селу Нонента, два младића су се посвађала и жестоко потукла. Готи, један од младића луд од беса, убија другог младића по имену Каши, затим у нападу

крволочности, одсеца му прсте на десној шасти и ломи му ребра. После злочина бежи на британску територију, одакле власти нису могле да добију његову екстрадицију.

Неколико месеци касније, не тако далеко од Нонента, у селу Рисалпур, родило се чудно дете. „На телу је“ - писао је доктор Сандерлал - „имало све трагове насиља које је поднео Каши када је убијен“. То дете је добило име Сук Лал, рођено је без прстију на десној руци, а ребра су му била сломљена и као излечена. Када је проговорило, полицији је дало све податке које је било лако проверити.

Демаскирани убица

Четврти случај којим се бавио доктор Сандерал, јесте убиство којим ћемо и завршити ово наше поглавље.

Ради се о закупцу којег је 1877. године убио његов ујак, на крају свађе око неке парцеле. Ујак је напустио то место за неко време. Правда није успела да му уђе у траг нити да докаже његово убиство. Досије је затворен и он се потпуно безбедно вратио кући.

Неколико година касније, једно дете из оближње селендре онесвестило се од страха док се играло са осталом децом, у часу када су се огласиле пушке из села, славећи неки празник. Када је дошло свести, изјавило је: „Онај који ме је убио у мом претходном животу, сада ми се приказао. То је мој ујак“. Остала сећања су покуљала у њему. Препознао је онога који је, у његовом претходном животу, био његов старији брат. После испитивања, брзо се спријатељио са својим нађеним братом, и рекао му је ствари о којима нико, осим њега, није могао да има појма.

Младић је касније, без икаквог оклевања, препознао неке ствари које су му раније припадале: штап, пиштољ, музички инструмент.

Убеђен да је ујак заиста убица, старији брат је све то испричао судији, мајору Омту, Европејцу; овај је, природно, одбио да узме као озбиљну ствар која се базира на таквом сведочењу. Два брата су се онда обратила премјеру Гампату: он је показивао више разумевања и о томе је известио његово височанство Махараџу Цидија Рао Суандија који је истога часа наредио да се случај поново покрене, иако је овај већ изгледао закљученим.

Дете је препознало још неке рођаке из некадашњег живота. Убеђен да дете говори истину Махараџа је наредио да се против убице покрене истрага и он је признао. Али је некако успео да побегне у Гају, где је убрзо и умро.

„Када сам био Шеик Маруф“

Емрулах Турхан је рођен 1949. године. Када је имао две године, од часа када је почео да говори причао је да се савршено сећа свога претходног постојања и свога ранијег имена: Шеик Маруф.

Као земљопоседник, Емрулахов отац је 1954. године ангажовао неколико сељака да му раде на имању. Тамо се открило да су ти људи јако добро познавали некога Шеика Маруха, који је умро 1948. године. Заинтересовани изјавама дечака, они су почели да наваљују са питањима: како се звала жена Шеика Маруха, колико је имао деце? Сви Емрулахови одговори били су тачни. „Имао сам петнаесторо деце, десет синова и пет кћери.“ Онда је навео петнаест имена, не преваривши се ни у једном.

„Моја жена“, још је рекао, „имала је посебни особени знак: младеж на левом образу.“ Детаљ је био апсолутно тачан. Неколико година касније, сада већ младић, срео је једног пуковника турске армије. Правећи се да га је препознао, казао је официру: „Ви сте некада били под мојом командом, када сам био Шеик Маруф“. И онда је подсетио запањеног пуковника на њихове старе другове, на страхоте које су заједно прошли, чак и на прецизне околности једног несрећног случаја у којем замало обојица нису погинула.

Професор Доксат, директор Психијатриске клинике Медицинског факултета у Инстабулу, водио је једно истраживање које је ишло паралелно са оним доктора Стивенсона. Тако је организовао један сусрет између Емрулаха и једног од синова Шеика Маруфа који је сада био члан турског Парламента. Иако је био у присуству посланика чије су име пажљиво сакрили, младић га је препознао, позвао га по имену, подсетио на интимне детаље које су знали само покојни Шеик и чланови његови породице..

Професора Доксана смо упознали у Кушадасију у Турској и он нам је из архиве насумице узео само један пример који ћемо сада препричати.

Ожилјак од рођења

Абдулах Догру рођен је у једном селу код Ефеса близу Измира, 1965. године. Од времена када је проговорио, он се правио као да се зове Нефел, а не Абдулах, и да је син Јахаја Домеза и унук Али Домеза из села Сили. Тврдио је да је случајно био убијен из пушке, док се са групом другова играо поред реке. Имао је свега петнаест година.

Испитивање је омогућило да се Абдулахова прича потврди и да се случај реконструише. Нефел Домез заиста је био убијен једним метком у стомак када је имао петнаест година, у околностима које је описао мали Абдулах. Овај други, међутим, на стомаку има велики ожиљак, и са њим је рођен. Лекарски извештај потврђује да је овај знак који дете носи од рођења налик на ожиљак који би настао као траг ране од метка. Дете је тако одведено у село и представљено онима за које је тврдио да су му отац и деда. Онога часа када се нашао у њиховој близини, бацио им се у наручје, присећајући се више догађаја који се односе на породичне тренутке Домезотових.

СИМПОЗИЈУМ У МЕКСИКО СИТИЈУ

Иза нас остају пепељасте вулканске брежуљце прошаране зеленим травним оазама.

Ту се налази се један од најснажнијих вулкана Попокатепетл. Док се једва назире у млечно белој магли слушају потресне приче о вулканима. Над раскошном природом Мексика надвијају се црни димови који слуте несрећу, страву и ужас, као опомена, као претња. Затресу се врхови заборављених вулкана и усијана магла и лава у дивљем бесу спрже земљу и људе у пречнику од неколико километара. Сећа се мој водич и пријатељ Мигуел, Мексиканац, приче како се не тако давно црни дим устремио у висину, а ужарени ватромет лаве је, као декоративни обруч, облио купу високог вулкана, да би се сјурио низ брда и праћен земљотресом рушио све пред собом.

После приче о природном вулкану, отишао сам да остварим сврху мог поновног доласка у Мексико Сити, да присуствујем у Националном музеју, за јавност затвореном Симпозијуму светских психолога. Ту се такође радило о вулкану, али вулкану који се налазио у нама, у нашој подсвести. Намерно сам обишао прави природни вулкан, да би се упознао са страхотама и снагом нечега где смо ми људи немоћни, већ смо само неми посматрачи. Тако је и са вулканом у нама, само смо неми посматрачи нечега, што не разумемо, не схватамо, а ипак смо не само очевидци, већ и учесници нечега што се нама дешава. На овом симпозијуму биће приказан само мали део врха куполе вулкана, наше подсвести док је све остало и даље обавијено велом тајни.

У научном свету претпоставке су једно, а докази сасвим нешто друго. Отишао сам као велики скептик, јер све ми је то некако било нелогично, невероватно. Говорило је двадесетак психолога, психијатра у свету чувених регресиониста из Америке, Европе и Азије. Ја сам био једини који је само био посматрач, који је мудро ћутао са бележницом у руци.

Мада су ме готово сви њихови резултати и налази запрепастили, др. Клаус Шумахер из Берна у Швајцарској, највише ме је изненадио својим једноставним научним анализама неколико случајева из његове богате праксе психоаналитичара регресионисте. Оно о чему нам је том приликом говорио граничи се са научном фантастиком, па ћу укратко овде препричати. Његово излагање сводило се само на једно питање. Јесте ли већ живели раније? Никада о томе нисмо размишљали на такав начин. А зашто да не, зар није нормално да се и то запитамо. Да ли вам се икада у животу учинило да сте већ били у неком месту или објекту, да вам је то све накако познато а добро знате да нисте, да се сада налазите по први пут. То исто важи и за ваше снове. Однекуда вам је та зграда, слика, околина, намештај, позната, али се не можете сетити откуд! Зар се нисте необјашњиво узбудили на пример када сте видели неки предмет који припада прошлости, зар се никада нисте узбудили када сте чули по први пут неку песму која припада прошлости? Да ли сте се икада запитали зашто волите баш звуке клавира или гајди када никада нисте свирали на њима? Зашто баш гитара или виолина, зашто латиноамеричке песме, или романсе, или можда шансоне? Зашто се бојите да видите крв, зашто се плашите оштрих предмета, зашто се стално закључавате усред белог дана и проверавате браве, или ватру у пећи? Зашто се осећате скучено и непријатно у лифту, малом простору, зашто

никада не бисте радили у киоску? Подсећали вас можда на ћелију тамнице у којој сте провели добар део вашег прошлог живота? Избегавате оштре предмете јер сте вероватно погинули од њих у прошлом животу? Да ли се бојите ватре јер вас је већ једном прогутала у прошлом животу?

Ако вас не прати ни једна од оваквих или сличних сећања или неуроza, онда будите сигурни да сте у овом свету по први пут!

Али то је веома опасно! Јер сада управо имате шансу да се задужите до грла и отпочнете свој циклус враћања у живот!

А када мало боље размислите о животу као таквом, не чинили вам се да би то могла да буде велика „казна“? Није ли живот који водите препун најзамршенијих замки, искушења, ризика, сумњи, двоумљења, страха, сталном борбом за успехом, храном, угледом, престижем и многим другим високим и ниским стремљењима? Па шта је ту лепо? Да ли је живот казна или награда, сада нека свако од вас анализира свој живот и нека одговори себи?

Све у свему цео симпозијум се свео на бројне, проучене и доказане примере регресије из њихове праксе, до којих су дошли регресијом, уз помоћ хипнозе, када су свог пацијента враћали регресијом у прошли живот и када је он описивао где је, како и када живео. Говорили су само о оним случајевима које су могли да провере. Водили су своје пацијенте у та места која су они описивали где су они препознали скоро све из прошлог живота.

Из безбројних примера издвојићу само један који је мало карактеристичнији од других. Прича почиње 1867. одмах по завршетку мексичке револуције стрељањем цара Максимилијана. У току тих завршних обрачуна са контрареволуционарима, млади и амбициозни поручник

револуционарних снага Педро Валдез, нашао се пред војним судом због убиства једног старог свештеника. Уствари он је убио укупно пет, али је стрељан само због свештеника.

Пошто се „освестио“ с оне стране, Валдез је помислио да је вероватно тешко рањен јер је лежао на леђима и у бунилу му се приказују страшне ствари. Призор у коме се нашао деловао је стравично. Са ужасом је приметио око себе мртва тела својих бивших жртава? Почео је да трчи од тог места и да тражи помоћ, али мада је широм отварао уста није успео да изустити ни једну реч. У силном страху он је наставио да трчи између силних лешева, тада је приметио неког усамљеника који је седео на неком обезглављеном лешу, поред себе је имао дугачак мач. „Шта је ово? Где сам ја? Какво је ово место?“ питао га је Валдез без гласа. Овај му се обратио не отварајући уста. Ти си умро. А налазиш се у свету који си себи обезбедио за живота! Пакао? Севну Валдезу ужасна идеја.

„Назови то како хоћеш“, одговори му овај без гласа. Валдез је брзо схватио да они разговарају путем мисли. Авај, кукао је младић у себи, шта сада да ради, ако Бога има!

„О, Бога има!“- одмах га обавести онај безбојним гласом читајући његове мисли. „Као ни ти, ни ја у њега нисам веровао. Још мање сам га се бојао. Зато сам овде и остаћу до краја свог времена!“ Овај му се тада представи и рече да је за живота био турски јањичар, суров човек без трунке савести или милости. Побео је својом руком око триста људи то су махом сви они лешеви око њега, ту има жена чак и деце.

Турчин му објасни да су њих двојица до сада служила ђаволу у животу а да ће од сада имати посла само са Богом? Како? Врло једноставно, уколико не успе да

врати Богу одузете животе, мораће остати у овом ужасу до судњег дана, када ће бити заувек уништен са свим осталим злим дусима.

Сада је јасно схватио да постоје две смрти: једна физичка коју је управо доживео и друга духовна и коначна.

Али пре коначне смрти Бог ти пружа још једну шансу да се искупиш, односно да му вратиш оне животе које си му одузео. Значи мораш се поново вратити у живот и тамо погинути онолико пута колико си живота узео и под истим условима. „Ако си се стварно покајао и спреман си да се вратиш поново у живот онда се упути према оном светлу на хоризонту“, посаветовао га је на крају Турчин. Он се убрзо упути у правцу тог трачка светлости на хоризонту од којег је зависила судбина. Путем је наилазио на многе војске, официре, свештенике, па чак и краљеве са крунама на главама! Постало му је временом јасно да се овде не налазе само директни извршиоци злочина, већ и они који су те масовне покоље наређивали или их благословили! Слика се почела полако мењати и уместо брда искасапљених тела, сада су унедоглед лежала мртва тела али не искасапљена већ живи костури, веома мршава тела људи, жена и деце. Валдез одмах схвати да се ту ради о милионима оних који су помрли од глади, немаштине или изабљивања! Ту и тамо су се виђале групе људи који су били директно криви за судбину ових несрећника.

И на крају пута сачека га једна прелепа девојка сва у белом и њему се учини да је то неки анђеоло. Али га она одмах обавести да она није никакав анђеоло, већ обична девојка коју је Бог послао да му помогне јер је чуо његово искрено кајање.

Молио је девојку да му помогне јер се више никада не би вратио у онај пакао. Оно уствари није пакао објасни му девојка. То је „душевни“ свет који сте ти и теби слични

живели! У њему нема дрвета ни цвета, јер никада у животу нисте погледали, помирисали или помиловали! Тамо нема плавог неба јер вас оно никада у животу није интересовало! Тамо нема животиња јер сте их ти и теби слични одувек мрзели и шутирали и убијали! Нема ни боје јер вас је увек привлачила тама! Па шта си онда очекивао од овог света када знаш за живота какав је био твој? Смисао твог живота је насиље и смрт! Овде се зато налазе продукти твог и теби сличних живота. Гомиле унакажених телеса, мучених и спаљених, силованих и понижаваних, пребијених и малтретираних!

Девојка га је одвела за собом да га припреми за „повратак“ у материјални живот. Валдез ће се морати враћати у оном реду по којем је побио својих пет жртава.

Тако се Валдез поново родио у САД и нашао се у Другом светском рату као заробљеник! Умро је у подруму Гестапо затвора од батинања! Тачно је тако он у својој двадесет четвртој години пребио своју прву жртву, једног младог заробљеника! Када је умро угледао је поред себе ону исту девојку. Валдезу се сместа повратила сва избрисана меморија. Његов први дуг је исплаћен.

Затим су га вратили у облику једне лепе младе новинарке у САД која је кренула са ТВ сниматељем у Ел Салвадор да сними герилско ратовање и интервју са локалним командантом. За то је сазнала ЦИА, јавила властима у Ел Салвадор, ови дочекају ТВ екипу, где их војници побију мачетама а новинарку брутално силују, испаливши јој на крају метак у уста. Тачно тако је Валдез силовао и убио једну младу америчку новинарку која је дошла у Мексико да извештава о тадашњој револуцији!

Још се сиромаш Валдез морао враћати три пута, мучити, трпети и умирати најстрашнијим начином, како би

тачно одживео животе оних којима их је онако глупо одузео!

Сада је Валдез изравнао дугове према Богу, вративши му пет одузетих живота. Сада је он уствари на нули, тек сада је стекао право на повратак у „сопствени“ живот у којем ће морати да докаже да се заиста покајао и поправио.

За ову горе изнету регресију постоји тачно проверена и историјски верификована документација да се Валдез тачно пет пута појављивао у различитим животима које је заслужио због учествовања у убиствима током мексичке револуције.

Када се после седам дана завршио симпозијум и уместо да будем задовољан резултатима истраживања тих предавача који су изнели не само хипотезе својих размишљања, већ и теорије које су проверене наметнула су се нека питања сама по себи. Само да их набројим.

Како долази до реинкарнације и зашто? Шта их условљава и ко су „више“ инстанце које о судбинама тих људи одлучују? Како се то ради? Када „дух“ тачно улази у људско тело и на који начин? Може ли се карма окајати и тиме спречити поновни повратак у овај материјални свет! Има ли само кажњавање икакав значај на отплату наших грехова? Где престаје „мана“ а почиње „грех“?

Шта је то и како изгледа „Књига живота и смрти“ у којој је записан свачији живот и његова судбина? Ту у Мексико Ситију, чуо сам да се на пола пута према Акапулку чувеном светском летовалишту на обалама Тихог океана, налази градић Гвадалупе са највећом католичком црквом у Мексику, а за то место где је изграђена црква стоји легенда коју и наука потврђује да се баш ту указала житељима тог градића, Богородица. Да се „Књига живота и смрти“ у којој је записан свачији живот и

судбина, налази баш ту у тој велелепној католичкој цркви. Одмах сам се упутио у Гвадалупе и пронашао бившег свештеника по имену Падре Гомез (отац Гомез) који је ушао у конфликт са Црквом због свог оргиналног гледања на свет и по препоруци тадашњег Бискупа, он је напустио Цркву, посветио се науци и постао доктор психологије и религије.

Овај врсни познавалац људске душе, бавио се неким стварима које Црква строго забрањује. Са одушевљењем је пристао да разговара са мном када је чуо да долазим из Југославије, није баш тачно знао где је Југославија, Пољска или Чехословачка, али је зато знао одлично ко је Тито. Одмах ме је питао да ли сам видео Титову бисту у Алеји великана када сам ишао у Национални музеј на симпозијум. Свакако да сам видео и почели смо разговор у једној опуштеној атмосфери поред бистрог поточића који је извирао из једне стене и спуштао се уз саме бисте направљене од мермера које су показивале Богородицу, Исусово рођење и Краљеве који су дошли да се поклоне Исусу пратећи звезду водилу.

За Гомеза су мештани говорили да је Исус у фармеркама јер се тако понашао, помажући мештанима на сваком кораку. Укратко сам изнео господину Гомезу моју теорију о паралелним световима допуњену са излагања из Мексико Ситија као и о мојој намери да напишем једну популарну књигу забавног карактера. Запео сам код реинкарнације и потребна ми је његова стручна помоћ.

- Шта вас конкретно интересује? - било је његово прво питање.

- Како се врши одабирање повратника у овај живот? било је моје питање. Они очигледно, имају неку врсту „небеског компјутера“ у који су унети подаци о сваком рођеном човеку на овој планети. Поред тачног часа

његовог рођења, тамо је записан цео његов живот, као и околности под којим је прекинут. Када човек умре и пређе у паралелни свет тамо му пуштају кратак „филм“ његовог живота, подсећајући га на добре и лоше тренутке које је имао. Он сам мора закључити да ли је способан за даљи прогрес, или се мора вратити на „дошколовавање“.

- Да бисте ме лакше схватили мораћу да почнем из почетка, рече мој саговорник. Када је у првобитном рају дошло до побуне и одвајања од Бога - објашњава ми он - сви који су кренули за ђаволом пристали су, самим тим, да буду рођени у материјалном свету. Како не би дошло до „гужве“ и неспоразума, сви смо ми извукли неку врсту лутријских бројева! Само Бог и његови анђели су знали ко ће постати ко! У књигу живота и смрти већ су били унети сви бројеви и њихове судбине! Тако је број „1“ постао Адам, односно први човек, односно први дух који се „уселио“ у једно од тела човеколике животиње! Тако су неки од нас постали војници, неки су се родили као будући лопови, неки као краљеви и тако даље. Из историје видимо да су многи краљеви, папе, принчеви и други људи високог рода били управо прави криминалци! То је зато што смо се ми одметнули од Бога, постали смо ђаволови следбеници! Да смо били бољи и паметнији, остали бисмо поред Бога! Као што су некада криминалци исељавани на далеки континент Аустралије, тако је Бог иселио нас у овај материјални свет!

- Значи ми немамо право да се жалимо на нашу судбину?

- Природно да немамо, па то је тачно оно што смо сами хтели када смо за ђаволом пошли! Неизвесност, страх, борба на живот и смрт, грех, разни ужици, жудња за влашћу!

Сада се сетих Валдеза, оног из мексичке револуције који је проживео пет живота да би се искупио. Пошто су тој књизи живота и смрти сви добили бројеве и судбине, сада када је девојка у белом, водитељка на првом нивоу паралелног света, из те књиге одабрала сличну судбину девојке новинарке којој је било суђено, предодређено да буде убијена и силована у својој двадесет и четвртој години, у њено тело, као возило за материјални свет сместила Валдеза и он је морао да проживи живот те новинарке да би „одужио“ свој први грех. Значи тај број је искоришћен. Сада се сви бројеви померају за једно место и онај дух који је требало да буде новинарка, сада се, померајући се за једно место уствари уселио у тело неке учитељице која ће умрети на пример у свој 65. години природном смрћу. Том духу и онако је свеједно јер он не зна своју судбину. Нека девојка за време инквизиције је из чисте љубоморе пријавила другу недужну девојку да је вештица. Она је била спаљена на ломачи у својој 24 години. Значи да је она Богу одузела један живот. Када је умрла природном смрћу, враћа се поново у материјални свет на земљу да врати дуг. Она се нашла у кући у градићу Келхајм код Франкфурта која се запалила и она је изгорела у њој у својој 24. години. Други пример када је такође у француској буржоаској револуцији једна девојка лажно пријавила другу девојку да је побуњеник и сарадник Робиспјера она је завршила на гилјотини. Имала је само 19 година. Та девојка која је лажно пријавила после своје природне смрти, бива поново враћена у материјални свет на земљи да Богу врати одузети живот и у једној саобраћајној несрећи код Лиона где је изгубила контролу над колима која су ударила у дрво, шофершајбна јој је исекла главу. Имала је само 19 година

ИЛУЗИЈЕ НАУКЕ И ЗАБЛУДЕ ХРИШЋАНСТВА

Ако мислите да не постоје илузије онда сте ви у заблуди, ако мислите да не постоје заблуде онда имате своје илузије. Прво ћу вам показати на „чврстим доказима“ науке шта је илузија, затим на „чврстим доказима“ Цркве шта је заблуда!

ШТА ЈЕ ЖИВОТ? МАТЕРИЈА ИЛИ ИЛУЗИЈА?

Од почетка света човека уче да свет има своју материјалну реалност. Човек изграђује цео свој живот на таквом гледишту. Најновија научна открића су показала сасвим другачију реалност од оног што људи мисле да јесте. Сви наши подаци о спољном свету преносе нам се путем пет чула. Свет је за нас само оно што нам покажу наша пет чула. Оно што видимо, чујемо, помиришемо, окусимо и додирнемо. Човек од самог рођења познаје спољни свет само онако како му га предочавају тих пет чула, али садашња истраживања су изнела једну важну чињеницу из које се састоји материјални свет који опажамо. По њој човек је само облик а свеукупно наше искуство је привремено и да је цео Космос само сенка, а то ћемо лако схватити ако посматрамо наше чуло вида које нам пружа најдетаљније податке о спољном свету који нас окружује. Кад кажемо да видимо ми заправо видимо ефекте преточене у електричне сигнале које стварају зраци

долазећи до нашег ока из спољног света. Мозак је затворен за светлост и његова унутрашњост је потпуно мрачна.

Ми заправо не видимо само оком, већ видимо из центра мозга а око је само средство преко којег стиже сигнал из спољног света до нашег мозга. Кад кажемо да видимо, заправо видимо ефекте наших сигнала у мозгу које стварају зраци који доспевају до нашег мозга. Мозак исто тако осећа и укус, мирис, звук, додир као и електричне сигнале који стижу до њега. Још су Грци предосећали да нешто постоји што они не знају да објасне, па су они то објаснили на свој начин, да у човеку постоји мали човек, као да постоји неки дух у машини. Мозак се током нашег живота не среће са изворном материјом, него са копијом те материје која се формира унутар мозга. У том тренутку ми долазимо у заблуду да су те копије стварна материја ван нашег ума. Тако долазимо до једне констатације коју можемо назвати спољни свет у нашем мозгу. Сад да изведемо закључак, све што видимо, додирнемо, чујемо, осетимо, цео Космос, све око нас, то су само електрични сигнали који долазе до нашег мозга. Узећемо један пример, ми видимо птицу у спољном свету. У ствари, та птица је у нашем мозгу. Честице које се одбијају од птице долазе до нашег ока и ту се претварају у светлосне сигнале. Неурони преносе те сигнале до центра за вид у нашем мозгу. Птица коју видимо је заправо електрични сигнал у нашем мозгу. Када би се прекинули нерви који иду од нашег ока до мозга птица би одједном нестала. Иста је ситуација и са звуком! Кад би се прекинули нерви који иду од уха до мозга ми не би смо чули цвркутање те птице. Птица коју видимо и чујемо није ништа друго него сигнал којим наш мозак тумачи електричне сигнале. Кад Ви посматрате звезде на небу Ви претпостављате да су оне удаљене од Вас много. Не, оне

се налазе у Вашем мозгу! Звезде су у Вама! Док читате ову књигу у соби Ви мислите да се налазите у соби, не, соба је у Вама! И Ваше сопствено тело је слика која се оформила у Вашем мозгу! Изгледа невероватно, али Ваше тело се налази унутар Вашег тела, у мозгу. До сада смо причали о спољном свету, о ономе што опажамо и што се налази у нашем мозгу. Ако никада не можемо да досегнемо до тог света, како смо онда сигурни да тај свет постоји? Дефинитивно не можемо да будемо сигурни! Једина реалност је она коју опажамо у нашем уму. Ми верујемо да објекти у свету постоје, јер их ми видимо и можемо да их опипамо путем наших чула, али наша опажања су само наше идеје у нашем уму. Објекти које опажамо нису ништа друго него наше идеје, а тих идеја нема нигде него у нашем уму. Пошто сви ти објекти постоје само у нашем уму то значи да смо преварени заблудама када замишљамо свемир и све остале ствари ван наше свести. Замишљати да материја постоји ван нашег ума је права заблуда. Запажања која ми видимо долазе од вештачког извора. Ако би смо хипотетички извадили наш мозак и прикључили га на компјутер са кога би смо слали сигнале нашем мозгу он би се понашао исто као и до сада. Препознавао би слике, јер би сигнали преко ока и нерава долазили до центра за вид у мозгу и мозак би то прерађивао и ми би смо то стварно видели. Те имагинарне имитације имаћемо све док долазе стимулације са компјутера. Чему сада овакво упоређење? Зато што хоћемо сад да објаснимо шта се дешава кад човек сања.

За нас је реалност оно што можемо да видимо оком и додирнемо руком. Ако у сну видимо материјалну реалност коју можемо да видимо и опипамо бићемо сигурни да смо преварени, јер у сну ми немамо ни руке ни ноге. То стварно нема везе са нашом стварношћу. Човек

може да сања да вози авион, да вози бицикл и да се презнојава, може да буде у било ком граду, али добро знамо да тај човек није мрдноу из кревета. И ако све ово што човек сања нема везе са реалношћу, човек их у сну доживљава као праву стварност, јер он једе, пије и разговара са својим пријатељима. Тек када се човек пробуди из сна схвати да су то била само обична опажања. Исто то можемо применити и на свет у коме живимо. Тамо смо имали илузију, односно заблуду да смо пар сати лепо живели. Човек у свом кревету, у дубоком сну може да види свет сасвим другачије него што је онај у коме живи кад се пробуди. Све се то исто може применити и на свет у коме смо будни. Кад се пробудимо зар не можемо да помислимо да смо сада ушли у један други: много дужи, сан који се зове стварни живот? Зашто свој сан сматрамо фантазијом а наш живот реалним? Није ништа друго, већ је то производ наших навика и предрасуда. Ово сугерише да смо пробужени из живота на Земљи за који мислимо да га сада живимо као и кад се пробудимо из неког сна.

Сва ова опажања која сам до сада наводио намећу питање, шта је онда мозак? Пошто је наш мозак материја као што су руке и ноге, онда је и он објекат опажања као и све остале материје. Наш мозак није ништа друго него опажања која формирају сва чула, посебно чуло вида. Ко је онда та воља која све опажа па и сам мозак? Зар може мозак сам себе да опази? Ко то види, ко то чује, додирује, мирише, опажа? Које је то биће које промишља и каже: „Ја сам ја“. Ово метафизичко биће које види, осећа, употребљава мозак и промишља је животни Дух. Оно што ми називамо материјалним светом само је скуп опажања које наше духовно биће посматра и осећа. Ово је као кад сањамо тела, објекте, материју, своје тело, а немају физичку реалност. Космос у коме живимо и тела која

поседујемо немају физичку реалност. Једино постоји духовно биће и оно је то које опажа и види. И ако мислимо да је материја стварна сви закони физике нам говоре да се материја састоји из једне илузије. Све нас то води до једне метафизичке материје, а то је тајна која се крије иза материје Сви који мисле да је материја апсолутно биће, у заблуди су и то је једно ново аларматно упозорење свим научницима о људским чулима на које се материјалисти ослањају. Ако се материјални свет састоји само из опажања дата нашем духовном бићу, шта је онда извор тих опажања? Да би смо одговорили на то питање морамо да знамо да материја нема своју егзистенцију, она је производ само опажања и зато ово опажање мора да има за узрок неку другу силу, мора да је створена. Шта више, то стварање мора да се континуирано одвија, јер ако нема континуираног одвијања онда ово што називамо материјом нестаће и изгубиће се. Ово се да најбоље разумети са телевизором који ће приказивати слику све док се емитује сигнал. Кад нестане емитовање сигнала, нестаће и слике. Сад се питамо, ко је тај што нам емитује сигнале као за телевизију, ко је тај што све то ствара? Одговор се сам намеће, то је Творац, стварно и апсолутно биће.

Свакако да то чини супериорни Творац који је створио цео Космос а самим тим и нас. Онај који је створио сав материјални свет као скуп свих опажања и који не престаје да ствара. Пошто овај Творац исказује величанствену креацију сигурно поседује и вечну силу и моћ. Сва опажања која он ствара зависе од његове воље. Он доминира над свим што је створио у било ком тренутку. Тај Творац је Бог, наш вољени и хваљени Господ. Једино стварно и апсолутно биће је Бог. Све осим њега је сенка ствари које је створио. Ова реалност је објашњена у Библији на више места.

На сва четири краја света у овом свемиру који се састоји из запажања могу се видети Божја дела које је стварно биће и стога је човеку најблискије биће Бог. Где год да се налазимо Бог је са нама. Док читате ову књигу Бог Вам је најближе Биће које ствара све. Све док нам Бог даје да видимо ове слике и осећаје везане за овај свет наставићемо да живимо у овом свету. Кад нам Бог буде окончано слике и осећаје који су везани за овај свет, кад наша опажања престану као у сну, кад престајемо да сањамо, то значи да смо умрли.

ДА ЛИ ПОСТОЈИ ВЕШТАЧКИ ЖИВОТ?

Стицајем околности једно извесно време радио сам и живео у Франкфурту у Немачкој. У немачком дневном листу „Франкфуртер Рундшау“ прочитао сам чланак о стварању вештачког живота. Одмах сам се заинтересовао и покушао да нађем прави одговор не у новинама, него на извору информација.

У овом тренутку још увек нисмо сигурни да ли бисмо били у стању да створимо ћелију. Још је мање сигурно да ћемо једног дана моћи да једну вештачку ћелију проведемо путем природног развоја дугог три милијарде година, који води од једноћелијских алги до Брижит Бардо или Елизабет Тејлор.

Тако је започео одговор на моје постављено питање, да ли је могуће стварање вештачког живота које сам упутио симпатичном седокосом професору Шраму, који ме је љубазно примио у свом институту Макс-Планк за вирусна истраживања у Тибингену у Немачкој. Схвативши да пред собом има тоталног лаика који је само радознао и поставља неугодна питања, професор ми је укратко објаснио оно основно о вирусу.

Синтеза вируса налази се данас на самој граници могућег, са тенденцијом да сасвим уђе у домен остварљивог. Вируси су веома сићушна форма живота која се размножава али се зато не храни нити дише. Они најчешће живе као паразити у ћелијама. Састоје се од генетског кода у облику елипсе, и заштитне опне.

Професор Шрам ми је објаснио да је пре неколико година тачније 1965. његов колега професор Сол Шпигелман, такође Немац, који ради на Универзитету у

Илиноису у Америци, пронашао са својим сарадницима, односно успео да у лабораторији синтетише једну врсту вируса, технички названу фибета. Вирус фибета састоји се из ланца РНК (рибонуклеинске киселине) састављене од приближних три хиљаде јединица и храни се бактеријама. Значи, направљен је вештачки вирус који је нападао бактерије на исти начин како то чине и природни вируси.

Професор Шрам и његови сарадници показали су да је могуће користећи као катализатор супстанце које садрже фосфор, слично живој материји, створити ланце необично сличне протеинским, који могу да поседују чак 24 аминокиселине. Прорачуни су показали да у природи такви молекули не би могли игром случаја настати ни за милијарду година.

Сходно томе уобичајни приговор о природном стварању живота постаје беспредметан. Живот се не рађа случајно, већ при деловању сасвим одређених катализатора. Управо помоћу оваквих катализатора Шрам је за свега неколико часова учинио оно што је природној еволуцији било потребно четири милијарде година.

Сада се поставља питање да ли вештачки живот може да се покаже ефикаснији од нашег, па сходно томе загосподари Земљом, односно да нас сасвим истисне са ње. Пластичне материје добијене у лабораторији од материје која не постоји нигде у природи, као што је ацетилен, често су супериорније од природних продуката као што су дрво и каучук. Лекови који имају чисто хемиско порекло супериорнији су од лекова екстрахованих из биљака. Због чега један небиолошки живот не би могао да буде супериорнији од биолошког живота? Први модел већ постоји, то је еволутивни ток од рачунара до интелигентних машина способних за саморепродукцију и прилогођавање, што је сасвим у

складу са једном одредницом живота. Већ су нам познате машине способне да победе човека у разним математичким играма играма а на путу је и апсолутни машински првак света у шаху.

И на крају да одговорим на само питање које се намеће, да ли је могуће створити вештачки живот? Могуће је, створити вештачки живот, сама наша генерација то неће моћи да доживи, а створићемо га оном брзином колико нам то Бог омогућује. А стварање правог живота оставићемо ипак Богу и не вреди играти се Бога.

ПОСЛЕДЊЕ УПОЗОРЕЊЕ БОГА ЉУДИМА

ЕЛЕКТРОМАГНЕТНА ГРАВИТАЦИЈА

Сви смо ми сведоци да се нешто необично дешава на Земљи са климом. Страшно колебање климе из године у годину или је много хладно или је ненормално топло, па се смењује топло и хладно. Питате се свакако зашто? Сведоци смо да се на једном великом делу земљине полулопте дешавају страшни ветрови, урагани и циклони. Доказано је да се Земља све брже загрева и да долази до ефекта такозване стаклене баште.

Сада се поставља питање шта се дешава са живим организмима, да ли они могу брзо да се прилагођавају на нове услове средине? Велика већина организама не може да поднесе такве промене и зато прво покушава да се сели на онај део полулопте који је безбеднији. По конвенционалној теорији, по законима еволуције организми би требало да се трансформишу, да добију нове органе да би преживели, да им израсту, рецимо, крила или нешто слично, али то се не дешава. Сваки организам има лимит докле може да се прилагођава. Када се ти лимити пробију они једноставно угину и тако изумиру. Од постанка света на Земљи живи само 1% живих организама, док је 99% изумрло. Данас су многе птице и рибе пред изумирањем, као и много крупније животиње. Једноставно не могу да се трансформишу, да еволуирају. Како су се услови на Земљи погоршавали тако су и многе животиње изумирале. На пример, тигар у Авганистну или лав у Етиопији живе само у золошком врту, што значи да су пред изумирањем. Једноставно нису могли да се преселе на друго место,

неки могу, на пример птице.

Чак и инсекти изумиру, што је најинтересантније. Али се многи инсекти селе из жарког појаса у појасеве са умеренијом климом, али сада се појављује прави проблем за Америку, јер се маларични комарац сели из Африке у Америку и наравно да преноси и болест маларију, па тако и друге животиње које преносе кугу и колеру селе се у делове Земље са умеренијом климом, а то су делови који су најгушће насељени.

Није то једина невоља! Соларни ветрови који дувају са Сунца према Земљи све су учесталији и јачи и изазивају мутације, а зрачења погађају генетске ћелије и то је изнад контроле људи и ту је доказ да је еволуција немоћна. Да се подсетимо да око Земље постоји ваздушни омотач који штити земљу од соларних ветрова да не дође до мутације.

Ко брани Земљу од соларних ветрова? Нико! Земља се сама брани, јер магнет са Земље одбацује и скреће соларне ветрове. Сад долазимо на право питање откуд Земљи магнетно поље? Постоји природни магнет-минерал, али то је много, много мало и слабо. Сви знамо да поред природног магнета имамо и електромагнет који производи човек када кроз жицу пусти струју и струја ствара магнетно поље. Сви знамо да кад се повећа струја да магнет слаби и губи јачину, али такође знамо да Земља има магнетно поље, значи да у утроби Земље постоји струја која прави магнет, односно магнетно поље на површини. Ако постоје струје које очигледно праве магнет поставља се питање са почетка овог поглавља ко је направио те струје? Па свакако Творац, а ко би други и то је још један доказ да постоји Бог.

Али то магнетно поље стално слаби, та струја је све слабија и слабија па самим тим и магнетно поље је све

слабије и тако настају озонске рупе. Конвенционално објашњење за настанак озонских рупа окривило је фреон као главни састојак за прављење дезодоранса који наводно нагриза танак озонски омотач. Срећа што се озонске рупе налазе на половима, јер тамо соларни ветрови падају под правим углом и тако праве озонске рупе. Највише их је изнад насељених места Аустралије и зато тамо сва деца кад иду у школу носе капе којима покривају главу. Шта се данас дешава? Озонске рупе су све веће и становници ће морати да се кад тад селе у околину Екватора. Свакако да неће моћи сви становници да се преселе у подручје Екватора. Сада се поставља питање, шта људи могу да ураде да се то заустави? Ништа! Ништа ту више не зависи од људи! Човечанству може да помогне само нека интервенција из Универзума, само Творац који је створио Земљу са електро-магнетним силама у утроби Земље, а да ли ће се Творац умешати и спасти човечанство то не знамо. Нисмо сигурни да хоће, јер људи то треба својим понашањем да заслуже. По конвенционалистима озонске рупе се стварају саме од себе и то нико не може да спречи и по њима наша будућност је црна. Прети колапс, уништење Земље и то врло брзо.

Електро-магнет на земљи направио је човек.

Електро-магнет у утроби Земље није направио човек већ Бог, он може опет да га направи, да га појача и да га одржава или да се не меша.

Можда су озонске рупе само опомена људима да се уразуме. Да ли Творац само преко озонске рупе опомиње човечанство? Не, он стално опомиње, али људи то не схватају озбиљно. Људи неће да схвате да у Универзуму постоје закони по којима се одвија цео Универзум и целокупан живот на Земљи. На Земљи је основни закон морални закон, али се он не поштује и Бог нас опомиње и

преко комета, астероида и осталих небеских тела. Сви знамо да комете и астероиди стално пролазе око Земље. Да је неки астероид наишао само шест сати пре или десет сати после он би погодио Земљу и уништио би је. По конвенционалној теорији ако је Универзум настао случајно онда и комете долазе случајно и нека може случајно да погоди Земљу, али та теорија није тачна.

Ако Универзум није настао сам од себе онда тамо владају врло сложени закони који математички тачно функционишу, онда и комете не долазе случајно него носе једну јасну поруку. Њихов задатак је да нам скрену пажњу на наше понашање и на казну која може да нас задеси баш од те исте комете ако се не уразумимо.

Бог нас врло конкретно упозорава шта може да нам се деси па нам је омогућио да можемо да посматрамо планету Јупитер која је дванаест пута већа од Земље. У њу је ударила комета Шумахер и видимо шта је урадила и колики су кратери остали. Да је ударио у Земљу он би је уништио. Бог нас као и увек прво упозори, да схватимо да у Космосу постоји један савршен склад а да проблем морала постоји само на Земљи. Тај морални проблем је велики проблем. Последица моралног проблема је проблем смрти. За разлику од многих религија које игноришу физичку смрт, јер говоре о животу после живота, наше становиште је да је физичка смрт коначна смрт. Ми претходно умиремо духовно и морално. Морална смрт је најстрашнија смрт. Људи који имају морални проблем најтеже живе и зато прво треба да решимо морални проблем. Не треба бежати од истине него се треба суочити са њом. Да не измишљамо заблуде са којима ћемо умирити нечисту савест. Ако не прихватимо истину, одбацујемо истину, онда се тако губи здрав разум. Кад човек одбацује глас разума остаје без разума и спушта се

на ниво животиња. Онда саму Земљу доводимо у једно апокалиптично стање тако да и катастрофе које се дешавају као опомене не могу да трају вечно. Као што смо већ објаснили у Универзуму постоје Закони као и на Земљи и који неће дуго толерисати њихово кршење и казна ће стићи кад-тад. Казна ће стићи из Универзума у виду астероида и Земља ће бити уништена.

ЗНАЦИ СУДЊЕГ ДАНА

Библија врло јасно говори о Судњем дану. Ако смо већ до сада стекли поверење у све оно што Библија говори јер се све обистињује, нема потребе да сада на самом крају сумњамо у оно што је написано у Библији. А написано је да ће доћи судњи дан и описане су околности под којим ће се то десити како би смо могли да то препознамо, схватимо озбиљно, да видимо који су узроци и да то променимо јер знамо последице.

Ако погледамо само двадесети век и видимо страшне ратове где су уништавани читави градови а ако томе додамо и природне катастрофе које су све разорније и учесталије и то упоредимо са оним што пише у Библији схватићемо да она говори управо о времену у коме живимо. Посебно су наглашени земљотреси а ми смо очевици да су они све учесталији и разорнији.

Библија говори о све већем сиромаштву људи при крају судњег дана, о све већим социјалним разликама. Никада нису биле веће него у двадесетом веку, где је једна четвртина становништва на Земљи неухрањена или тачније око 900 милиона људи је буквално гладно и поред толике технологије. Ако се питамо да ли недостаје хране на Земљи, не, има је све више и више, али дистрибуција хране није правилна, јер богати имају све више а сиромашне земље у Африци, Азији и Јужној Америци све мање. Долази до немогућег раскорака између богатих и сиромашних. Та неједнакост је одувек постојала између појединих делова Земље, али је у двадесетом веку све већа.

Да ли постоји узрок томе? Свакако да постоји, људи

су се окренули против етичких вредности и дошло је до колапса моралних вредности. Моралне вредности омогућују функционисање друштва, сада су оне доведене у опасност и резултате тога видимо на сваком кораку на земљи. Видели смо колико је сатанизам погубан, али је хомосексуализам још погубнији, јер се шири све више и више. Долази до одбацивања истинске вредности Библије. Све више долази до напуштања Божје религије и моралности саме религије. Уместо ње покушава да се успостави лажна религија која ће изопачити све моралне вредности и користиће се за личне циљеве и лично богаћење. Сви смо сведоци свакодневног удаљавања од најбољих духовних вредности какве су: правда, мир, љубав, честитост, част, достојанство које религија носи са собом.

Тај колапс одсликава се на много различитих начина, колапс породице, ванбрачни бракови, ванбрачна деца, корупција, стрес, неморал у пословању, зависност од алкохола, дувана и дроге. Људи који из тих разлога падају у духовну празнину буду увучени у мрачне стазе. Многи који не могу да нађу себи излаз одузимају себи живот. Све то показује да је судњи дан близу.

У Библији је описан распад друштвене структуре која ће претходити Судњем дану. У време писања Библије технологија је била на јако ниском нивоу и друштво ни случајно није било оспособљено за истраживање Универзума. Али ипак Библија говори о технолошком напретку друштва који ће нарочито бити велики пред долазак Судњег дана. Људски век је много дужи у време писања Библије. Ако погледамо крај двадесетог века и почетак овог века видећемо како је за врло кратко време напредовала наука и технологија. Наука је омогућила развој медицине, посебно развој генетике којом почиње

нова ера на пољу здравља, оно што људи пре нису могли ни замислити. Не само у медицини, заправо у свим областима. Знамо да су се небодери почели градити крајем деветног века а сада се сви такмиче ко ће направити највећу зграду на свету.

Раздаљине за чије су превазилажење некада требали месеци, затим недеље, па сати, сада се прелазе за неколико секунди. Почев од писања и штампања књига до олакшавања свакодневних послова у домаћинству долази чак и до онога што је наговестила Библија. А то да ће се пре Судњег дана истина о богу чути на сваком језику у свим деловима света. То говори Библија о комуникацији двадесет и првог века. Како је то онај ко је писао могао да зна.?. Знао је, јер му је то Творац рекао да запише да бисмо схватили поруке из Библије озбиљно.

Библија користи израз последње време када ће се такав развој одвијати. То је знак да је тај крај близу. Тај дан се још није приближио и још није касно да се вратимо моралности која стоји у Библији, јер тај дан јесте близу, али можемо се вратити на прави пут и избећи Судњи дан.

Знаци предсказања у Библијским текстовима данас се обистињују један за другим. До сада смо сви схватили да су Божја обећања истинита и да све што пише у Библији да се то остварује, зато не можемо да кажемо да нисмо упозорени. Бог увек прво упозори, па тек онда казни.

Ако схватимо Библију озбиљно имамо велике шансе да преживимо, у противном нема нам спаса.

ИСУС ХРИСТ

ВЛАДАВИНА РИМЉАНА

Желимо да објаснимо друштвене околности и услове у којима се појавио Исус Христ, да би смо лакше схватили самог Исуса и његово учење. Да одвојимо историјске чењенице од легенди и књига Старог и Новог завета. Тадашње римско царство обухватило је, међутим, превелика пространства и било сувише заокупљено властитим пословима да би установило управни апарат неопходан за непосредно управљање.

Родоначелник, односно први владар је био Антипатер, који се на престо Палестине попео 63. године пре Христа. После његове смрти године 37. пре Христа, наследио га је син, Ирод Велики (Херод).

После краће смене врло неуспешних краљева Римљани постављају свог верног вазала Ирода. Ирод Велики, краљ Јевреја влада Палестином од 37. г. п.н.е. до 4. године после Христа, захваљујући подршци Римљана. Он задобија поверење Октавијана, новог господара Рима, који постаје цар Август. Јевреји га презиру, нејеврејског је порекла и поставили су га Римљани. Ирод је mudar и суров владар, он убија чак и своју жену Маријамну и своје синове јер је посумњао без икаквог разлога да му кују заверу.

Народима те земље било је дозвољено да задрже своју веру и обичаје. Врховна власт припадала је ипак, Риму.

Године 6. наше ере (Исус се већ родио), разлике су постале много озбиљније. Те године је земља била изде-

љена на управне јединице - једну провинцију и две територије. Ирод Атиопа је постао владар једне од њих, Галилеје, али је Јудеја (духовна и световна престоница) била подвргнута непосредној римској управи, која је спроводила римску власт са седиштем у Цезареји. Нови завет описује Римљане, али опис уопште није веродостојан, јер је Римска владавина била сурова и деспотска. Разапето је у самом почетку те владавине неколико хиљада побуњеника одједном. Храм је опљачкан, биле су наметнуте тешке дажбине. Често је било примењивано мучење. Прилике се нису побољшале доласком Понтија Пилата који је владао, као намесник Рима, Јудејом од 26. до 36. г.н.е. Насупрот његовом лику какав је дочаран у Библији, постојећи записи указују да је Пилат био свиреп и покварен човек који је злоупотребио своју власт. Тим више изненађује барем на први поглед - што нема никакве осуде Рима у Јеванђељима, чак ни помена о терету римског јарма. Јеванђељски извештаји наводе на помисао, збиља, да су житељи Јудеје били спокојни и задовољни својом судбином.

Године 6. наше ере, када је Рим преузео непосредну управу над Јерусалимом, један фарисејски рабин под називом Јуда Галилејац створио је веома ратоборну превратничку странку састављену од фарисеја и есена. Његови следбеници постали су познати као зелоти. Зелоти нису били секта, они су представљали један покрет чије се чланство попуњавало припадницима бројних секти. Њихова је делатност образовала можда најважнији део политичке позадине пред који се Исусова драма одигравала. Дуго након Распећа, зелотска делатност се настављала несмањеном снагом. Та њихова делатност је била толико велика да је довела 66. године до велике битке и цела се Јудеја подигла на организовану побуну против

Рима. Била је то очајничка, али крајње узалудна борба. Римљани су само у Цезареји побили преко 30.000 Јевреја. Затим су за само четири године заузели Јерусалим, сравнили град са земљом, опљачкали тамошњи храм. Планинска тврђава Масада одолевала је ипак још три године под заповедништвом једног потомка Јуде Галилејца. Римљани су их држали под опсадом тачно три године, у граду се тада налазило око хиљаду људи, међу којима је било жена и деце. Самоубиство је извршено на један интересантан начин. Од њих хиљаду, коцком је одабрано 100 људи који су заклали оних 900 људи, затим је коцком од њих 100 изабрано 10 који су побили оних 90, затим од 10 коцком су такође изабрали једног који је заклао оних 9 преосталих, да би се на крају и он убио. То је било због тога што је њима вера забрањивала да изврше самоубиство. Последице побуне су биле масован изгон Јевреја из Јудеје, Свете земље. Довољно их је ипак остало за потпиривање нове буне 132. године нове ере. Император Хадријан је, коначно 135. године наредио да сви Јевреји буду законом протерани из Јудеје и Јерусалим је постао римски град. Име му је промењено у Елија Капитолина.

После тога Јевреји су се разишли широм света, да живе како најбоље могу. Нису имали никада своју домовину све до после завршетка другог светског рата, када је 1948. године основана држава Израел. Међутим, у току ових осамнаест и по векова, Јевреји су, без обзира на то у ком су се делу света налазили, сачували своју веру, јединствен начин живота и истакли се својим талентима у свакој нацији на свету.

Исусов животни век обухвата отприлике првих 35. година метежа. Тај се метеж није окончао његовом смрћу већ се наставио још читав један век.

Из горе наведеног види се да је нормално да у народу

буде изражена тежња, нада за Месијом који би свој народ ослободио тиранског јарма. Захваљујући једном историјском случају, тај је појам почео да се везује одређено и искључиво за Исуса.

За Исусове савременике, ниједан Месија никада не би био сматран божанским бићем. Збиља, сама би замисао о божанском Месији била неразумна, ако не и незамислива. Грчка реч за Месију је Христ или Христос. Тај је израз било на хебрејском, било на грчком, значио просто „помазаник“ и односио се на краља. Давид је, отуда, када је у Старом завету био помазан за краља, постао, сасвим сигурно, „Месија“ или „Христ“. И сваки каснији краљ из куће Давидове био је познат под истим називом: Месија или свештеник Христ. За зелоте, међутим, као и за друге противнике Рима, тај је марионетски свештеник био, лажни Месија. Месија је за њих значио сасвим различито: законитог „изгубљеног краља“, незнаног потомка куће Давидове који би ослободио свој народ од римског тираниства. Током Исусовог животног века, ишчекивање доласка Месије достигло је тачку која се граничила са масовном хистеријом. А оно се наставило и после Исусове смрти. Збиља, буна из 66. године била је подстакнута великим делом зелотским ширењем вести о Месији, чији је долазак био сматран питањем тренутка.

Израз „Месија“, дакле, није значио ништа у ма ком смислу божанско. Строго одређено, означавао је ништа више до једног помазаног краља, а у народном духу је постао назив помазаног краља који би био и ослободилац. Управо тај световни, политички појам био је везан за Исуса. Он је био назван „Исус Месија“ или преведено на грчки „Исус Христ“ и тако један чисто обредни назив извитоперен у лично име.

ИСУС РЕВОЛУЦИОНАР

Нови завет говори нам да је издахнуо на крсту искупљујући наше грехе; да је ускрснуо трећег дана и да ће се вратити Судњег дана и у рај повести све покајнике, али не и оне који се нису покајали за једини неопростиви грех-немање вере, а што може да се протумачи као „одрицање од Христа“.

Да ли је Исус заиста рекао да ко не верује чини неопростив грех? Исус је на крсту изговорио: „Оче, опрости им јер незнају шта чине“. Исус према Јеванђељу, стално проповеда опроштај. Намеће се сумња да су му касније хришћанске вође лажно приписивале објављивање да у хришћанству ко не верује чини „неопростиви грех“. Уосталом, те хришћанске вође хтеле су да спрече застрашивање свога стада.

Званичне хришћанске цркве, како Католичка, тако и Грчка православна, свакако су злоупотребљавале учење о „неопростивом греху“ оправдавајући масовна убиства, мучење јеретика чији је једини злочин био у томе што се њихова вера разликовала од званичног учења.

Да ли је Исус био револуционар? Он је отворено кудио власт. Богати морају разделити своју имовину сиромашнима ако желе да се спасу, рекао је Исус. Преврнуо је тезге мењача новца испред храма и говорио је да је лакше камили да прође кроз иглене уши него богатоме да уђе у царство божје. Изгледа да Исусова намера није била да укине сиромаштво: сиромаша ће увек бити међу вама. Он је сматрао као и сви људи древних времена да је дужност роба да добро служи свога господара. Он не напада постојећи економски систем или

политичке институције; напротив, осуђује оне усијане главе које би да освоје царство небеско на јуриш. Револуција којој је тежио била је много дубља. Да је могао да ослободи људско срце себичне жеље, суровости и похоте, царство небеско би дошло само, нестале би све институције које храни људска похлепа и насиља неби било, ни због тога неминовног правног законодавства. Била је то најкоренитија револуција свих времена и у поређењу са њом све остале деловале би као пуки државни удар где један сталеж замењује претходни и један експлоататор замењује другог. Зато је у духовном смислу Христ био највећи револуционар у историји.

Да ли су Римљани у њему видели револуционара? Да ли је Исус припадао ратоборним Јеврејима који су желели да се ослободе владавине Рима? Тешко, народу је говорио „Подајте цару царско, а Богу божје“.

Ратоборни Јевреји мачевима су се борили против Римљана којим нису били наклоњени. Исус се није упуштао у то ко влада, а ко су поданици. Он је установио правила понашања појединца.

Мало се хришћана придржавало његових правила понашања. Покушао је, али није успео да промени људску природу. Мали је број живео у складу са Исусовим проповедима. Хришћанске цркве су често злоупотребљавале Исусово учење.

За оне који не верују у божанственост Исуса Христа поставља се питање: Зашто осваја тако велики број људи? Таква питања су сувишна ако верујемо да је заиста био божанство а не само обичан човек.

Да смо се како је Исус препоручио, чврсто држали вере и одрекли сумње, да ли би смо с тим жаром наставили стопама Грка кад је реч о научним истраживањима? Да ли би било могуће улагати у технолошки

напредак који је у већем делу западног света подигао животни стандард сиромашних далеко изнад нивоа од пре 2000 година.

Како је онда хришћанство могло да се укорени? Хришћанство је изникло на јеврејском апокалиптичко-езотериском објављивању долазећег царства, подстицај су му дали Христова личност и визија, снага вере у његово васкрснуће и обећање вечног живота. Павлово богословље дало је форму учења, развијало се упијајући паганска веровања и обреде, наметнуло се као црква преузимањем организационих образаца и духа Рима.

Исус је живео у доба када је већина људи животарила у беди, које су угњетавали световна власт коју нису могли да збаце. Њему равни маса, а не богаташи нису се озбиљно надали бољем животу на земљи. Било је то доба када су људи горели од жеље да верују у натприродно само зато што је природно било тако суморно.

У годинама после Исусове смрти народу се понављало да се најзад испунило древно пророчанство о сину божјем који ће сићи на земљу. Апостоли су успешно ширили реч, подсећајући народ како је Исус, син Божји, проповедао опроштај и љубав према непријатељу једнако као и према ближњем. Говорили су да је он умро на крсту да би искупио грехе; да је васкрсо трећег дана. Обећавали су да ће се вратити Судњег дана и повести у Рај све који су се покајали. Вековима су то пророци говорили. Умро је да би тебе спасио. Веруј и имаш наду. Проповедало се да свако може да се нада благодети истог чуда, васкрсења. Васкрснути и отићи на небеса где ће се исправити све овоземаљске неправде. Спасење. Пут је вера. Вера је пак чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо.

Исус, кажу Јеванђеља, био је „један од нас“. Он се

кретао међу људима; разговарао са крчмарима, цариницима, лаким женама, рибарима. Радио је као столар. Није био охоли пророк. Био је непосредно упознат са животом и патњама људи. Саосећао је и сажалевао. У Исусовој проповеди било је опипљиве благице. Особа којој ближњи опрости осећа пријатност те љубави. Исто осећа и особа која опрашта.

У поређењу са паганским божанствима, Исус је пружао више наде, више утехе, више надахнућа. Те видове његове проповеди, уз обећање коначног ускрснућа, свештенство, које је установио св. Павле а не Петар, вешто је користило. Захваљујући томе, хришћанство је стекло толико присталица да га је римски император Константин (274-337.н.е.) прогласио државном вером, а хришћанске симболе поставио на штитове својих легионара. Штавише, хришћанство је одржало обећање о коначном вазнесењу на небеса. И најважније од свега: Христ је на крсту рекао: „Оче, опрости им, јер не знају шта чине“. Те речи објашњавају зашто смо њиме толико заокупљени, иако се само малобројни држе његових препорука. За разлику од других божанстава, он није бог освете, већ бог опраштања. Њега се не бојимо.

ИСУС ИЗ НАЗАРЕТА

У истраживачком подухвату који сам предузео, покушао сам да раздвојим историју од теологије, да направим разлику између историјског Исуса и Христа вере. У том процесу упао сам у читаву збрку противречности која ме је довела у конфронтацију са библијским материјалом. Одједном сам се нашао дезоријентисан свом том збрком. Библијски извештаји као што се показало нису од велике помоћи. Јеванђеља су као историјски документи и сведочанства, што сваки истраживач зна, крајње непоуздана.

Исус и његови ученици појављују се као централни приказ некое веома стилизованог живописа са кога је уклоњен сваки контекст. У позадини се конфузно трпају Римљани и Јевреји. У Делима светих апостола ниједан од тих догађаја није чак ни поменут. Ко год да су били Исус, Павле или Петар, шта год да су радили то се мора ставити на историјску позадину ширих догађаја, зато се мора истовремено истраживати и историја и теологија. У теологији је Исус кротак као јагње, ненасиљан. Да ли је заиста био ненасиљан? Историја говори нешто сасвим друго.

Зашто је, онда, учествовао у насилним акцијама као што је било превртање столова мењача новца у Храму и крчење пута до њих бичем у руци? Зашто се приказује да су га Римљани прогнали на начин резервисан само за револуционарну активност? Зашто је пре блења у Гетисманији наложио својим следбеницима да се наоружају ножевима? Зашто је мало затим Петар потегао мач и одсекао уво једном војнику из просвештеничке пратње? Ако је у стварности Исус био милитантнији него што се иначе приказује, није ли по потреби био и политички анга-

жованији? Како би се, онда могла објаснити његова спремност да „да цару што је царев“?

Ко је био Исус из Назарета? Постоје ли докази који потврђују његову аутентичност? Постављање таквих питања све до недавно могло је изазвати непријатне последице. Претерану радозналост у том погледу, изван оквира Новог завета и за Цркву свете традиције, сматрали су хришћани, нарочито теолози, неумесном и блиском јереси. При том су заборавили на један од њихових основних чланака вере, који каже да је Исус не само Божји Син него и човек од крви и меса, дакле човек који са осталим људима подједнако подлеже свим земаљским слабостима и који има своју овоземаљску биографију.

Дошла су времена интезивних, неограничених истраживања. Плод тог колективног интелектуалног напора научника, историчара, истраживача религија, филолога, археолога и многих других специјалиста, нарочито професора логичара, јесте импозантна литература која својим открићима баца сасвим ново светло на лик и дело Исусово. Њега знамо као Исуса Христа.

Како је настао тај назив? „Христос“ је грчки превод хебрејске речи „Месија“. Најлогичније би било да су о Исусу писали Римски историчари из тог времена, али нису. Кад они већ нису, треба очекивати да то ураде Јевреји. Али изузев неких скромних и срамежљивих записа, нема ничег озбиљнијег. Чак и они Римљани који су живели и владали за време Христовог живота, као на пример Јосиф Флавије, јерусалимски свештеник, који се толико интересовао за религиозне покрете у својој земљи, чак ни он није забележио ништа о Исусу. У то време, после Исусовог распећа, он пише о свим сектама, с видљивим познавањем, док о чудесима и ускрснућу Учитеља из Назарета као да не зна ништа. Тамо је

постојала прва заједница Назарејаца под вођством Јакова, Исусовог брата. Немогуће да он то није знао. А други јеврејски писци из оних времена? Види се да и они ћуте. На пример, Јустус који је био пореклом из Галилеје и одлично познавао прилике тог краја, аутор „Јеврејског рата“ и „Хронике јеврејских краљева“. Када су нас земљаци и рођаци Исусови разочарали, тешко је у томе ишта замерити Римљанима и Грцима. Овако се завршава тражење трагова о историјском Исусу у ванхришћанској литератури: оно се завршава, тешко је то порећи, комплетним неуспехом.

Шта заправо обичан човек, који није читао Јеванђеља сада зна о Исусу. Зна се да је био јеврејски учитељ, многи људи су веровали да је вршио исцељења, неки су веровали да је био Месија, да је био одбачен од јеврејских вођа, да је био разапет на крсту под владавином Понтија Пилата у време Тиберија и упркос његовој срамној смрти, његови следбеници, веровали су да је још увек жив, разни људи из села и градова, мушкарци и жене, робови, слободњаци обожавали су га као Бога.

Док га је обичан свет прихватао као Бога, дотле су његови најближи сарадници били у то време скептици, тако да Јеванђеље по Матеји описује како је Јован Крститељ, боравећи у затвору и борећи се са сумњама о Исусовом идентитету, послао своје следбенике да поставе Исусу значајно питање: „Јеси ли ти онај што ће доћи, или другога да чекамо?“ (Матеј 11.3). Он је тражио директан одговор да ли је Исус стварно био дуго очекивани Месија. Ја сам се зачудио Исусовом прилично загонетном одговору. Уместо да отворено каже да или не, Исус је одговорио: „Идите и кажите Јовану што чујете и видите: слепи прогледају и хроми ходе, губави се чисте и глуви чују, мртви устају и сиромашнима проповедју јеванђеље“

(Матеј 11,4-5). Јован би тренутно препознао његове речи као јасну тврдњу да је Исус био Месија. У суштини, Исус је рекао Јовану преко његових посланика да се месијанске ствари одигравају.

Наука је доста очекивала да ће се нешто више сазнати о Исусу када су откривени свици са Мртвог мора који представљају стотине рукописа од 250. године пре нове ере до 68. године нове ере који су пронађени у пећинама 30 километара источно од Јерусалима 1947. године. Изгледа да их је строга јеврејска религиозна група, звана Есени, сакрила пре него што су Римљани разорили њихово насеље. Ти документи нам првенствено дају увид у живот Јевреја.

Прва и најважнија чињеница је да Исус није намеравао да оснује Цркву и није је ни основао. То што је желео и прогласио није била Црква, него Божје царство на земљи. То проглашење, односно доношење вести о томе значи, да буквално превод Јеванђеље значи, добра вест.

За сваког човека је сасвим нормално да се запита како је изгледао Исус. Зачудо јеванђеља о томе ништа не говоре. Да се једино закључити да је био физички нежне грађе на основу тога што је од свих разапетих на крсту први одмах издахнуо. Тек у II веку овако описују Исуса. Његов лик био је потпуно лишен сваке лепоте и дражи. Зар би се нашао такав дрзник који би учинио и најмању љагу на телу када би оно било обдарено натпросечном лепотом и обасјано небеском светлошћу? Ко би из шпалира грађана кроз који је Исус пролазио носећи крст на својим леђима, плунуо на то лице.

Слично спољном изгледу, није познато ни колико је Исус имао година. Не знамо са сигурношћу где се родио, ни када се родио и колико је имао година када је умро на крсту. Између два најзначајнија писца Јеванђеља, Луке и

Јована постоји јака контрадикција. Највероватније да се тада сматрало да мушкарци када почињу да се баве неким озбиљним пословима треба да буду зрели, а зрелост се везивала за 30 година. Зато се и Исусу, додало да је почео своје реформаторске беседе у 30-тој години. О самом Исусовом рођењу су писали само Матеј и Лука. Само место рођења је такође спорно. По јеванђелистима Исус је у исто време са породицом био и у Витлејему и у Назарету. Уствари они су се сви трудили да се пророчанство Старог завета усклади, тако да оно није могло да се деси у Назарету, удаљеном 140 километара од Витлејема. Он је морао да буде Галилејац, Давидов потомак, будући израелски цар, морао је да буде јудејског порекла и морао је да се роди у месту свог претка, а то је Витлејем. Језик му је био армејски, као матерњи. Као компромис, Матеј и Лука тврде да се Исус само одгајао у Назарету, али да се родио у Витлејему. Онда се руководе пре потребама догматике, а не историјом.

Црква се доктринирано везала легендама које су испричали Матеј и Лука. Признаје, дакле, да се Исус родио барем 5. године пре н.е. за време Иродове владавине, који је умро у пролеће 4. године пре н.е. Како се, према томе, десило да се Исус родио око 4 године пре свог званичног рођења, откада рачунамо нашу хришћанску еру? Ово се десило захваљујући, најобичнијој грешци (таква је понекад иронија историје).

Папа Јован I године 525. пре н.е. обратио се скитском монаху који се звао Дионисије Мали и наредио му да утврди тачну годину Исусовог рођења, јер је одлучио да се од тог датума рачуна нова, хришћанска ера. Монах је као оријентациону тачку применио, наравно, римски календар, који почиње од оснивања Рима тј. 1. јануара 753. године пре н.е. У свом прорачуну закључио је да се Исус родио

754. године према римском календару, значи прве године наше ере. Ипак, знамо из описа Јосифа Флавија да је Ирод умро у Јерихону, према истом календару 750. године. Ово би значило да се Исус родио четири године после његове смрти, а не за време његове владавине, како тврде Матеј и Лука. Када су приметили грешку (календар би се морао вратити за четири године), исправка се није могла више ни замислити. То би изазвало исувише велику пометњу у свету.

Јеврејски владари, као и Римљани служили су се деспотским методама. Масовно су терали на принудни рад и држали на рад у покорности помоћу бројне масе обавештајца. Доушништво се ширило као епидемија, на шта нас подсећа ваљда и Јуда, за кога се не зна, заправо да ли је био реалан лик, или само персонификација, пројекција ондашњих тмурних времена. Друштво покорених народа Блиског истока делиле су огромне унутрашње супротности, продубљивао се јаз између малобројног слоја привилегованих и оних који су својим радом носили читав терет државних трошкова; између земљорадника, занатлија и безбројне армије робова. Богати су постојали још богатији, а сиромашни још сиромашнији. Тако да је 44 - 48. завладала глад у читавом пространству Римске империје.

Положај народних маса у таквим условима био је неподношљив. И месијанистичке наде Јевреја и хришћана нашле су у тим декласираним друштвеним слојевима необично погодно тло. Измучена сиротиња хеленистичких градова била је изузетно диспонирана да прихвати учење о Спаситељу и „Небеском царству на земљи“, јер се једино натприродном интервенцијом могла надати промени своје судбине.

Зато су расле заједнице оних који су веровали у

Исуса, тим више што су још и друге околности допринеле њиховом настајању. Пре свега, велику улогу играла је и сама окупација тих крајева. Она је уништила постојеће државе, градове, што је учинило да су локални култови, везани за њихов поредак, изгубили своју подлогу. Покорени бог, понижени бог није више заслуживао да му се верује, јер је срамотно изневерио као бранилац и заштитник града. Нека врста компензације било је ту управо хришћанство.

Други фактор била је интересантна појава организовања бројних приватних друштава. Она је била алтернатива старог града - државе, јер су људима враћали изгубљени осећај заједништва. У светлу ових чињеница и историјски Исус, као и Христ вере постаје симбол страшног времена из кога је израстао. У његовом кратком драматичном животу изражава се у својој пуноћи мучеништво људског рода, а такође и неугашена човекова вера у коначну победу праведности на земљи. На крају да се закључити да Исус као историјска личност исти као и Исус вере. У оба случаја он је себе видео, односно веровао да је он Божји син, такође је себе видео као Месију и тако се и понашао. Исус је подржао своју тврдњу да је Бог чудесним делима исцељивања, запањујућим приказивањем моћи над природом, ненадмашним учењима, божанским разумевањем људи и сопственим васкрсењем, што је и била коначна потврда његовог идентитета. Стотинама година пре него што је Исус рођен, пророци су прорекли долазак Месије, који ће откупити Божји народ.

ИСУСОВ ПУТ НА ИСТОК

У Исусовој биографији недостаје неких шеснаест година живота. У Јеванђељима нема ни помена о томе, зато сам био принуђен да се обратим за помоћ неким легендама које кажу да је Исус са својих четрнаест година напустио очеву кућу, отишао из Јерусалима и, са једним караваном трговаца, отпутовао на исток у намери да се усаврши у „Божанској речи“ и да проучи законе великог Буде. Да то нису само нека празна наклапања, постоји документација у ванхришћанској литератури. Ту се тврди да је Исус, или како се назива тамо, Иса, имао је четрнаест година када је прешао Синд, област у данашњем југоисточном Пакистану у доњем делу реке Инд (Инду), и да се сместио међу Аријевцима који су мигрирали у долину Инда почетком другог миленијума пре наше ере. Његова слава се пронела далеко и џаини су га замолили да остане са њима. Џаини су познати по томе што преко уста носе мараме да не би прогутали неки инсект, јер верују у инкарнацију и сматрају да се душе умрлих налазе и у инсектима. Када ходају носе метлице и чисте пут испред себе да не би згазили неку бубу. Познати су и по томе што је њихов симбол био кукасти крст.

Интересантна је та веза између аријеваца, кукастог крста као симбола најстрашнијег зла у човечанству, а то је нацизам и Исуса.

Уместо да остане са њима Исус, или Иса је отишао у Цагернат где су га радосно дочекали Брамани свештеници и научили га да чита и разуме Веде, да лечи уз помоћ молитве, да поучава, да тумачи свете списе народу и да исцељује и истерује зле духове из тела људских, враћајући

им њихово здравље.

Иса је шест година провео учећи и проучавајући у Цагернату. Иса је почео да се меша у сукобе између брамина и кшатрија, свештеничке и ратничке касте-тако што је Иса свете списе преносио нижим кастама-вајшама и шудрама, трговцима и сељацима. Говорио је: „Немојте обожавати идоле, јер они вас не чују. Не слушајте Веде, јер њихова истина је лажна. Никада не стављајте себе на прво место и никад не понижавајте свог ближњег“.

Уместо да се Иса повинује њиховом налогу, Иса је проповедао вајшама и шудрама против брамина. Сазнавши за његову осуду, свештеници и ратници сковаше заверу да Ису лише живота. Упозорен од шудри, Иса током ноћи напусти Цагернат и оде до подножја Хималаја у јужном Непалу, до места у коме се пре пет векова раније родио велики Буда. Речи Исусове раширише се међу паганима широм земаља којима је пролазио, и становници се одрекоше својих идола.

Суседне земље су одзвањале од Исусових пророчанстава, и када је он ушао у Персију свештеници се узбунише и забранише становницима да га слушају

А када видеше како га сва села дочекују са радошћу и како предано слушају његове проповеди, они издаше наредбе о његовом хапшењу и изведоше га пред првосвештеника, где он би подвргнут следећем испитивању:

„О каквом то новом Богу ти говориш? Зар ти ниси свестан, несретни човече, да је свети Заратустра једини праведник коме је допуштена повластица општења са Врховним Бићем“.

„Ко си, дакле, ти да се усудиш овде да хулиш на нашег Бога и да сејеш сумњу у срцима верника“?

Исус одговори, Вечно Биће је рекло вашем народу путем мојих усана: „Ви нећете обожавати Сунце јер оно је

тек део света који сам ја створио за човека. Ви тврдите да се мора обожавати Сунце, дух добра и дух зла. Па, ја вам кажем, ваше учење је лажно пошто понашање Сунца није самостално већ у складу са вољом невидљивог Творца који га је створио.“

Пошто су га саслушали одлучише да му не нанесу зла. Али по ноћи, када читав град лежаше уснуо, они га изведоше ван зицина и оставише га самог наред друма, у нади да ће ускоро постати плен дивљих звери. Међутим, под заштитом Бога, Исус, или како су га тамо називали, свети Иса продужи својим путем незлостављен.

После шест година студија, „постао је савршен излагач светих списа“. Потом је напустио Хималаје и отпутовао на запад, проповедајући путем против идолопоклонства и вративши се назад у Палестину у старости од двадесетдевет година.

Када је стигао у Јерусалим после толико година проведених у Индији, Непалу и Тибету, он се упути у Храм.

Старешине Храма га упиташе: „Ко си ти, из које земље долазиш? Нисмо чули да се о теби раније говори, и не знамо чак ни твоје име.“

„Ја сам Израелићанин“. Одговори Иса. „Од дана свог рођења гледао сам зидине јерусалимске, и слушао плач своје браће у ропству и жалопојке мојих сестара које су односили пагани“.

„И моја душа би испуњена тугом када сам видео да су моја сабраћа заборавила Бога истинога. Као дете, оставио сам кућу свога оца и отишао да живим међу другим народима“.

„Али чувши да моја сабраћа трпе још веће муке, вратио сам се у земљу у којој живе моји родитељи да подсетим своју браћу на веру њихових предака која нас учи стрпљењу на земљи да задобијемо савршену и

узвишену срећу блаженства на небу“.

Зашто се увек замишља да је Исус био у Египту током времена осуствовања из Палестине? Младе године је, разуме се, провео у учењу. Трагови учења оставили су природног трага на његове касније беседе. До којих извора воде ове беседе? Шта је то у њима што би се могло сматрати египатским? И зашто се не виде трагови будизма печат Индије? Тешко је замислити зашто би Исусово лутање караванским путем, како је доспео до Индије и области коју заузима Тибет, могло таквом жестином бити порицано.

Оно што је за мене посебно важно, то је да Списи лама кажу да Исуса Христа, односно светог Ису, нису убили Јевреји, већ представници владе Царства и богаташи убили су Великог учитеља који је светло (истину) носио онима који раде и онима који су сиромашни.

Ја сам се сво време трудио да у овој књизи докажем то исто. Вероватно Ватикан крије истину и не објашњава где је Исус био свих тих година, јер би онда признали да је тачно то што пише у ванхришћанској литератури на Тибету, Непалу и Индији да су за смрт Исуса криви Римљани а не Јевреји.

МАРИЈА МАГДАЛЕНА

Да би остао доследан материји коју обрађујем у овој књизи, не могу заобићи најнејаснију мистерију, мистерију жене.

Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирали лажи које су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. У Јерусалиму пронашао сам да је отприлике први писани докуменат за ову страшну и монструозну лаж почео са Константином. Константин и његови мушки наследници су преобратили свет паганског матријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије. Није било могуће порећи добра која је савремена црква чинила у данашњем напаћеном свету, но ипак је историја Цркве била пуна превара и насиља. Сурови крсташки рат вођен је три века како би се „преваспитали“ следбеници паганских религија.

Католичка инквизиција објавила је књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: *Malleus Maleficarum* или у преводу, Вештичији чекић.

У њој је упозорен свет на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су се све образоване жене, свештенице, жене мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природе. Бабице су такође убијане због своје јеретичке употребе медицинског знања за олакшавање бола при порођајима - што је била

патња која је, како је црква тврдила, заслужена Божја казна због Евиног греха. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милона жена. Пропаганда и крвопролиће су били ефикасни. Данашњи свет је живи доказ за то.

Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храмова широм света. Није било жена ортодоксних рабина, католичких или исламских свештеница. Некада свети чин *Nieros Gamos* – природно сексуално сједињење мушкарца и жене кроз које свако од њих постаје духовна целина, одбачена је као срамни чин. Свети људи којима је некада сексуално спајање са својим женским, другим половинама било неопходно како би комуницирали са Богом, сада су се плашили сопствених природних нагона као ђавоље работе.

Дани богиње били су завршени. Мајка Земља постала је мушки свет а богови деструкције и рата узимали су свој данак. Мушки его је провео две хиљаде година јурећи околу без контроле свог женског пандана. Настао је живот без равнотеже и растуће непоштовање према Мајци Земљи. Ако жене убрзо не узму ствар у своје руке и силом наметну равнотежу, убрзо ће нестати живота са земље.

Константинова Библија је већ вековима њихова истина. Нико није индоктринисанији од самог индоктринатора. Колико је Црква спремна да иде далеко само да би сачувала своју власт најбоље показује пример Марије Магдалене. Марија Магдалена је представљала мушкој Цркви потенцијалну катастрофу. Не само да је Исус поверио задатак оснивања Цркве жени, него је она угрожавала представу Христове божанске природе. Црква ју је, како би се заштитила прогласила за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све

тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк. Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Никако не би могла да опстане када би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеска.

Осетио сам неодољив порив за преиспитивањем историје. Као мушкарац хтео сам да одем и корак даље. Још од појаве првих писмених сведочанстава, највећи део извора које стручњаци сматрају академски прихватљивим створили су мушкарци, припадници одређеног друштвеног и политичког слоја. Документима се, обично без преиспитивања, верује као тачним само зато што се са тачношћу могу „приписати“ одређеном историјском периоду. Ретко водимо рачуна о томе да су написани током мрачних дана када су жене имале нижи статус од марве и када се веровало да су створења без душе! Колико величанствених прича нам је остало непознато зато што су жене које у њима учествују сматране безначајним, чак недовољно људским да би се споменуле? Колико жена је избачено из историје? И зар се овај закључак не односи и на жене из првог века?

Постоје моћне и утицајне жене које су играле тако велику улогу у светским пословима да не могу бити заобиђене. Многе које су нашле места у историјским делима упамћене су као злогласне - прељубнице, сплеткароши, преваранти, чак убице. Да ли су то поштене оцене или политичка пропаганда намењена дискредитацији жена које су дрзнуле да употребе интелигенцију и моћ које су им стајале на располагању? Такву судбину су мушкарци наменили и Марији Магдалени.

Трагао сам за потврдом нових Магдалениних мате-

ријала користећи се мноштвом различитих апокрифних верзија Новог завета, раним списима црквених отаца, једним бројем драгоцених гностичких извора и свицима са Мртвог мора. Јасно ми је да изнета верзија догађаја може бити запањујућа, и искрено се надам да ће читаоци бити подстакнути на индивидуално истраживање ових мистерија. Постоји читаво мноштво непроцењених извора већином написаних између другог и четвртог века, који нису уврштени у традиционалне црквене каноне. Постоје хиљаде страница материјала – алтернативна јеванђеља, Дела апостолска и разни списи који пружају податке и увиде о Исусовом добу и времену, који ће бити потпуна новост за читаоце који нису прочитали ништа до четири јеванђеља.

Пре свега се надам да ћу пренети Маријину поруку љубави, толеранције, праштања и личне одговорности на начин који ће за читаоца бити инспиративан.

Ако смо извели закључак да је Исус био ожењен, има ли у Јеванђељима ма каквог знака који би упућивао на идентитет његове жене?. Поред његове мајке највише се спомиње као припадница његове пратње Магдалена, или тачније Марија из села Магдале у Галилеји. Улога те жене у сва четири Јеванђеља је изузетно неодређена и изгледа као да је намерно замагљена. Ипак се лако увиђа да она стално прати Исуса док проповеда по Галилеји. Затим га прати сво време и у Јудеји све до Распећа и после Распећа Исус се баш њој прво указао. Ово само указује да је она била удата жена. У Палестини Исусовог доба, било би незамисливо да једна неудата жена путује без пратње, а још више са једним верским учитељем и његовим пратиоцима. Можемо да тврдимо да је она била удата за неког од Исусових ученика, али њихова очигледна блискост довела би их обоје под сумњу, ако не оптужбу,

због прељубе.

Она се увек налази на почетку списка свих жена које су пратиле Исуса, она је прва видела празан гроб, и међу свима који су му били одани, Исус је одабрао управо Магдалену да буде прва којој ће открити његово Васкрсење. Значи она није била нека обична жена. Чак је била и јако богата јер је својим богатим прилозима финансирала Исусове трошкове око путовања. Кроз читава Јеванђеља, Исус се понаша према Магдалени на јединствен и повлашћујући начин. Такав њихов однос свакако је изазвао љубомору осталих ученика. Чини се прилично очевидним да је касније предање настојало да оцрни Магдаленино порекло, ако не и њено име. То што је дочарана као блудница, лако је могло бити претеривање у поравнавању рачуна осветољубивих следбеника решених да побију добар глас жене чија је веза са Исусом била приснија од њихове властите и која је у њима пробудила људима својствену завист. Она је била тако понижена, нарочито у време средњег века где су се домови за проститутке називали магдаленима. О њој се чак и данас мисли као о блудници, што наравно по мом дубоком уверењу није тачно, јер за то нисам пронашо ни један доказ у Јеванђељима. Једино сам у Јеванђељу по Луки пронашао опис жене „из које је изашло седам демона“ Опште је прихваћено мишљење да се та реченица односи на неку врсту истеривања злих духова од стране Исуса, наговештавајући да је Магдалена била „поседнута“. Та се реченица, међутим могла односити на неку врсту преобраћења, ритуалног посвећивања, увођење у култ богиње, „красице небеске“, који се састојао од седам ступњева посвећивања. Пре но што је приступила Исусу она је припадала таквом култу што је за цркву било незамисливо.

ДАЛИ ЈЕ ИСУС БИО КРАЉЕВСКЕ КРВИ?

Ако је Исус заиста био ожењен Магдаленом, да проанализирамо да ли је такав брак могао послужити некој сврси? Другим речима, је ли то могло бити нешто више од обичног брака? Је ли то могла бити нека врста династичког савеза, са политичким заплетом и последицама? Је ли крвна лоза проистекла из таквог брака могла потпуно оправдати назив „краљевска крв“?

У Јеванђељу по Матеји се отворено каже да је Исус био краљевске крви - истински краљ, непосредни потомак Соломонов и Давидов. Ако је то тачно, он је, дакле, уживао законито право на престо уједињене Палестине - а можда је, чак, био и једини носилац тога права..

А сада да се вратимо мало уназад, у даљу историју Палестине. Видећемо да је Јерусалим - свети град и престоница Јудеје - био у почетку власништво племена Венијаминовог. Из тог племена потиче и Павле који се отворено хвали тиме. Такође из тог племена потиче и Магдалена. Доцније је то племе било десетковано у ратовима са осталим израелским племенима и многи су отишли у изгнанство. То племе је познато по томе што је подарило Израелу првог краља - Саула и прву краљевску кућу. Саула је збацио са престола Давид, из племена Јудиног. Исус је био Давидвог рода и стога такође припадник племена Јудиног. Пошто је било стално несугласица и ратовања између та два племена која су се борила за власт у Јерусалиму и у Јудеји, сваки њихов сукоб би могао бити превазиђен да је Исус био ожењен венијамитском женом, Магдаленом. Такав брак би представљао значајан

династички савез са политичким последицама. Циљ би био враћање Јерусалима првобитним и законитим господарима. Ослобађањем од Рима, дошло би до народног јединства и уједињења свих Јевреја, а Исус би имао свако право на престо.

Као што Гандијева достигнућа у Индији сведоче, један духовни вођа може представљати претњу неком постојећем режиму, под условом да има довољно снажну подршку у народу. Један ожењени човек, међутим, који полаже пуно право на престо и који има децу да кроз њих успостави династију неоспорно представља претњу озбиљне природе. Има ли у Јеванђељима ма каквог сведочанства да су Римљани Исуса сматрали таквом претњом? Како да не. У сва четири Јеванђеља Пилат на суђењу Исусу, њега стално назива краљем. Чак и Исус сам признаје на саслушању да је краљ јудејски. То се најбоље да закључити из следећег цитата: „И упита га Пилат: Јеси ли ти цар јудејски? Одговарајући му рече: „Ти кажеш“ (Марко 15.2) У грчком изворнику, може се тумачити једино као „Исправно си рекао“. Ипак се уочава да Исус никако није смео бити политички лик, као лик на ма који начин повезан са народом јер би то водило правом рату. С обзиром да су Јеванђеља писана после јеврејске побуне 66.-76. н.е., писана су за римску публику, где би се спрала љага са улоге Римљана у суђењу и погубљењу Исусовом. Зато је Пилат у Јеванђељима приказан као одговоран, трпељив и племенит човек који тешка срца пристаје на распеће, што наравно по мени није тачно.

Аутори Јеванђеља начинили су и мноштво других покушаја да скину кривицу и одговорност са Рима. Један од таквих је Пилатова тобожња понуда помиловања, његова спремност да ослободи једног затвореника, по избору масе, руље. Према Јеванђељима по Марку и Матеју, такав

„о Празнику беше обичај“. Тако нешто, у ствари није постојало. Римљани никада нису водили такву политику. Проучавајући Римско царство нигде нисам наишао на нешто слично. То значи да је понуда ослобађања било Исуса или Вараве (Барабе) чиста измишљотина. Још једном да нагласим да су прва три Јеванђеља не само непоуздана, већ су свесно писана као по наруџби самог Рима, или свесног додворавања Риму из ко зна којих разлога, а све у циљу да се спере љага са Рима и пребаци на јевреје. Нелогично је да се немилосрдни прокуратор Пилат приклони захтевима гомиле. Чак и на самом Распећу су три Римска војника која су и убила Исуса, приказана као три позитивна лика. Један му кваси уста водом, а пре тога га је заковао ексерима, другоме су се излечиле очи од Исусове крви и постао је велики присталица Исуса јер су му очи оздравиле, а заборавља се да је само неку секунду пре тога пробо копљем Исуса у срце, па онда капетан изјављује да му се чини да је Исус невин, а пре само неколико минута наређује да се Исус разапне. То је толико наивно, толико очигледно, да слободно могу да кажем да су неки делови Јеванђеља чист фалсификат, чиста измишљотина а све у циљу правдања Римљана. С обзиром да не постоје оригинали Новог завета спреман сам да поверујем да су та прва три Јеванђеља дорађивана у Ватикану пре неколико стотина година, а можда и скорије. Сврха оваквог измишљања довољно је јасна, разрешити Римљане кривице, пренети грех на Јевреје и тако начинити Исуса прихватљивим римској публици.

Могуће је, разуме се, да нису сви Јевреји били невини. Чак и ако се римска управа прибојавала једног краља - свештеника са претензијама на престо, она се није могла отворено упустити у провокације, које су могле

довести до праве побуне. За Рим би, свакако, било много zgodније да краља - свештеника изда његов властити народ. Могло би се стога замислити да су Римљани употребили извесне садужеје, као своју продужену руку да остваре своје подле намере. Ако сагледамо чињенице, оне указују да је Исус био жртва римске управе, римског суда, римске пресуде, римске војске и римског погубљења - погубљења које је, по облику било примењивано искључиво на непријатеље Рима. Нису злочини против јудеизма били оно због чега је Исус био разапет, већ злочини против царства.

ИСУС И НОВАЦ

Исусов однос према сиромашнима и богатима најбоље се осликава кроз његов однос према новцу. Он спомиње новац, он га гледа, али никада га није додиривао. Он се гнушао новца, био му је одвратан. Када су му тражили порез за храм, он се не хвата новца својих ученика и пријатеља, него наређује Петру да баци удицу: у устима прве рибе биће два пута онолико новца колико му је тражено. У том чуду је једна узвишена иронија. Ја немам новца, али новац је нешто безначајно, нешто што је за презирање, нешто што ће вода и земља избацити на једну моју реч. Море је препуно новца. Мени не треба новац, моја баштина коју поклањам свима, није новац, већ Реч. Новац је потребан да би се материја одржала у животу, а души није потребан ни новац, ни новчаник, ни џепови. Оно што је основно, што је нама потребно, ваздух, вода, сунце, хлеба, комадић хаљине, све је то бесплатно, све нам то Бог даје бесплатно, за то не треба никакав новац. Погледајте само један новчић, сви су исти, на свима се налазе различите главе, разних моћника, али главе су без трупа, одсечене при крају врата, језовита слика вечног и драговољног прихваћеног оскрнављеног тела.

Овај његов однос према новцу, остао је само његов начин размишљања. Да није дирнуо у осињак, Исус би вероватно доживео природну смрт и дубоку старост.

Исус се попео и ушао у Храм где су били сви његови непријатељи. Не беше то Храм, где се верници моле Богу, нити је ту био олтар на коме су се приносиле жртве Богу. То је уствари била права тврђава, са својим стражарницама, са становима за чуваре, магацинима за

жртве, тезгама за трговце, тремовима за састанке, одајама за провођење, та грађевина беше све друго само не Храм за молитве Богу. Била је све, тврђава за случај непријатељског напада, депозитна банка, сајмиште приликом празника, базар који ради преко целе године, берза, форум за политичке препирке.

То је у ствари била природна зборница свих непријатеља његове истине. Исус улази у Храм да уништи Храм. Његов главни противник је Демон Среброљубивости. Да би срушио Храм он приступа рушењу тржишта.

Божански сиромашак, кога прати гомила сиромашних, јуриша на робове новца. Направио је бич од конопаца и њиме крчи пут кроз запрепашћену гомилу. Мењачке тезге падају под првим ударцима бича и сиротиње која га прати, новци се котрљају по земљи уз ужас и гнев оних чији је. Исус је бичем на врата истерао све те мењаче новца вичући из свег гласа: „Божји дом је дом молитве, а ви од њега начинисте пећину разбојничку!“

Овим својим чином Исус није само тежио да, потпуно оправдано, очисти једно светилиште, него и да јавно изрази своје гнушање према Среброљупцима. Трговина, тај модерни Бог за њега је један облик лоповлука. Тржиште је, дакле, пећина од претерано услужних и углађених разбојника, законом заштићених пљачкаша. Између свих законом одобрених крађа, које су обухваћене под именом трговине, ниједна није толико за презирање као трговање новцем.

Када нам неко да овцу за новац, дао нам је нешто што није мрски симбол богатства, од овце добићемо јагње, вуну, нахранићемо се са њом, али размена новца новцем, кованог метала, кованим металом, нешто је неприродно, бесмислено и демонско. Све оно што је у вези са банкама, са мењачким пословима, са каматом, па тек са каматом на

камату срамно је и прљаво и увек је уливало ужас чистим душама. Сељак који сеје жито, учитељ који учи децу, кројач који кроји одело, сви они имају право на неку зараду као надокнаду за свој уложени труд, јер својим радом даће нешто од чега ће сви имати користи, али да једна гомила новца донесе другу гомилу новца а да се не уложи рад и труд, скандал је који се здравим разумом не може ни замислити.

Онај ко тргује новцем, ко сабира злато, прави је роб Демонових мађија, а Демон да би им био захвалан, даје управо њима, банкарима и финасијерима, управу над земљом. Они и дан данас заповедају народима, изазивају ратове, море свет глађу, отимају за себе пакленим системом исисавања од сиромашка, претварају га у злато са кога капље зној и крв.

Христос је почистио Храм, али тим насилничким чином, он је против себе изазвао цео „пословни“ свет јерусалимски. Они што су из Храма изгнани тражиће од својих заштитника да казне Исуса, јер је пореметио трговање на светоме брегу. Људи од новца лако ће постићи да им се одазову људи од Закона, јер је Исус оштетио и њихове интересе. Ти обични трговци и мењачи новца могли су да се несметано баве трговином у Храму, на светом брду јер су дебело плаћали свештеницима за то што су им омогућили. Уствари највише користи од скрнављења Храма имали су свештеници. Чудне ли ироније судбине.

Исус је дирнуо у осињак, дирнуо у живац двадесет хиљада свештеника јерусалимских јер је наудио њиховом угледу и добро оштетио њихову кесу. То је био само Исусов почетак, ако би победио то би био њихов крај. Они то нису смели да дозволе зато је Исус морао бити убијен. Све остало што знамо је само добар сценарио.

НАУКА О ИСУСУ ХРИСТУ

Шта о свему томе мисли и каже наука. Издвојена мишљења највећих светских умова који су истраживали ову материју, сабраћемо као једно њихово заједничко мишљење и изложити.

Набројаћемо само неке од најважнијих научника:

Don Carson
Profesor of New Testament
Trinity Evangelical Divinity School

Robert Funk
New Testament Scholar
Westar Institute

Paula Fredriksen
Ancient Christianity Historian
Boston University

Paul Maier
Profesor of History
Western Michigan University

Antony Tambasco
Profesor Theology
Georgetown University

Jeff Shcler
Jurnalist
U.S.News & World Report

Прича о Божићу као и већем делу Библије постала је предмет научне анализе. Научници покушавају да схвате основе приче о Божићу, као теолошкој прокламацији или Речју Божјој. Зато се сада интентивно проучава Нови завет и обраћа огромна пажња најновијим археолошким ископавањима.

Ако би неко доказао да Исус из Назарета није постојао, свет никада више не би био исти. Сви научници су убеђени да је Исус историјска личност али сви они сумњају да је рођење било онакво како га описују Матеја и Лука.

Научници не сматрају да су Јеванђеља пука фикција, далеко од тога, али чврстих поузданих историјских списа једноставно нема. Много се очекивало од свитака са Мртвог мора када су пронађени.

Проучавања свитака са Мртвог мора донела су нека нова сазнања, једино је потврђено да се Исус родио у време верских и политичких превирања, под Римским царством, а Јудејом је владао Ирод Велики. Очекивало се доста од свитака, али никакво сензационално откриће није се појавило.

Што се тиче Исусовог рођења, Библија је буквално једини извор. Од четири Јеванђеља свега два, Матејево и Лукино, помињују Исусово рођење, али се у њима износе различите приче.

Лука је испричао причу о догађајима којима није лично присуствовао. Занимљиво је како Лука започиње своју причу са особом коју никада нисте видели на Божићним честиткама. Нема Марије, бебе, мудраца ни пастира, почиње са Цезаром Августом, његовом владавином, политичким приликама у Јудеји.

Зато сви ови горе наведени научници сматрају да

Јеванђеља не смеју да се узму као поуздани извори информација. Као извор Јеванђеља служило је усмено предање. Када се пажљиво погледа текст Библије испада да се она разликује од предања које се годинама препричавало. По предањима Исус се родио у штали. У Библији се штала уопште не помиње. У Јеванђељу по Луки пише да је Марија по рођењу, Исуса ставила у јасле.

Неки стручњаци уз помоћ археологије доказују да су се у то време у Витлејему правиле куће, где се у оквиру куће налази оделење где су ноћу боравиле животиње. Када су Јосип и Марија дошли у Витлејем, за њих није било места ни у једној крчми, тако да им је један крчмар сажаливши се на њих дозволио им је да преноће у његовој кући. Легенде су уз помоћ маште добијале ону форму коју знамо из предања. Пошто из предања, односно усмене приче не можемо да знамо како је физички изгледао Исус, научници су покушали да одговоре на то питање обративши се сликарству, али нису нашли одговор.

За разлику од Римљана и Грчких сликара, Јеврејима је било забрањено да сликају Исуса, Исусов лик није био забележен за његова живота. Наука је по том питању била немоћна.

Поставља се основно питање који су мотиви писања Јеванђеља, коју поруку она остављају. Ту су сви научници јединствени. У Јеванђељима се анђели често појављују у кључним моментима да би пробудили веру, и тај позив на веру налази се у сржи Новог завета. То је тај мотив, то је та основна порука, позив на веру. Јеванђеља су нека врста верске биографије, зато је историјски лик Исуса био веома важан писцима Јеванђеља и ако га нису познавали.

Горе наведени стручњаци слажу се у једном. Проучавајући и друге древне изворе до којих су дошли, успели су да открију да ту има много више историје него што су

стручњаци пре тога сматрали.

Ја бих се прикључио њиховим истраживањима, са једном констатацијом. не сме се истраживати без сазнања да је јеванђеље документ вере. Црква је зато фаворизовала ова четири Јеванђеља. Ја сматрам да су писци били вође црквених заједница. Поставио бих једно логично питање. Зашто само Матеј и Лука причају о рођењу. Рани хришћани су знали све детаље о Васкрснућу, јер су на томе заснивали своју веру, али тек крајем првог века почињу да се интересују за живот Исуса, за историјског Исуса.

Рођен је у Витлејему и рођен је без ореола и није имао никакав сјај на лицу. Не постоји по мишљењу горе наведених научника ни један доказ о Исусовом рођењу. Једино је спектакуларан тренутак био када се Бог јавио преко анђела пастирима и објавио да је Исус рођен.

Као и у свим осталим ситуацијама тако и у погледу Исуса, наука прво проба сва природна објашњења. У природи нису нашли доказ за такво рођење, зато скоро сви научници сматрају да је Исусово рођење чиста фикција и да је то неважно за науку. Јер је Исус био обична беба која није имала ореол око главе и која није држала проповеди из колевке. Као њихов крајњи закључак је да су приче о Исусовом рођењу маргиналне и настале су касније путем предања и зато их сматрају чистом фикцијом.

Још један проблем за хришћанство представља веровање да је Исус плод чудесног сједињења Јехове и Марије. У древна времена на Истоку је постојала потреба да родитељи оних који ће бити људи-богови морају бити бог и жена. Као оправдање за ову тврдњу хришћани су узели назив који је Исус користио за себе „Син божји—“. То је био стари назив за свакога ко је претендовао на престо. Сви су краљеви још од времена пре фараона, право

на земаљску владавину заснивали на божанском пореклу. Много пре појаве Исуса, древне личности су сматране боговима а рођене су од девица, да се само подсетимо: Гаутома Буда, рођен од девице Маје око 600 година пре нове ере, Дионис грчки бог рођен у штали, претвара воду у вино, затим Квирин, Агис, Индра рођен на Тибету, Адонис, Кришна хиндуско божа-нство, Зороастер, Митра и многи други.

Све важне личности древног света имале су чудесно рођење, Александар Македонси, Мојсије итд. Савремени проучаваоци не могу ни да докажу, а ни да побију теорију о безгрешном зачећу. Неки тврде да је Матеј писао тако да докаже Исаино пророчанство, у смислу ако је тако проречено, онда је морало тако и да се догоди. Није Исаиа најавио Исуса, већ су хришћани то тако схватили, знали су за пророчанство и сами су рекли он је тај.

Што се тиче безгрешног зачећа, Матеја и Лука нису имали текст на хебрејском већ на грчком и када су га у трећем веку преводили реч алма - млада жена, превели су као партинос - девица. Око 250. година пре н.е. хебрејска Библија је била преведена на грчки. По Матеји и Луки који су говорили грчки, превод Исаиног пророчанства створио је највећу конфузију до сада у историји, међу проучаваоцима Библије.

Можда реч партинос има двоструко значење, може да означава девојку, а може и девицу. Не означава обавезно сексуални статус. Хтели су да кажу да Исус нема физичког оца, самим тим је његов отац Бог и све се то лепо уклапа у предања.

Када је у питању звезда која је водила мудраце, односно астологе из Дамаска до Исусове колевке, кинески астролози су доказали да се 4. године пре н.е. појавила комета која је прошла поред Земље. Остало је урадила машта у легендама.

Да ли се покољ деце заиста догодио? То никада није доказано. Историчари из Иродовог времена, посебно Јофисус, говоре о многим Иродовим злочинима; као убиство Првосвештеника, затим своје жене и деце, а уопште се не спомиње покољ деце, убиство 60.000 беба, старости до две године. Највећи историчар тога доба Јофисус дао је о Ироду 800 пута више података него сва Јеванђеља заједно, зато је невероватно да је могао испустити такав податак из Новог завета.

Витлејм је имао у то време највише 1.000 становника. Археологија је доказала да су пронађене дечије лобање на тој локацији али не више од двадесетак. Зато не чуди што је једном историчару какав је био Јофисус тај податак промакао јер се ради о малом броју деце.

Када је у питању Исусов одлазак у Египат ту су научници скептични због неслагања Јеванђеља по Матеји и Луки. Лука уопште не спомиње Исусов одлазак у Египат, нити повратак из Египта. Остаје сада само Матеја па се сада претпоставља да је он све то измислио имитирајући легенду о Мојсију. Код Мојсија постоји окрутни фараон који хоће да побије сву мушку децу до 2 године старости. Исто ради и Ирод. Мосије се спасава тако што га мајка ставља у корпу и пушта у реку Нил, где га проналази фараонова ћерка и одгаја га као свог сина на фараоновом двору. Родитељи Исуса такође воде Исуса у изгнанство да би избегао Иродов покољ. Мосије одлази у пустињу где проводи велики број година и враћа се и изводи свој народ из египатског ропства, спасава свој народ.

Исус се такође враћа и спасава свој народ. Много су сличне приче да би биле случајне.

Мојсије се вратио када је фараон умро. Исус се враћа када је Ирод умро.

Матијина и Лукина прича о рођењу доказују да су два аутора писала независно један од другог век касније на основу предања или неких докумената која су касније изгубљена.

Из Јеванђеља да се закључити да се Исус родио у сиромашној руралној средини и да се појавио одједном као природно образован. Ископавања у Сефори, 5 км. удаљене од Назарета распришила су та схватања. Откривен је амфитеатар који је могао да прими 4.000 људи, откривен је импозантан огроман град са широким поплочаним улицама, са канализацијом, са предивним мозаицима на зидовима луксузних зграда. Исус је значи одрастао у једном великом модерном граду а не у неком сеоцету Назарету.

Самим тим био је подложен многим интелектуалним утицајима. То је доказ да је Исус био образован, да је похађао Синагогу, учио је Тору, историју Израела, природне науке и све што служи општем образовању. Свакако да је био натпросечно интелигентно дете и вероватно да је напредовао много брже него што је било нормално и због тога је свакако био убрзо запажен и вероватно да је многим због тога сметао. Био је изложен и другим културама, нарочито Грчкој, где је научио и грчки језик. Он је говорио арамејски као матерњи језик, знао је хебрејски који је био црквени језик на коме је написана Тора.

Био је изузетно дете и није се одједном појавио са чудесним способностима, већ је постепено одрастао, сазревао и образовао се.

Сви се научници слажу да приче о рођењу не треба посматрати као историјске чињенице. Јеванђеље ништа не говори о Исусовим младим годинама. Када се следећи пут буде појавио преносећи радикалну поруку Палестином.

„Стигле је Краљевство Божје“, које су Јевреји чекали, покренуо је ланац догађаја који ће створити хришћанство у које ће веровати трећина човечанства.

Писци Јеванђеља говоре да је Исус Месија и данашњи аналитичари не виде ништа спорно у томе. Када је почео своје проповеди Исус је добро знао да његове проповеди имају стратегијски значај и знао је да ће бити сасвим другојачији Месија од онога кога очекују. Из материјала из Јеванђеља стручњаци изводе закључак да Исус никада није тврдио да је Месија. Имао је начин говора који је привлачио људе и да мисле на основу говора да је он стварно Месија. Он није говорио, ја сам Месија, нити ја нисам Месија.

Када посматрамо начин на која су се развијала Јеванђеља, почела су кратким причама и реченицама, анегдотама које су се препричавале и онда биле записане. Такве приче су почеле прве да круже и то су биле истинске Исусове реченице.

У древним временима било је доста чудотвораца, јер наука у то време није имала одговора на скоро ни једно питање, за разлику од данас када нема чудотвораца јер наука има одговора на скоро сва збивања. Међу њима је био најпознатији Исус. Поседнутост демонима какава је постојала у Исусово време данас би се називала психозом или неурозом. Исусово исцељење је можда била нека врста терапије. Болести које је лечио могу бити психосоматске природе.

У свим Јеванђељима у Новом завету јасно се види свуда присутност Бога. Сви претходни догађаји који су одвели Исуса до Крста, доказују да Исус није мученик и да није неко ко је направио неку фаталну грешку, већ је био Божја жртва којим се плаћају греси других људи.

Јеванђеља показују да су Исуса дочекали као Месију

предсказаним у хебрејским списима. Исус је отишао на Пасху и ту је причао о краљевству Божјем и вероватно је тада на основу тога што је проповедао за обичан јеврејски народ постао Месија. Исус је прави месијански карактер добио после васкрснућа и онада су почели да ките причу о наводним Исусовим изјавама. Јасно је да су јеванђеља написана са становишта вере и и да их нису писали мирни посматрачи са стране, али то не значи да их треба одбацити.

Исус је представљен како чисти Храм од мењача новца говорећи како су они направили од Храма разбојничку пећину, да Храм треба да служи за молитве. То је одлична поента и теологија али је неодржива као историски доказ. Било је немогуће растурило неколико стотина мењача новца, растурило уједно и сточну пијацу која се налазила на истом месту у Храму.

Његови мотиви су били можда другојачији. До тада се плаћао порез само једном у животу, а баш тих дана је донет нов закон по коме се плаћа порез сваке године. Можда је то разбеснело Исуса и устао је против власти као прави револуционар. Можда се бунио не против мењача, него против саме валуте, јер то су били тириски сикали са паганским сликама који су били против Торе. Вероватно да је ушао у Храм и преврнуо неколико столова више симболички него стварно да је угрозио мењање новца. С обзиром да није био ухапшен, вероватно је и штета била мала.

Јеванђеља су у већини случајева тачна, јер савремена наука уз помоћ археологије доказује да је постојао Ирод, Пилат, најновија археолошка ископавања пронашла су и гробницу у којој је на једној плочи стајао натпис да ту почива Првосвештеник Каифа који је умро у својој 60.тој години.

Исусово обраћање свом оцу, Богу оставља доста недоумице о Исусовом идентитету. Ако је Исус Бог прерушен у човека а не право људско биће, онда Исусова молитва у Гестисманиском врту Богу да му поштеди живот, обична је фарса јер он онда лије крокодилске сузе, јер не осећа никакву патњу.

С друге стране ако је људско биће, а у истовременом јединству са оцем, онда постаје разумљиво али тајанствено, јер је распет, између одлучности да испољи вољу свог оца а у исто време жели да избегне крст, тада је показао несебичну љубав за друге.

Јевреји нису веровали да је Исус био Месија, али Рим јесте, да није, зашто би га разапели ако није био Месија који их је директно угрожавао. Од тада су се Јудеизам и Хришћанство разишли и кренули одвојеним путевима.

Многи научници говоре да сплет догађаја у Јеванђељима није реалистичан.

Научници не могу да докажу нити да побију васкрснуће. То је суштина хришћанске вере и на то питање одговор се може наћи у нама самима.

Тек после његове смрти апостоли су почели да увиђају ко је заправо Исус. Тек тада Рана црква је све више доказа налазила у вези са Исусом и све је то пренела у причу.

Ако погледамо семе дрвета оно не личи на дрво, тако исто и већина списа Новог завета не даје неку целину, али зато артикулише и уобличава Исусове мисли јер је свима постало јасно ко је Исус. Сада видимо Исуса у својој пуној величини, као огромно дрво а сви ми се налазимо у његовој сенци, у његовој заштитној хладовини.

Историски Исус је за живота доносио поруку о долазећем краљевству Божјем. После своје смрти и сам је

постао порука. Смрћу је преузео кривицу свих људских бића да би их избавио грехова. Бог је послао свог сина да живи и умре као човек од крви и меса. Васкрснући Исус је био диван Божји дар људима. Из Исуса, човека текла је Божанска љубав и милосрђе толико чисто и обилно да другима покаже како да живе као Божја деца.

Хришћанство је створено на тим веровањима, нову религију су прихватили милиони и милиони долазећих генерација.

Да ли је Исус васкрсао као Бог у људском облику на то питање научници не могу да одговоре, већ морају као и сви ми да на сасвим лични начин протумаче последње Исусове дане.

Наука верује у васкрснуће и без њега не би било хришћанства. Библија је добра прилика да схватимо мистерију вере.

Када говоримо о историјском Исусу, не о Исусу вере, много је лакше онда њега схватити, као човека који је патио. Он је био човек, прави човек који се надао да ће видети како се човечанство сједињује са Богом. Он је ослобођен терета кривице који сви ми носимо у себи у овом друштву.

У овом тренутку када верујем у Бога, Бог у кога треба веровати, то је Исус, који буди добро и побеђује зло. Цео Нови Завет као и постојање Бога можемо само да прихватимо вером.

На крају крајева догађаји тог трећег дана у Јерусалиму морају остати као што су били 2000. година у домену ствари које је немогуће доказати.

Ствари као и само постојање Бога можемо да прихватимо само вером.

ХРИШЋАНСТВО

На крају развила се наука да је Исус Христ Син Божји послат на земљу да муком и смрћу на крсту спаси човечанство од греха првих људи и вера у његов други долазак и настанак Царства Божијег на земљи. На овај начин постао је нови драмски мит који је над паганским мистеријама имао надмоћ, јер је био много етичкији, отворен свим људима, сиромашнима и богатима, слабима и јакима. Хришћанство, није било ништа изузетно и непротумачено у историји човечанства, није била натприродна појава. Настало је природно, путем унутрашњег развоја религије, а не чудесном интервенцијом споља. Као да је сам Бог наметнуо то као готово решење. Као и сва друга веровања, оно је извесна етапа у еволуцији општих религиозних концепција и у напорном расту људске свести резултат је развојне линије која се вуче од прадавних сумерских времена до данашњег дана. Треба на крају извести закључак, да суштина хришћанства није Исусова особа, него апстрактна идеја, разрађена у целом свом опсегу током столећа који су претходили нашој ери. Тријумф хришћанства био је резултат еволуције, а не револуције

Ако се држимо слепо, некритички слова Јеванђеља, одузима се Христовом животу и смрти то по чему је он узор људима, лишава га се наине, људског карактера. Његово рођење није више рођење човека; није више за нас пример, јер зачеће од Девике отрже га од његове људске улоге. Његов живот није више живот човека, јер му се приписује моћ чудотворца као у првобитним религијама. Чак су нам и његову смрт украли, ову величанствену смрт човека који се осећа одговоран за судбине свих и који даје

смисао и узвишеност своје животу приносећи га као жртву за цело човечанство али то није више смрт, кад му се наређује да устане, да ускрсне. На овај начин одузима се људима пример једног од највеличанственијих љубитеља слободе и љубави, отрже га се, наине, из праве историје човечанства, да се од њега не учини човек, него мит сличан другим митовима, особа рођена од Бога.

Доктрина о натприродном пореклу хришћанства, која својим постанком сеже до самих почетака његове историје, према мом дубоком уверењу више не може опстати. Није нам потребно чудо у смислу догађаја који би кршило законе природе, кад су ти закони сами по себи чудо и велика тајна пред којом се стално питам шта то све значи?

Осим тога, ова доктрина је у односу на човека песимистичка, јер је њена претпоставка недостатак вере у стваралачку моћ људског рода. Данас се ипак не може негирати да је хришћанство настало путем природног развоја религиозних веровања, а не спољном и чудесном ингеренцијом. Мотор овог развоја био је и јесте самостални и херојски напор небројаних народа и људских поколења која теже све дубљој самосвести у природи. Зар ова неуморна тежња човека непознатој будућности није веће чудо него наивно схваћено чудо личне божанске ингеренције? Зар хришћанство као плод марљивог рада поколења није и више вредно дивљења него даровано хришћанство? Хришћанство је развој једне од грана јудаизма и хеленизма у религију која је, након што се меша с разним паганским религијама, постала природним путем развоја данашње хришћанство. Сада се гради нова визија о Исусу, не више као јеврејском пророку, него универзалном Месији, Спаситељу свих народа на свету.

Тврдњу да је Христос устао из мртвих, на пример,

треба схватити не дословно, већ симболично и онда је њу могуће тумачити на различите начине који нису у сукобу са знањем, са оним што сам изложио у овој књизи, не умањује њено значење. Приговор који би Црква вероватно ставила, да њено симболично схватање гаси сваку наду једног хришћанства у бесмртност, не стоји, јер је људски род веровао у загробни живот много пре наступања хришћанства, те отуда није имао потребу за ускршњим догађајем (васкрсењем) као залогом бесмртности. Опасност од тога да је митологија сувише дословно схваћена, онако како црква учи и да одједном буде одбачена у потпуности, данас је већа него икада. Ја мислим да је већ време да хришћанска митологија, уместо да буде збрисана, буде симболично схваћена.

По мом мишљењу, са историјске тачке гледишта она представља, вероватнији приказ догађаја и људи који су пре две хиљаде година утиснули свој белег у свест западњака, столећима која су следила, и уобличила нашу културу и цивилизацију.

Из досад реченог треба извести неки закључак, шта докази утврђују и шта они данас значе. Биографије о Исусу су толико рано настале да се не могу објаснити као производ легенди. Зато су по мом мишљењу веродостојне. У ствари, основна уверења у Исусова чуда, Васкрсење и божанска природа иду уназад до самог настанка хришћанског покрета.

Писци Јеванђеља намеравали су да сачувају поуздане историјске чињенице, да су били у стању да то учине и да нису допуштали да предрасуде прекомерно обоје њихово извештавање. Склад између Јеванђеља о битним чињеницама, уз разлике у неким појединостима, даје историјску веродостојност описима. Поред тога првобитна црква не би могла да се укорени баш у Јерусалиму да је

проповедала о чињеницама у вези Исуса које би њихови савременици могли приказати као преувеличане или лажне. Тако да имамо бољу историјску документацију о Исусу него о оснивачу било које друге древне религије.

Археолошки налази су повећали поузданост Новог завета. Ни једно откриће никада није оповргло библијске наводе. Непобитно се да утврдити из свега досад реченог да је Исус као историјска личност исти као и Исус вере.

Поставља се питање како је хришћанство тако дуго опстало, читавих две хиљаде година. Кома оно дугује за то. Мораћемо да се вратимо на сам прапочетак хришћанства да би смо одговорили на то питање. По мом дубоком уверењу хришћанство дугује свој опстанак чињеници да на Јерусалимском сабору рана црква није послушала ни Павлове жеље, нити жеље конзервативних јеврејских хришћана, већ је захваљујући Јакову, извршила синтезу драгоцених увида с обе стране у одредбе Апостолског декрета. Тиме је омогућено да нејевреји уђу у ново месијанско друштво, а да не морају да пре тога постану Јевреји. Павле мора да је био у праву кад је видео да Закон, а нарочито обрезивање, неће функционисати за нејевреје. А јеврејски хришћани су, такође, били у праву што нису желели да изгубе заоставштину аврамовског завета или Закона отварањем врата паганима. Јаков је био тај који је омогућио Павлу да настави своју мисију намењену нејеврејима по међусобно прихватљивим условима, и захваљујући труду и Павла и Јакова дошло је до тога да нејевреји заиста похрле у Израел као што су пророци и предсказали.

Павле и Јаков, у складу са својим заједничким јеврејским наслеђем, схватили су Исуса на исти начин: као Месију Израела и осталих народа. Како то осталих народа? Врло просто! Исус се јесте вратио да победи непријатеље Израела. Док су Римљани земаљског Исуса

разапели на крст, васкрсли Христ се вратио да освоји Рим. Он је наговорио Павла да шири његову веру међу нејеврејима. Павле је додуше то платио главом у Риму, али су његови следбеници наставили даље, и на крају је хришћанство постало званична религија царства, чак успоставивши Рим а не Јерусалим за седиште своје моћи. Фасцинантно је размишљати о томе колико би историја западне цивилизације, можда, била другачија да је Јерусалим остао седиште хришћанства.

Али политички тријумф хришћанства над Римом, истовремено је био и његова велика слабост, јер је Црква ускоро поклекла под замком моћи и богатства, против којих се Исус тако упорно борио. Због славе и богатства он је критиковао власт Храма и то је платио главом. То је лекција коју никако да савладамо, да сваки пут кад нека религија постане испреплетана са политиком, и религија и политика бивају искварени. За разлику од нас, велика мудрост оснивача Сједињених Држава нигде се не огледа тако јасно као у њиховом постављању јасног зида који раздваја цркву од државе. То је нешто што је Исус подржавао, имајући у виду његове речи „дајте цару царско, а Богу Божје“ (Марко 12:17). Наиме, управо је то Исусово учење поставило темељ за западно-хришћанску концепцију одвајања световног од верског.

Трајна мудрост Јакова и Павла састоји се у њиховој визији да је Исус Месија и Јеврејима и нејеврејима. Али, током протеклих две хиљаде година, Павле је доминирао над Јаковом, што је довело до многих злодела у оквиру цркве, од којих су најстрашнија она против Јевреја, а нешто мање против муслимана. Како је Црква стицала политичку моћ, тако је постајала све више нејеврејска и све више по узору на Павла, а оно што је преостало од јеврејских корена полако је изумрло, на општу штету читавог света.

Поступање хришћанства према Јеврејима током протеклих две хиљаде година, није ништа друго до „злостављање родитеља“ од стране њихове деце.

Данас вапимо за потребом да се успостави равнотежа, која је не само цркви, већ и читавом свету, потребна да поново открије историјског Исуса, Исуса који ништа неби толико желео до да сва Аврамова деца, Јевреји, хришћани и муслимани, живе заједно у слози као једна породица у Царству Божјем.

Јевреји, хришћани и муслимани, сви се окрећу према свом духовном и праотачком „вођи“, и сматрају себе његовим наследницима. Оно у чему се три гране Аврамове породице разликују, јесте њихово очекивање како ће Царство Божје заправо настати.

Хришћанима, Царство ће настати повратком Исуса. Очекивање Јакова и апостола да ће се Исус вратити до места Храма, разлог је због којег је Јаков и остао тако блиско везан за Јерусалим и Храм. Многи Јевреји данас, као и многи хришћани, надају се да ће једног дана видети Храм поново изграђеним на оном истом месту. Али ту је један проблем. На том истом месту, на гори Храма сада стоји Купола стене, једно од најсветијих места за муслимане, цамија која обележава Мухамедов чувени Ноћни пут у Рај. Можда је то више него пука случајност, можда је чак и божански одређено, да гора Храма у Јерусалиму буде место на којем ће Јевреји, хришћани и муслимани сви пронаћи своје порекло и где ће им животи бити нераскидиво испреплетани.

Након две хиљаде година мржње и крвопролића, многи људи данас верују да три главне религије и политичке моћи које уз њих иду, никада неће моћи да постигну трајни мир. У свету таквих недавних зверстава, као што су 11. септембар и рат са Ираком, растућа тензија

између Израела и Палестинаца изгледа да мира никада неће бити, напротив.

У чему је ралика између Јевреја, хришћана и муслимана по питању учења о Исусу Христу.

Павлово учење које датира од хеленистичког теолошког уверења да је Исус буквално био Бог отелотворен у људском телу. То се схватање одржало до дан данас. Како је доктрина отелотворења постојала све јача кроз векове у нејеврејском католичком хришћанству, подигао се непробојни теолошки зид између Јевреја и хришћана.

Доктрина отелотворења је, такође, онај велики зид који раздваја хришћане и муслимане. Већина хришћана данас је потпуно несвесна чињенице да муслимани веома поштују Исуса, да вреднују његова учења, али попут њихових јеврејских комшија, стриктан монотеизам (веровање у једног Бога) ислам никако не може да прихвати кључну хришћанску догму отелотворења и Светог Тројства.

Јевреји, Јаков и Исусова породица, ни апостоли, ни његови јеврејски ученици, нису веровали да је Исус буквално Бог. Он је живео и одрастао са њима и стварно је тешко поверовати да ви живите и одрастате са неким ко је Бог. Веровали су да је Исус давидовски Месија „усвојен“ од Бога као његов син! Од дана кад га је Јован крстио, али и даље људско биће.

Веома је интересантно то да је муслиманско виђење Исуса потпуно у сагласности са првом хришћанском правоверношћу - првобитним јеврејско-хришћанским схватањем Исуса.

Да резимирамо:

Хришћани сматрају да је Исус Бог.

Јевреји да је Исус човек кога је Бог „усвојио“.

Муслимани да је Исус човек у кога је ушао Бог.

Да је јеврејско хришћанство победило над Павловим хришћанством, вероватно да би историја била другачије писана. Врло је вероватно да до таквих зверстава као што су крсташки ратови, инквизиција и холокауст никад не би ни дошло. Да је јеврејско - хришћанско схватање Исуса било надмоћно, можда Јевреји и хришћани никад неби кренули засебним путевима, нити би ислам постао непријатељ хришћанства. До дана данашњег, управо је одбијање Јевреја и муслимана да прихвате потпуно божанство Исуса, оно што их чини „паганима“ и „безбожницима“ у очима многих хришћана. Ови други пак то исто кажу за ове прве.

Сада када смо то разјаснили, лако је схватити зашто је Јаков намерно заборављен у црквеном предању, јер је само његово постојање указивало на Исусов људски лик, јер он заправо има брата од крви и меса. Све више и више хришћана почело је да доводи у сумњу доктрину отелотворења и Тројства. Буквално гледано те поделе не само да су поделиле хришћане, Јевреје и муслимане, већ су поделиле хришћане међусобно.

Многи „прави“ хришћани не схватају да Исусово божанство није била суштинска доктрина за многе од оснивача Сједињених држава, као што су Џорџ Вашингтон, Томас Џеферсон, Бенџамин Френклин и многи други. Они нису веровали да је Исус ишта више од божански надахнутог и одабраног људског бића а то је управо оно у шта су веровали Јаков и најранији хришћани. Изгледа да се на хоризонту хришћанске вере појављује огромна промена основних погледа и схватања.

Црквени сабори попут оних у Никеји, Цариграду, Ефесу, Халкедону итд, покушавали су стално да измире супротне доктрине па су ишли на компромис, изјављујући да је Исус и потпуно људске и потпуно божанске природе.

Бого - човек како се данас наша црква воли изражавати. Нажалост током највећег дела хришћанске историје, Исусово божанство далеко је више истицано од његове људске природе. Зато ја мислим да не треба сада одбацити црквене саборе како то савременици већ чине, нема само по себи ништа лошег у теолошком компромису до којег су дошли. Данас нам је то још више потребно да би смо некако ујединили Јевреје, хришћане и муслимане.

Хришћани, Јевреји и муслимани свакако могу да се сложе да је Бог био у Исусу, баш као што је Бог у свима нама. А правоверни су сада приморани да обрате пажњу, јер могу много да науче од такозваних неверника, јер када су јеврејско - хришћанство прогласили за јерес, онда су изгубили Исусову људску природу. Можда није никаква случајност што су такве запањујуће археолошке ископине попут библиотеке из Наг Хамадија, списа са Мртвог мора и Јаковљеве костурнице (доказ да је Исус имао стварно физичког рођеног брата) изашле на видело од половине прошлог века. Револуција у схватању заједничког порекла Јевреја, хришћана и муслимана мора да је у току.

Највише опчињава податак да је Јерусалим поново у епицентру верске еволуције, што је промена схватања коју је предвидео пророк Илија. У светлу тренутне политичке климе између Јевреја и муслимана, тај одељак је, можда, највише запањујући и најреволуционарнија изјава у целој Библији. Да би Илијина визија постала стварност, да би се Јевреји, муслимани и хришћани молили на истом месту, олтару, очигледно да ће бити потребно ништа мање од револуције у јеврејско-хришћанско-муслиманском разумевању. Али то се може догодити. Царство Божје, оно царство које је Исус видео када се молио „да дође царство Твоје“ још би могло постати стварност. Кроз Исусовог брата Јакова, изгледа као да нас Бог позива у заједнички

цихад, свету борбу која би донела помирење и исцељење Божјој расцепканости и рањеној Аврамовој породици.

Усуђујем се да замислим дан у којем ће деца Аврамова Јерусалим начинити својим заједничким духовним домом.

Усуђујем се да будем тако дрзак и смео па да Куполу стене замислим како сија као златни светионик из средишта поново изграђеног Храма, са Ново-јерусалимском црквом поред њега.

Усуђујем се да замислим Јевреје, хришћане и муслимане како се заједно моле богу Аврамовом, Исусовом и Мухамедовом?

Хајде да замислимо оно што је видео Илија. „Ка твојој светлости корачају народи, и краљеви ка истоку твога сјаја, подигни очи, обазри се, сви се сабиру, ка теби долазе. Синови твоји долазе издалека, кћери ти носе у наручје. Гледаћеш тада и сијати радошћу, играће срце и ширити се“. (ИЛ. 60:3-5)

И послушајмо речи које је Бог изговорио кроз Мухамеда:

„Ваша заједница је једна заједница, и ја сам ваш једини Господ. Служите дакле мени. Људи су се поделили у групе, али Нама ће се сви они вратити“. (Куран 21.92:93)

И уздајмо се, дакле, да би Исусова велика молитва могла бити услишена.

„Молим...да сви буду једно. Као што си ти, Оче, у мени, и ја у теби, тако нека и они у нама буду једно... да постану потпуно једно...“(Исус, Јован 17:20-23)

Шта рећи на крају. Слобода чина вере не може оправдати право на неслагање. Та слобода не указује на слободу у односу на истину, већ означава слободно одлучивање особе да у складу са својим етичким обавезама прихвати истину. Другим речима, човек је савршено

слободан да прихвати учење цркве али не и да доведе у питање или да га одбаци. Слобода се не може манифестовати нити изразити другачије осим потчињавањем.

Црква сада може тражити од мене да своје закључке докажем. Ја своје закључке не могу доказати. Шта би збиља представљало прави доказ? Може ли се такав „доказ“ наћи за било које питање од значаја у Новом завету? Очигледно не може. Ако ја не могу „доказати“ своје закључке, исто тако се не може „доказати“ ни то да је Исуса родила девица, да је он ходао по води, да је устао из мртвих.

Имајући у виду оскудну документацију као и археолошку грађу, мало је тога што се може „доказати“ о Исусу. Највише што се може учинити је позабавити се сведочанствима, а она нису исто што и „докази“. Сведочанства, у оквиру проучавања Новог завета, не могу ништа „доказати“ али могу указати на мање или веће могућности, веће или мање вероватноће. Ако се примени овакво мерило, предмет највећим делом постаје питање здравог разума. Напросто је вероватније да се Исус оженио, добио децу и покушао да добије престо, него ли да се родио од девице, шетао по води и устао из мртвих.

Срж хришћанства садржана је у Исусовом учењу. То учење је јединствено, јер образује „нову поруку“, „добро вест“ за људски род, и вредно је само по себи. Њему нису потребне чудесне биографије појединости као потпора. Ако такво учење тражи такву потпору, да може да значи сумњу да такво учење има озбиљних грешака, или недостатака убеђења верника. Важна је порука коју је Исус пренео, а та порука ништа не добија тиме што је Исус био нежења, нити ишта губи што је био ожењен.

На први поглед изгледа да је ова књига права јерес, али питање се може поставити и обрнуто. Да није хришћа-

нство, онакво какво се практикује већ две хиљде година, заправо засновано на јереси? И да ли је „јерес“ јеврејског хришћанства заправо првобитна правоверност?

Званична верзија хришћанства и хришћанског учења коју су формулисали раноцрквени сабори, верзија је која се преносила кроз столећа: такозвана „Вера отаца наших“. То је званична, али никако и једина верзија хришћанске вере, а не мора да буде и једина права. Управо је то питање које се истражује у овој књизи: не постоји ли друга прича о Исусу која би могла бити ближа истини од верзије коју је црква ширила у средњем веку пре протестанске револуције? Не постоји ли друга верзија хришћанске догме? Није ли постојала и нека „друга црква“? Уколико је постојала, који су били принципи њене вере? На сва та питања, покушано је у овој књизи да се да, ако не тачан одговор, оно бар приближан.

Покушао сам да оно што је било вековима сакривено изнесем на светлост дана, да се види права улога и величина Јакова и остале Исусове браће и сестара. Са веровањем у трајно девичанство Маријино, Јаков и остала Исусова браћа и сестре су постала непријатност коју је требало сакрити у плакар. Ускоро је сећање на њихов значај, а чак и на њихово физичко постојање, трагично нестало. Зато је поред осталог сврха ове књиге, не само потрага за истином, већ и отварање тог плакара и враћање сећања на Исусову породицу.

Као никада раније до сада по први пут видимо Исуса да је био већи Јеврејин него што су хришћани током историје сматрали. Исус је потпуно јеврејски оријентисан, без икаквих намера да оснива нову религију. Исус је желео да само изнутра изврши реформу јудаизма. Зашто би таква констатација била јерес? Из ове књиге навиру чињенице које све указују на закључак да вође и чланови такозване

„јерусалимске цркве“ нису били хришћанини ни у ком смислу који би наликовао на хришћане каснијих дана. Били су Јевреји, који су се придржавали сваке ставке јеврејске вере.

У Новом завету се уочава једна нелогичност, да Исусова смрт значи само искупљење Јевреја. Запоставља се учење Павла по коме Исусова смрт значи искупљење греха целог човечанства, а не само Јевреја. За разлику од верске литературе на коју смо навикли, овде Исус није само описан као божански лик, већ пре свега као „човек издвојен од стране Бога“. Његово васкрсење је описано по први пут оригинално, а не догматски као у црквеним књигама. Васкрсење је описано као Божје чудо, а не као доказ божанства самог Исуса. Исус није чак ни описан као Божји Син. Све ово што је сада речено, заправо се слаже са ставовима јеврејског месијанског покрета који је заснован искључиво на испуњењу јеврејских светих списа, али се то до сада крило, док се сада у овој књизи све види кристално јасно. Зар је разбијање лажних догми јерес?

Из досада реченог намеће се један контрадикторан закључак, да је Исусова мисија за његова живота могла бити фокусирана само на Јевреје, али је касније постављањем Павла за апостола нејеврејима после васкрсења, Исус и другим народима приближио Јеванђеља. Као што смо видели читајући Јеванђеља, било је традиционално уверење да ће спасење нејевреја доћи кроз Израел. Али то је велика заблуда. Захваљујући Павловим напорима и упорности догодило се да „сви пагани“ заиста прихвате јеванђеље Исуса Христа, тако да спасење нејевреја неће доћи никада кроз Израел, већ кроз учење самога Исуса Христа.

На први поглед изгледа да је ова књига права јерес, али питање се може поставити и обрнуто. Да није хришћа-

нство, онакво какво се практикује већ две хиљде година, заправо засновано на јереси? И да ли је „јерес“ јеврејског хришћанства заправо првобитна правоверност?

Велики број стручњака сматра мало вероватним да је неко од аутора четири Јеванђеља уопште упознао историјског Исуса Назарећанина! Постоје, осим тога, докази о томе да су читави делови четири јеванђеља брисани, додани, а можда и цензурисани током векова. Тешко је у светлу тих чињеница сматрати постојећи канон Светог писма као једину могућу верзију Божјег слова.

Званична верзија хришћанства и хришћанског учења коју су формулисали раноцрквени сабори, верзија је која се преносила кроз столећа: такозвана „Вера отаца наших“. То је званична, али никако и једина верзија хришћанске вере, а не мора да буде и једина права. Управо је то питање које се истражује у овој књизи: не постоји ли друга прича о Исусу која би могла бити ближа истини од верзије коју је црква ширила у средњем веку пре протестанске револуције? Не постоји ли друга верзија хришћанске догме? Није ли постојала и нека „друга црква“? Уколико је постојала, који су били принципи њене вере? На сва та питања, покушано је у овој књизи да се да, ако не тачан одговор, оно бар приближан.

Покушао сам да оно што је било вековима сакривено изнесем на светлост дана, да се види права улога и величина Јакова и остале Исусове браће и сестара. Са веровањем у трајно девичанство Маријино, Јаков и остала Исусова браћа и сестре су постала непријатност коју је требало сакрити у плакар. Ускоро је сећање на њихов значај, а чак и на њихово физичко постојање, трагично нестало. Зато је поред осталог сврха ове књиге, не само потрага за истином, већ и отварање тог плакара и враћање сећања на Исусову породицу.

Као никада раније до сада по први пут видимо Исуса да је био већи Јеврејин него што су хришћани током историје сматрали. Исус је потпуно јеврејски оријентисан, без икаквих намера да оснива нову религију. Исус је желео да само изнутра изврши реформу јудаизма. Зашто би таква констатација била јерес? Из ове књиге навиру чињенице које све указују на закључак да вође и чланови такозване „јерусалимске цркве“ нису били хришћанини ни у ком смислу који би наликовао на хришћане каснијих дана. Били су Јевреји, који су се придржавали сваке ставке јеврејске вере.

У Новом завету се уочава једна нелогичност, да Исусова смрт значи само искупљење Јевреја. Запоставља се учење Павла по коме Исусова смрт значи искупљење греха целог човечанства, а не само Јевреја. За разлику од верске литературе на коју смо навикли, овде Исус није само описан као божански лик, већ пре свега као „човек издвојен од стране Бога“. Његово васкрсење је описано по први пут оригинално, а не догматски као у црквеним књигама. Васкрсење је описано као Божје чудо, а не као доказ божанства самог Исуса. Исус није чак ни описан као Божји Син. Све ово што је сада речено, заправо се слаже са ставовима јеврејског месијанског покрета који је заснован искључиво на испуњењу јеврејских светих списа, али се то до сада крило, док се сада у овој књизи све види кристално јасно. Зар је разбијање лажних догми јерес?

Из досада реченог намеће се један контрадикторан закључак, да је Исусова мисија за његова живота могла бити фокусирана само на Јевреје, али је касније постављањем Павла за апостола нејеврејима после васкрсења, Исус и другим народима приближио Јеванђеља. Као што смо видели читајући Јеванђеља, било је традиционално уверење да ће спасење нејевреја доћи кроз Израел. Али то

је велика заблуда. Захваљујући Павловим напорима и упорности догодило се да „сви пагани“ заиста прихвате јеванђеље Исуса Христа, тако да спасење нејевреја неће доћи никада кроз Израел, већ кроз учење самога Исуса Христа.

У проучавању Исуса влада општи хаос, зато је ова књига дала свој велики допринос сређивању и систематизацији у изворном проучавању Исуса. Навешћу само један пример да би се схватило шта се дешавало пре изласка ове књиге:

„Браћа“ и „сестре“ који се помињу у Новом завету су сви старији од Исуса - Јосифови синови из претходног брака и самим тим Исусова полубраћа. Тај став је и даље званични став источних православних цркви.

Нови завет их назива браћом и сестрама, а заправо то су Исусова браћа и сестре од тетке – деца Маријине сестре. То је и даље званични римокатолички став.

Исусову браћу и сестре поменуте у Новом завету схватамо као његову рођену браћу и сестре, децу Маријину и Јосифову након прворођеног Исуса. Такво схватање и даље подржава доктрина девичанског зачећа, али не тврди да је Марија вечито била девица. То је традиционални протестански став.

У римокатоличким и источним православним традицијама, поштовање доктрине Маријиног вечног девичанства чини скандалозном идеју да је Исус имао рођену браћу и сестре.

Шта је заправо тачно? Шта је истина а шта лаж, коме се уверењу приклонити? Вредност ове књиге и јесте у томе јер је писана као потрага за истином, зато са прочитаном задњом страницом ове књиге знаћете шта је истина.

Можда је истина, да нема истине.

Наша цивилизација се заситила материјализмом, а у међувремену је постала свесна једне још дубље глади. Она сада почиње да гледа на другу страну, трагајући за испуњењем осећајних, душевних и духовних потреба.

Све више људи разочараних у неспособност човека да влада собом и својом природном околином очекује неки спас „са неба“. Нешто или неког ко ће нас зауставити у овом глобалном лудилу самоуништења.

Ја сам апсолутно против сваке религије која каже да је једна вера изнад друге. Не видим у чему би се ишта разликовало од духовног расизма. То је један начин да кажемо да смо ближи Богу од вас, а то нас доводи до мржње.

Хришћанство су у току његове историје извесни људи користили као изговор за неке од најбруталнијих, најнемилосрднијих и најбезочнијих зверстава познатих човеку. Није тешко присетити се примера из историје: крсташки ратови, инквизиција, спаљивање вештица, холохауст....

Хришћани су велика мањина у свету. Отприлике четворо на сваких пет људи на кугли земаљској верује у друге богове, а не у хришћанског Бога. Више од пет милијарди људи који живе на планети поштују и славе више од триста богова. Ако би смо укључили и анимистичке или племенске религије, тај број би се подигао до преко три хиљаде. Зар онда треба да верујемо да су једино хришћани у праву?

Зар није веома арогантно то што хришћани тврде да је Исус један једини пут ка Богу? Зашто хришћани сматрају да имају оправдања да тврде да су они у праву, а да свако други у свету сем њих грешни?

Нису само хришћани радикално искључиви, и муслимани су радикално искључиви не само у теолошком,

него и у језичком смислу. Муслимани верују да је једино, довољно и савршено чудо Ислама управо Куран. Међутим, они кажу да се он може разумети само на арапском језику и сваки превод га обезвређује.

Што се тиче будизма, он је настао када је Гаутама Буда одбацио две основне тврдње хиндуизма: врховни ауторитет Веда, односно њихове списе, као и систем касти.

Сам хиндуизам је апсолутно бескомпромисан по питању две–три ствари: по питању закона о карми, који је закон етичког узрока и последице, тако да свако рођење представља поновно рођење које представља надокнаду за претходни живот; по питању ауторитета Веда, као и по питању реинкарнације.

Махатма Ганди је рекао: „Допада ми се њихов Христ, али ми се не допадају њихови хришћани“.

Када све ово лепо чујете а хипотетички сте дошли са неке друге планете, онда остајете збуњени на право питање шта је онда Бог? Ко је Бог? Чији је Бог? Значи, једни имају Бога а други га немају.

Ако посматрамо пажљиво хришћанство кроз векове све до данашњих дана приметимо да се оно више не шири. Зашто Исус Христ није прихваћен код других религија?

Зашто је за разлику од хришћанства будизам толико популаран у Америци? Зато што можете да будете добра особа, а да немате Бога. Можете да примите малу слатку дозу духовности по подне у трајању неколико десетина минути или сати и чим изађете из цркве настављате и даље да живите свој живот као и до тада. Таква религија је врло привлачна, нарочито за младе.

Зашто Исус Христ није привлачнији? Кад год истина у себи садржи потпуну посвећеност у којој доводите себе до потпуне понизности и потчињавања своје воље, увек ће

постојати отпор. Христ угрожава вашу власт и аутономију. Он доводи у питање нашу чистоту а то људи не воле, јер о себи имају много лепше мишљење него што је то реално. Свако воли да живи у заблуди.

Такође има још нешто што смета а то је оно што Индуси са правом одбацују а то је појам пакла. Они уместо тога верују у реинкарнацију, преко које се људи после смрти поново враћају у овај свет у другом виду и пружа им се још једна прилика да се искупе за лошу карму коју су направили у претходном животу и да крену ка просветљењу.

Зар не би реинкарнација била рационалан начин да Бог пун љубави пружи људима нов почетак да би могли да се покају за следећи пут и да не мора да их пошаље у пакао? Зар то не би било боље решење од пакла?

АНТИЈУДИЗАМ

Овде бар могу да пружим једну историјску скицу раста антијудаизма у оквиру раног хришћанства, да бих насликао уверљив контекст у коме је јасно зашто су хришћански писари повремено мењали своје текстове на антијеврејски начин.

Стално се питам како треба најбоље разумети Исуса као рабина, социјалног револуционара, политичког бунтовника, циничног филозофа, апокалиптичког пророка. Без обзира како неко разуме главни правац Исусове мисије, он мора да се смести у свој изворни контекст и миље, као палестински Јеврејин и учитељ из првог века. Шта год да је друго био, Исус је био у потпуности јеврејски учитељ, као што су и његови ученици били Јевреји.

У одређеном тренутку вероватно пре његове смрти, а свакако после Исусови следбеници су почели да га сматрају јеврејским Месијом. Израз Месија су разни Јевреји из првог века разумели на разне начине, али је једна ствар била заједничка свим Јеврејима у њиховом размишљању: он је био величанствена и моћна фигура.

Хришћани који су називали Исуса месијом очигледно су имали проблема да убеди друге у ту тврдњу, пошто је Исус, уместо да буде познат као моћан ратник или небески судија, био нашироко познат као путујући проповедник који је прекршио закон, па је разапет као неки бунтовник. За већину Јевреја је било потпуно смешно да се Исус назива месијом. Исус није био моћни вођа Јевреја. Био је слаб и немоћан, кога су погубили на крајње понижавајући и болан начин смишљен од стране Римљана, оних који

поседују праву моћ. Хришћани су инсистирали да је Исус био месија, да његова смрт није била грешка правде или непредвиђен догађај, већ дело Божје, којим је он донео спасење свету. Шта су хришћани могли да ураде са чињеницом да имају проблема да убеди већину Јевреја у своје тврдње о Исусу? Наравно, они нису могли да признају да сами нису у праву. А ако су они у праву, неко мора да није у праву? Тај неко су морали да буду Јевреји. Већ од почетка своје историје, хришћани су почели да инсистирају како су Јевреји који одбијају њихову поруку тврдоглави и слепи, да одбијање поруке о Исусу они одбијају спасење које је обезбедио сам јеврејски Бог.

Јевреји мисле да њихов сопствени посебни положај пред Богом зависи од тога што имају и држе се Закона који им је Бог дао. Јевреји нису схватили да је спасење дошло Јеврејима, као и незнабошцима, не само путем закона, већ и путем вере у смрт и васкрсење Исусово.

Зато, придржавање Закона није могло да игра никакву улогу у спасењу: незнабошце који су постали Исусови следбеници, они треба да мисле да не могу побољшати свој положај пред Богом придржавајући се Закона. Они треба да остану какви су били а не да се преобрате и постану Јевреји.

Иако смрт и васкрсење Исусово доносе спасење, природно је да ће се његови следбеници придржавати Закона, баш као што је то чинио и сам Исус. Хришћани су добро схватили, да придржавање јеврејског закона није могло да има утицаја на спасење и да би придруживање јеврејском народу значило поистоветити се са народом који је одбацио сопственог месију, народом који је одбацио и сопственог Бога.

Хришћанство и јудаизам постају две различите религије. Хришћани су признавали да је Исус месија који

је најављен у јеврејском светом писму, самим тим признавали су и свето писмо те древне јеврејске текстове као темељ својих сопствених веровања. То значи да су хришћани усвојили јеврејску Библију као своју сопствену. Али, зар није јеврејска Библија била за Јевреје? Јевреји не само да су презрели свог сопственог месију, па су тако одбацили сопственог Бога, већ су такође погрешно протумачили своје сопствено свето писмо. Сада некако испада да је јудаизам од увек био лажна религија, да су Јевреји погрешно протумачили законе које им је дао Мојсије као дословна упуства како да живе, а заправо их треба тумачити алегоријски, што они нису чинили.

И на крају поставља се питање ко је наредио Јеврејима, да се обрезују како би их обележио као посебан народ, који заслужује да буде прогоњен. Ако знамо да се све то десило пре Исуса, да је и сам Исус као прави Јеврејин обрзан, поставља се онда питање ко је стојао иза свега. Римска војска уништила је Јерусалим 70 год. Христове ере за казну Јеврејима који су убили свог месију. Због убиства Христа, Јевреји су заправо криви за убиство Бога.

Шта рећи на крају, изузев изразити чуђење, јер је Исус као палестински Јеврејин који се држао јеврејских обичаја, проповедао својим сународницима Јеврејима и учио своје јеврејске ученике правом значењу јеврејског закона. Ипак, у другом веку, кад су хришћански писари преписивали текстове који ће на крају постати део Новог завета, највећи број хришћана су пагани, нејевреји, који су се преобратили у хришћанство и који су подразумевали да је та религија, мада је на крају крајева заснована на вери у јеврејског Бога како је описан у јеврејској Библији, по својој орјентацији потпуно антијеврејска

ХРИШЋАНСТВО БЕЗ ИСУСА ХРИСТА

Зашто је Црква од Исуса Христа, правог Бога, направила божјег посланика или изасланика као што су Мухамед, Буда, Шива итд? Свакако да би од њега вукла власт коју поседује преко апостола Петра, јер би било немогуће да то уради од Исуса правог Бога.

У Библији пише да је Исус Бог. А знамо да је Библију писао сам Бог преко одабраних људи. Знамо да је најављен његов долазак и да се то остварило. Зато се намеће право питање да ли је Исус божји изасланик са одређеном мисијом и циљем кога је послао Бог, или је он прави Бог. Да се закључити да није Бог како га Црква представља јер се стално обраћа и моли Богу.

Да ли се Бог моли сам себи?

Да ли Бог дозива самога себе?

Он лепо каже: „Ја радим само оно што ми се наређује Онај који ме је и послао.“ Ја не желим да правим од Исуса оно што он не жели да буде. Не можемо правити од Исуса оно што ми желимо да он буде. Ми не можемо од Исуса који је човек направити Бога као што су Римљани и Грци имали људе-богове. Нити можемо од Бога правити човека и онда ићи на компромис Бого-човек. То је Црква намерно урадили да би вукла своју материјалну и духовну власт од Бого-Човека преко апостола Петра.

Павлова визија је превазишла границе које је поставила Исусова породица. Док су они остали строгих јеврејских погледа, Павле је желео нову интерпретацију покрета да привуче широке масе. Павле није никада упознао Исуса живог а ушао је у покрет после његове смрти. Тврдио је да је кроз низ визионарских искустава,

заправо је са њим разговарао. За Павла је вера у Исуса значила за њега опраштање греха, јер не заборавимо да је Павле највише јурио и убијао хришћане, био је ловац на хришћанске главе. То је наводно Павлова визија хришћанства. Хришћанство без Исуса Христа!

У Риму вас стално подсећају ко је добио контролу над хришћанством. Губитнике, Исуса и његову породицу нигде не можемо видети. Прву историју новог доба писали су побуњеници. Исусов рођени брат Јаков, први папа маргинализован је намерно. У Риму нема његове слике и скулптуре. Исусова породица се не уклапа у причу о Богу, јер подсећа да је Исус био само човек одабран од Бога. Јаков је после Исусове смрти, а све до своје смрти, пуних 30 година водио Исусов покрет и онда су одједном он и цела Исусова породица свесно нестали са историске сцене, нестали из историских списа. Исусова породица није Исуса доживљавала као божанство већ као обичног човека. У Исусу виде људски лик благословен од стране Бога.

Петар и Павле су победили. Данас у Ватикану налазе се портрети свих папа од самог почетка Цркве. Недостаје једино портрет првог хришћанског папе, Јакова Исусовог рођеног брата..

У јеванђељима показује се равнотежа између представљања Исуса као Сина Божјег и сина човечјег. Господ кога сматрамо божанством, заправо је човек. То је проблем већ 2000 година. Црква се бори за успостављањем равнотеже између Исусове божанске и људске природе па је ишла на компромис. Бого-човек. Све више преовладава божански а човечност његовог учења полако се губи.

Када је цар Константин прогласио хришћанство службеном вером Римског Царства пре 1600 година,

заправо је прихватио Павлову интерпретацију Исусове поруке. Павле је темељио свој ауторитет на низу мистичних визија, које нису никада биле доказане. Можда је све то измислио да би се дочепао моћи и власти и у томе је у потпуности успео. За разлику од њега, Јаков и Исусова породица су одрасли уз Исуса следили његову мисију и били уз њега до задњег сата његовог живота. Њихова верзија хришћанства, визија Исуса је проглашена криво-твореном.

Шта ја мислим као хришћанин?

И даље верујем да је Исус прави Бог, тако га лично и доживљавам. Али не смемо никад да изгубимо из вида изворну Исусову људску поруку. Порука која је пркосила тлачењу, експлоатацији човека од стране човека и неправди у свету. Порука која би стварала снажни морални и етички код. Порука која је наговестила Божје царство на земљи. Црква све време у историји хришћанства врши порицање Исусове оргиналне поруке. Црква се приклонила богатим и моћним а своју веру је материјализовала и уместо да се бави вером бавила се бизнисом.

Ако сам успео да докажем да Бог стварно постоји, делимично поставио само хипотезу Шта је Бог, и да је Исус Христ прави Бог кога не можете минимизирати и ниподаштавати и сместити га у неком делу земљине кугле. А на још конкретније питање да ли Исус Христ кога је представила Црква, који се родио у Витлајему створио планету Земљу? Свакако да није, јер је планета Земља постојала и пре његовог овоземљског рођења. Па зашта је онда прави Исус Христ минимизиран, да ли свесно или случајно? Ја мислим да је то урађено свесно. Сада се поставља логично питање Зашто? Ко је имао мотив, ко је имао неке користи од тога? Па свакако Црква, ко би други. Хришћанска католичка Црква је вукла своју моћ од Исуса

Христа преко апостола Петра. Далеко најјача и најмоћнија Црква је хришћанска католичка Црква, иста она која је убила Галилеја, која је убијала научнике који су говорили научну истину супротну веровањима Цркве. Иста она Црква која је до скоро имала као чин опрост греха за паре. Иста она Црква која је тврдила да је Папа непогрешив, да је раван Богу, а знамо колико се пљачки и убиства папа дешавало у Ватикану..

Целокупни ауторитет Римокатоличке цркве почива на Исусовом васкрсењу, коме осим дванаест изабраних апостола није присуствовао нико други. То је Цркви дало ауторитет који је опстао и до данашњих дана. Недвосмислени ауторитет са Исуса се пренео на апостоле а са апостола на свештенство и бискупе. Чак и данас папин ауторитет потиче од Петра, првог апостола, обзиром да је био први сведок васкрсења. Да још једном нагласимо да је било у интересу владоца ране Цркве да се васкрсење прихвати као буквална истина јер је то створило ауторитет. Римску цркву су основали апостоли. Када погледате све доказе које црква показује схватићете да да је Исус постојао само као историска личност.

Да ли је Хришћанство утемљено на истини? Хришћанство није ништа више него литерална прича политички мотивисана. За Цркву у стварности Исус је био соларно божанство гностичке хришћанске секте као и остали пагански богови био је митска фигура. Политичке структуре су биле те које су вршиле историзирање Исуса. И преко њега су остваривале друштвену контролу. Године 325. Римски цар Константин сазвао је први вансељенски сабор у Никеји када су установљене политички мотивисане хришћанске доктрине на којој је почела дуга историја хришћанског крвопролића и духовне преваре у следећих хиљаду и шесто година. Од тада је Ватикан задржао

политички стисак око врата Европе доносећи „радосна“ времена као што је мрачно доба заједно са „просве тљујућим“ догађајима почев од крсташких ратова преко инквизиције, сатанизовање жене, све до данас.

Хришћанство служи да одвоји људску врсту од природног света, оно подупире слепо потчињавање власти, тако умањује људску одговорност пред изговором да Бог управља свиме тако оправдавајући ужасне злочине почињене у име Божанског дела. Оно најважније, даје моћ онима који знају истину а истину знају само она мала група људи у цркви и политици и мит који манипулише и контролише читаво друштво. Религиозни мит је најмоћнији изум икада смишљен, служи као психолошко тле на коме могу да бујају сви остали митови. Мит је идеја којој се широко верује и ако је сама по себи лажна. У једном другом контексту мит служи као прича која усмерава и мобилизује људе. Пажња није усмерена на однос приче према стварности него на његовој фикцији. Прича не може да функционише уколико нека заједница или народ у њу не верује. Када неки људи са довољно лошег искуства јавно почну да испитију истинитост те приче, дебата о томе ће наравно изостати и они ће бити проглашени јеретицима. Чуvari вере не улазе у дебату са таквима, они их игноришу или их називају богохулницима.

ЛИТЕРАТУРА

Танах (Стари завет) или „Канон“
„Тора“, првих 5 књига-закони које је написао Мојсије
„Кетуви“ историски записи.
„Нервин“ пророчки списи.
„Нови завет“
„Општи увод у Библију.“ – General Introduction to the Bible.
„Непогрешивост“ - Inerrancy
„Увод у филозофију“ – Introduction to Philosophy
„Филозофија религије“ – Philosophy of Religion
„Кад скептици постављају питања“ – When Skeptics Ask
„Кад критичари постављају питања“ – When Critics Ask
„Кад секташи постављају питања“ – When Cultists Ask
„Енциклопедија хришћанске апологетике“ – Baker Encyclopedia of Christian
„Доба разума“ Томас Пен 1794.године
„Може ли човек да живи без Бога“? Can Man Live Without God?
„Скрхан изразли, право лице атеизма“. A Shattered Visage; The Real of Atheism
„Избави нас од зла“. Deliver Us From Evil
„Вапај срца“. Cries of the Heart .
„Исус међу другим боговима“. Jesus Among Other Gods.
„Како пловити уз ветрове промене“. Navigating the Winds of Change.
„Небо се спустило“. Heaven Came Down.
„У потрази за чудом“. In Search of Wonder.
„Пастирова песма“. The Shepherd s Song
„Миришу ми на овце“ They Smell Like Sheep.

„Ако стварно верујем, откуда сумње“: If i Really Believe
„Исусов злочин“: Li Strobel
„Последњи дани планете Земље“, Tom Hartman
„Мој бег од демона“: Rod er Norn
„Технологија самоуништења“: Dr.Marijan Jot
„Наука и проблем смрти“: Miroroljub Petrović
„Божанска завера“ The Divine Conspiracy
„Кратка повест времена“ Stiven Hoking
„Исусов злочин“ Li Stobel
„Живот после живота“ Rajmond Moodu
„Како спознати Бога“ Dipak Copra
„Од Дарвина до Хитлера“ Dr. Rihard Vajkart
„Трећа тајна“ Stiv Beri
„Знак звери“ M.Valas
„Завера Грал“ Lin Šoulz
„Кањон Колорадо“ Stiven Ostin
„Библиски потоп“ Džon Vitkomb
„Божје створење или еволуција“ Branislav Kević
„Тринаесто племе“ Artur Kestler
„Контролори ума“ Mishael Miler
„Зли и проклети“ Čarls Vajsman
„Лексикон јудаизма и хришћанства
„О еванђелиским мчудесима Sergej Bulgakov
„Дух иу живот“ K.G.Jung
„Библиски код“ Majkl Drosin
„Кумрански рукописи“ Eugen Verber
„Злоба векова“ Dejn Berdvud
„Исусов брат“ Džeri Dž. Bic
„Христова изгубљена невеста“ Margaret Starberd
„Седам дана апокалипсе“ B.D. Benedikt
„Небо и пакао“ Emanuel Svedenborg
„Мит о Ђаволу“ Burton Rusell
„Списи мртвог мора“ Majkl Bejdžent

САДРЖАЈ

УВОД	7
АТЕИЗАМ	12
ГДЕ ЈЕ БОГ?	17
ИМА ЛИ БОГА?	19
ОДАКЛЕ ПОТИЧЕ ЖИВОТ?	24
БИБЛИЈА Политички манифест Бога	26
МЕХАНИЗАМ УНИВЕРЗУМА	29
ПЛАНЕТА ЗЕМЉА	32
КЊИГА ПОСТАЊА	35
ДА ЛИ ПОСТОЈЕ ПРЕЛАЗНЕ ФОРМЕ?	39
ДИНОСАУРУСИ	43
ШТА НАМ КАЖУ ФОСИЛИ?	48
АРХИТЕКТЕ У ПРИРОДИ	50
ЧУДО ЊЕЛИЈЕ	55
ЧУДА У МОРИМА	59
ОДБРАМБЕНЕ ТАКТИКЕ	60
ЧУДЕСНА СТВОРЕЊА	63
ПОЖРТВОВАНОСТ У ПРИРОДИ	73
БОЖЈЕ ОБЛИЧЈЕ	77
СТРАХОТЕ ДАРВИНИЗМА	80
ГРЕШКЕ ЕВОЛУЦИЈЕ	84
ЗАБЛУДЕ ДАРВИНИЗМА	86
АРЕХЕОЛОШКО ОТКРИЋЕ СВИТАКА	90
ЗАШТО ИМА ТОЛИКО ПАТЊЕ?	94
ТУМАЧЕЊЕ БИБЛИЈЕ	101
СВЕ РЕЛИГИЈЕ СВЕТА	111
ШТА ЈЕ БОГ?	126
МОЛИТВА	139
ЉУБАВ, ВЕРА И НАДА	142
СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА	143
ДА ЛИ ПОСТОЈИ ДУША?	144
ШТА ЈЕ СМРТ?	146
НАУКА И ПРОБЛЕМ СМРТИ	149
ДА ЛИ ПОСТОЈИ НАДА ДА СЕ СМРТ ПОБЕДИ?	158
МОРАЛНИ ПРОБЛЕМ	165
ДА ЛИ СМРТ ЗА ЧОВЕКА ЗНАЧИ КРАЈ?	168

РЕИНКАРНАЦИЈА	170
ПОРУКЕ ИЗН ЗАГРОБНОГ ЖИВОТА	175
ПРИМЕРИ РЕИНКАРНАЦИЈЕ ИЗ ИНДИЈЕ	181
ПРИМЕРИ РЕИНКАРНАЦИЈЕ У МЕКСИКУ	188
ИЛУЗИЈЕ НАУКЕ И ЗАБЛУДЕ ХРИШЋАНСТВА	198
ДА ЛИ ПОСТОЈИ ВЕШТАЧКИ ЖИВОТ?	204
ПОСЛЕДЊЕ УПОЗОРЕЊЕ БОГА ЉУДИМА	207
ЗНАЦИ СУДЊЕГ ДАНА	208
ИСУС ХРИСТ – ВЛАДАВИНА РИМЉАНА	215
ДА ЛИ ЈЕ ИСУС РЕВОЛУЦИОНАР?	219
ИСУС ИЗ НАЗАРЕТА	223
ИСУСОВ ПУТ НА ИСТОК	230
МАРИЈА МАГДАЛЕНА	234
ДА ЛИ ЈЕ ИСУС БИО КРАЉЕВСКЕ КРВИ?	239
ИСУС И НОВАЦ	243
НАУКА О ИСУСУ ХРИСТУ	246
ХРИШЋАНСТВО	257
АНТИЈУДИЗАМ	276
ХРИШЋАНСТВО БЕЗ ИСУСА ХРИСТА	279